ÎNCEPUTUL ANTICOMUNISMULUI MIŞCĂRII LEGIONARE

Hera STEIMBERG

Am putea afirma fără să greşim că Legiunea s'a născut în vâltoarea luptei anticomuniste, ca singurul stăvilar al bolşevismului în România.

Îmbinând dragostea de ţară şi de Dumnezeu, Corneliu Zelea Codreanu a reuşit să oprească înaintarea comunismului în România.

În toamna anului 1919, la Iaşi, în rândurile profesorilor, studenţilor şi ale muncitorilor pătrundeau din ce în ce mai mult ideile socialiste. Propagandişti, bine instruiţi, urmăreau ca prin cuvinte abile să înşele buna credinţă a poporului şi să distrugă orânduirea de stat, pentru a înrobi ţara comunismului.

Foarte puţini, atunci, îşi dădeau seama de realitate. În rândul studenţimii se organizau numeroase întruniri în care se propaga pe faţă bolşevismul, se ataca armata, justiţia, biserica, coroana. Tablourile istorice româneşti erau date jos şi sfărâmate, iar în locul lor au fost aşezate fotografiile lui Karl Marx, Troţki şi Racowski. Singura societate studenţească din acel timp care mai păstra un caracter românesc era societatea "Avram Iancu" a bucovinenilor şi a ardelenilor, de sub conducerea studentului Vasile Iaşinschi.

Dar această situaţie de resemnare cuprindea nu numai studenţimea, ci şi celelalte categorii sociale: muncitori, ţărani, intelectuali. Dela lupta pentru unitate naţională, dusă de înaintaşii Vasile Alecsandri, C. Negruzzi, M. Kogălniceanu, A.I. Cuza, Nicolae Bălcescu, Ion Eliade Rădulescu, Ion Ghica, Iuliu Maniu şi mulţi alţii, se ajunsese la o stare de trădare naţională, de antiromânism.

Situaţia cea mai gravă era însă în rândul muncitorimii. Influenţa revoluţiei din Rusia era imensă. Muncitorii erau convinşi, aproape toţi, de bolşevism. Ei voiau să organizeze o grevă generală, pentru ca apoi să o transforme în revoluţie. Centrul acestei mişcări era în oraşul Iaşi. Autorităţile erau neputincioase, deoarece mişcarea comunistă cuprinsese zeci de mii de oameni.

Atunci, doi oameni s'au ridicat împotriva mişcării comuniste: Constantin Pancu şi Corneliu Zelea Codreanu.

Constantin Pancu era muncitor. În fruntea unui grup restrâns de luptători dârji, el a constituit "Garda Conştiinţei Naţionale". Corneliu Zelea Codreanu era conducătorul mişcării studenţeşti anticomuniste din Iaşi. Un spirit elevat, care având în sânge dreptatea neamului, împletea dragostea de ţară cu aceea faţă de Dumnezeu.

Lupta lor a salvat România de comunism. Corneliu Zelea Codreanu a dat un nou curs şi un nou scop "Gărzii Conştiinţei Naţionale".

"Nu-i deajuns să învingem comunismul. Trebue să luptăm şi pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâine şi dreptul la onoare. Trebue să luptăm împotriva partidelor oligarhice, să creem organizaţii muncitoreşti naţionale care săşi poată câştiga dreptatea în cadrul statului şi nu în contra statului.

Nu admitem nimănui ca să caute şi să ridice pe pământul românesc alt steag decât cel al istoriei noastre naţionale. Oricâtă dreptate ar putea avea clasa muncitoare nu-i admitem ca să se ridice peste şi împotriva hotarelor ţării. Nu va admite nimeni ca pentru pâinea ta să pustieşti şi să dai pe

Continuare în pag.4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 19 Nr. 207 - IULIE-AUGUST 1993
PUBLICAŢIE LUNARĂ
EDITOR: GEORGE BĂLAŞU
CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEŢIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

"MODELUL ROMÂNESC"

Eugen BÂRSAN

De acum este destul de cunoscut cum Elţîn , care se luptă pentru reforme şi democraţie, cu metode nedemocratice, este înfruntat de un parlament ce foloseşte sloganuri democratice pentru a întoarce Rusia la totalitarismul comunist. Careva dintre gazetarii străini, dorind să pătrundă mai adânc în ce vor adversarii lui Elţîn, le-a pus o întrebare în legătură cu acest lucru şi a primit răspunsul că ei doresc "modelul românesc".

De ce "modelul românesc"? Pentrucă România este singurul stat din fostul lagăr comunisto-sovietic, care a realizat extraordinara performanţă de a menţine nomenclatura la putere. În cea prezidenţială, în cea legislativă, în cea executivă, şi în cea judecătorească. Aceasta, în timp ce în ţara fostă vatră a imperialismului comunist rusesc, comunismul a fost desfiinţat. O desfiinţare de sub care el încearcă să se recupereze.

Modelul românesc, după care se jinduieşte în Rusia, este democraţia "originală" a D-lui Iliescu. O democraţie pe care tovarăşii ruşi o văd nu numai cu jinduire, ci şi cu pizmă. Pentrucă ea a luat o imagine de stafie vie a lui Stalin purtând plete dacice. Şi ce-i rusesc nu poate vedea pe Stalin decât cu plete cremliniene.

Dar "modelul românesc" mai este văzut şi invers. Căci dacă roşii din colosul rusesc se uită la el admirativ şi cu jind, ţărişoara Albania, catalogată în chip obişnuit urmă la toate, când aude că ea este comparată cu "modelul românesc" protestează prin afirmaţia că "Albania nu este România!", rostită prin gura scriitorului Ismail Kadare, un naţional albanez care face parte din cultura europeană. O asemenea afirmaţie detestă, în chip indirect, "modelul românesc" ca pe un lucru de ruşine. Iar dacă sub raportul demnităţii naţionale şi Albania a luat-o înaintea României, nu putem decât să vedem că ne găsim în faţa a ceva nemaipomenit.

Din păcate ruşinea cu democraţia originală "model românesc" este amprenta României postdecembriste.

O amprentă care trebue să mascheze interesele nomenclaturii. O amprentă întunecată din eposul românesc care se opune instalării unei democraţii neoriginale. Legat de această opunere, Dl. Iliescu este cel mai controversat preşedinte în ochii Occidentului.

Continuare în pag.3

VISUL UNEI NOPŢI DE SÂNZIENE

Valeriu C. NEŞTIAN

La câteva aruncături de băţ de locul în care pun acuma tocul pe hârtie, într'o seară de Sânziene, se înfiripa, sub forma unei îndrăzneţe mişcări spirituale, visul de izbăvitoare înnoire a Naţiei noastre creştine. Era în Iaşi, pe strada Florilor, **anno Domini 1927**... Cercul de penumbră însoţea, cu răsăriteană exuberanţă, un focar senin, care, verbalizat, în absenţa conjugării pasive, se află în perpetuă căutare a timpului viitor. Alcătuit, inefabil, aurifer, tainic, din te miri ce. Din te miri ce? Nu! Din ce e mai durabil şi mereu actual, adică din credinţă în Dumnezeu, din încrederea în misiunea făuririi unei societăţi libere şi morale - prin formarea unui tip superior de Român - din dragoste jertfelnică, din comuniune în cântec. Şi din irecuzabilul drept al făpturii de a visa. Drept fără de care însăşi realitatea este ameninţată în dăinuirea, prefacerea şi mântuirea ei.

Românismul creştin - însăilat atunci - nu e şi el o splendidă exemplificare a legăturii acesteia iremediabile dintre vis şi real? Deşi poznaş întrupat apoi într'un **perpetuum mobile** poematic, cutreierat de concordanţe şi stridenţe, victorii şi nereuşite, iubiri pierdute, sacrificii şi speranţe. Altfel zis, un cuib de năzuinţe, vrednic să pretindă a fi din lumea viteşte ancorată în **imposibilul posibil**: "Am fost cinci, suntem un milion, vom fi Ţara toată!" (formidabilă premoniţiune!)

Şi pentru a nu umbla pe ocolişuri - mai ales când uşor lucru e să arunci, cu acreală, calificative ca "extremism" ori "şovinism" - acest vis a rămas până astăzi, şi va rămâne mereu şi mereu, **legionar**. Naţionalist, hristic, tradiţionalist, moralist - bineînţeles, să nu ne speriem de cuvinte; luminând, în diverse regiuni ritmice, în ce are mai sincer şi mai autentic, nu mai puţin decât ceea ce giuvaergiii numesc reflexul **bleu-blanc** al diamantului pur. Asta-i: aripa unui ideal care, lovindu-te, îndeamnă la dragoste aplicată. Şi la trăinicie. Şi la parcurgerea unui drum, în spatele căruia punţile toate îţi sunt tăiate...

Imaginea visului zămislitor de roduri, cuprinzând virtual o întreagă eflorescenţă viitoare în permanentă devenire, ne duce cu gândul la viziunea metaforică a lui Lucian Blaga, de o actualitate năvalnică: "Palpită în visul seminţelor / un foşnet de câmp şi amiezi de grădină, / un veac pădureţ, / popoare de frunze / şi-un murmur de neam cântăreţ". Splendidă viziune, nu?

Şi actuală, stringent actuală. Chiar dacă sunt încă destul de puţini cei care au puterea să urce sus, spre soare, şi să-şi scalde sufletul în torentele adevărului. Căci, de obicei, "oamenii comuni", de-aici din Ţară, pe semne şi din diasporă, fac tot ce pot ca să nu privească în fântâna vieţii şi ca să ignore profunzimea ei. Unii - cei slabi cu duhul - se ameţesc cu treburile, cu interesele şi cu searbedele desfătări lumeşti şi politiceşti. Alţii - câteodată inteligenţi - vor să pogoare Cerul în regiunea simbolului şi a convenţiilor oarecari. Răi şi materialişti cum suntem, porniţi spre lăcomie şi nedreptate, uităm că, în analiză ultimă, naţionalismul de obârşie hristologică, caută să ne disciplineze, să ne umanizeze. Şi zăvorâm visul în carapacea egoismului şi a orgoliilor de doi bani bucata.

Într'adevăr, parcă niciodată Românii nu s'au frământat şi nu s'au bătut într'atâta pentru bunuri şi averi materiale. Acest zbucium febril şi anormal, nu ascunde, în adâncime, setea

Continuare în pag.5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

SABIA LUI DAMOCLES

Revenim la problema guvernării D-lui Iliescu, care deşi îndeplineşte funcţia de preşedinte, el, personal, conduce treburile ţării şi nu guvernul. Guvernul este o simplă păpuşă în mâinile sale şi nu are nici un fel de autoritate, decât cea investită de Dl. Iliescu, în toate activităţile cotidiene. Guvernul din România nu a reuşit să creeze o platformă serioasă şi solidă pentru refacerea ţării. Asta din lipsa unei structuri ideologice pe temeiul unei viziuni generale asupra fenomenului românesc, după căderea dictaturii lui Ceauşescu. Totul s'a făcut prin guvernările de până acum, după viziunea anapoda a Preşedintelui Iliescu, care s'a autoerijat în făuritorul unui regim plin de aberaţii şi contradicţii.

Relaţiile pe plan internaţional au fost şubrezite, din cauza suspiciunilor generale faţă de politica alambicată a D-lui Iliescu. În faţa acestei situaţii penibile şi nefireşti, bietul Iliescu, care a pierdut toate şansele, a luat decizia să încerce o cale nouă: prin "forţele oculte" internaţionale, pentru a avea acces la masivele ajutoare americane. Aceste "forţe" sunt politice, economice, ideologice, şi mai ales, nu au interese româneşti, decât în măsura în care obţin beneficii pe linia preocupărilor lor "internaţionaliste", beneficii condiţionate de anularea valorilor specifice entităţilor naţionale.

Nicăieri nu se vede mai bine acest lucru decât în noua tentativă a D-lui Iliescu de a obţine Clauza Naţiunii celei mai Favorizate din partea guvernului american. Până acum, în cadrul structurilor de guvernare americane existau păreri opuse faţă acordarea acestei Clauze şi se cerea cu insistenţă respectarea punctelor unui program prin care să se pornească la dezvoltarea unor forme democratice în România, înainte de a i se oferi Clauza. Astăzi, a dispărut opoziţia faţă de acordarea Clauzei nu numai în Congresul American, dar şi la Casa Albă. Însuşi celebrul congresman din California, Dl. Lantoş, ar fi de acord, după unele zvonuri, cu acordarea Clauzei României. Dar Dl. Lantoş nu are putere proprie, ci una care i-a fost împrumutată de către aceleaşi "forţe oculte" internaţionale.

Opoziţia din ţară trăieşte sub teroarea demagogiei Preşedintelui Iliescu, care a mers până acolo încât l-a acuzat pe Dl. Coposu, şeful Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, că nu este un "bun Român", pentrucă se opune acordării Clauzei. Dar atât Dl. Coposu, cât şi alţii au fost intimidaţi şi împotriva voinţei lor au ajuns să susţină acordarea Clauzei.

Atitudinea favorabilă acordării Clauzei guvernului român este susţinută de toate forţele anti-româneşti, adică de toţi aceia care nu au nimic de-a face cu interesele adevărate ale poporului român. Pentrucă, dacă se va acorda Clauza, aceasta se va acorda lui Iliescu şi nu poporului român, care nu va beneficia aproape de loc de pe urma ei.

Totuşi, în cazul că această Clauză se acordă, când se va ajunge la votarea ei în Congres, ea va juca rolul de sabie a lui Damocles şi îl va ţine pe Dl. Iliescu prizonier permanent, trebuind să dea socoteală de toate acţiunile sale pentru a menţine Clauza în operaţiune continuă.

Numai aşa va putea să iasă din încurcătură cu guvernul american, care-i va stabili condiţiile privind desfăşurarea operaţiunilor pe care le implică aplicarea Clauzei în sectorul român. Dl. Iliescu va fi constrâns să dea seama de toate devierile dela prevederile înscrise în Clauză.

Acest lucru arată caracterul de complexitate a problemelor legate de nevoile României şi fragilitatea activităţilor Preşedintelui Iliescu, el fiind omul nechemat să conducă destinele acestui popor.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Scrisori din ţară

PARTIDUL EXCESIVILOR

Octavian TUDOR

Activitatea parlamentară rămâne, dela constituirea celor două Camere, subiectul numărul unu al presei, chiar şi în timpul vacanţelor. Una din cauze e aceea că viaţa parlamentară e compusă mai ales din vacanţe, pauze şi activităţi conjuncturale. Atât de multe, încât muncile pentru care e conceput - în toate ţările democratice - parlamentul, trec adeseori în al doilea plan. Cu alte cuvinte, deputaţii şi senatorii sunt prinşi în prea multe treburi neimportante, ca să-i mai preocupe şi cele realmente importante.

Aici, la nivelul importanţei lucrurilor, al modului în care aleşii îşi consideră prezenţa în parlament, trebue căutată explicaţia celor mai multe din bizareriile vieţii lor publice, dar şi ale celei private.

Ciudat e şi faptul că tot ce poate să-i pară ciudat unui Român din America, de exemplu, îi pare firesc unui alegător din România.

Iată un exemplu: foarte multe din şedinţele Camerelor sunt dedicate stabilirii salariilor parlamentarilor, al guvernului şi al preşedintelui.

Aici, majoritarii şi Opoziţia află întotdeauna un limbaj comun. Niciodată n'a fost înregistrată o ceartă parlamentară, nici la nivel de principiu, nici la stabilirea cuantumului propriuzis.

Salariile sunt votate cu entuziasm, în unanimitate, exact ca la congresele PCR. Dezbaterile privind diurna, sporurile de câştig pentru activităţi în comisii, marca şi gradul de confort al maşinilor de serviciu, calitatea serviciilor în parlament şi o mulţime de alte chestiuni, care contribuie la "imaginea parlamentarului în lume", se poartă, aşa cum îi place preşedintelui, civilizat, fără tensiune şi incidente sentimentale, într'un deplin consens.

Totul pe fondul pauperizării grăbite a masei de electori, duce la alterarea imaginii publice a parlamentarului. Dacă mai era ceva de stricat, în ce priveşte credibilitatea platformei morale a parlamentarului român, s'a stricat în ultima vreme, odată cu accelerarea inflaţiei. Alegătorii, indiferent de credinţele lor publice, au ajuns la convingerea că au ales prost, că oricând şi orice ar vota, tot pe cine nu trebue votează.

Nu vreau să spun că în parlament nu există minţi luminate şi oameni cinstiţi, care pun interesul general deasupra celui personal. Numărul demnitarilor de treabă e mai mare ca al lichelelor. Numai că lichelele fac figură publică, dau tonul în toate, pun amprenta nimicniciei lor pe tot ce ating. Ele au discreditat, cu consecinţa greu de apreciat, portretul venerabilului instrument al democraţiei, care e pretutindeni în lumea civilizată, parlamentul.

Eu însumi nu-i scriu niciodată numele cu majuscule. Dacă dorea cineva să semene neîncrederea în popor în ce priveşte utilitatea şi eficienţa reală a parlamentului, nimeni n'o putea face mai bine decât însuşi parlamentarul.

• • •

Parlamentul, conform cu numele, e un loc unde se vorbeşte. Se mai vorbeşte, de dimineaţa până seara şi în alte instituţii publice, numai că **vorbirea** din parlament e cunoscută prin presă, radio şi televiziune în toată ţara şi, de multe ori, în alte ţări. E foarte important ca omul să gândească mult şi bine înainte de a deschide gura. Pe numeroşi parlamentari îi ia gura pe dinainte - cum zice o vorbă din vechime. Ei nu sunt neapărat nişte neisprăviţi. Atâta doar că poţi fi pitoresc într'o discuţie cu amicii şi profund neadecvat - exact cu aceleaşi cuvinte şi argumente cu care te-ai făcut simpatic - la tribuna Camerei sau a Senatului.

Un astfel de parlamentar, care suferă de neadecvare, e senatorul de Constanţa Ghe. Dumitraşcu. Nu-l cunosc personal, nici nu-i nevoie să-l cunoşti îndeaproape ca să ai o părere proastă despre el.

Ca parlamentar - vreau să zic - deoarece în viaţa de toate zilele e un personaj pitoresc, un partener de pahar agreabil, un om de partid plin de temperament şi, în mai toate privinţele, un **convins**, adică un tip care face totul din convingere. Se spune că oamenii cu adevărat deştepţi cultivă mai ales îndoieli. Dacă senatorul Dumitraşcu ar avea şi câteva îndoieli, poate că ar fi un om politic stimabil. El însă nu are nici o îndoială, niciodată. Şi ce-i mai grav, exprimă tot ce-i trece prin cap. De pildă, a scris cuiva o misivă semioficială, în care îşi manifesta credinţa că economia naţională s'ar redresa, dacă oamenii în loc să fie înmormântaţi în hainele lor cele mai bune şi în sicrie de lemn, ar fi incineraţi. Ce-i mai lipsea acestei scrisori, ca să-l umple definitiv de ridicol pe Domnul Dumitraşcu era un calcul economic nuanţat, pe tipuri de incinerare şi o socoteală a beneficiilor totale la buget.

În gramatica creatorilor de gafe se arată că **"o prostie spusă sau scrisă se numeşte propoziţiune."** Dumitraşcu e autorul a nenumărate astfel de propoziţiuni, spuse sau scrise. Recent, el a înfierat, într'o frază comentată timp de două săptămâni, Opoziţia zicând că "atâta vreme cât există Opoziţie, ţara e în primejdie de a fi vândută." O frază a senatorului Dumitraşcu are mai multe propoziţiuni. Şi toate merită să fie ţinute minte. Într'un repertoriu al celor mai remarcabile tâmpenii rostite de un politician, gândirile spuse sau scrise ale senatorului Dumitraşcu constituie un capitol unic.

Spuneam că nu-l cunosc personal. Am participat la câteva întruniri şi recepţii unde era prezent şi dumnealui. Prezenţa dumisale în locurile unde se servesc băuturi e marcată de amănuntul că pe când toţi invitaţii se află la primul pahar, el se găseşte deja la al treilea. Omul pur şi simplu nu ştie să poarte cravată. Sau când o poartă, are de regulă o cravată maro la cămaşă albastră şi costum închis boţit. Senatorul Dumitraşcu e excesiv de pitoresc, excesiv de temperamentabil, excesiv de transpirat, excesiv de partinic şi excesiv de guraliv într'un parlament plin de indivizi excesivi. Ca şi cum tot ce e exces în caracterul Românului s'a adunat sub cupola Camerelor. Rezultatul e că parlamentul e cea mai puţin eficientă, dintre toate noile instituţii ale democraţiei. Pachete de legi aşteaptă de luni de zile să intre în dezbateri şi... baba se chiaptănă.

• • •

Una din cele mai populare anecdote care pare a se referi indirect la munca parlametarilor, e aceea "cu tunelul". Un Neamţ povesteşte că în Germania se începe construcţia unui tunel de două părţi şi că datorită aparatelor cu laser, săpătorii se întâlnesc cu o eroare de câţiva zeci de centimetri. Un American povesteşte că în S.U.A. nu se utilizează laserul, ci un aparat de curând inventat datorită căruia, cele două echipaje de săpători se întâlnesc cu o eroare şi mai mică. Vine, bineînţeles şi Rusul care, spune că în Rusia totul e pe bază de entuziasm, de lozinci şi de şedinţe şi că nu se foloseşte nici un aparat. Dacă cele două echipe de săpători se întâlnesc, atunci se face un tunel. Dacă nu se întâlnesc, se fac două tuneluri...

Cam aşa lucrează acum parlamentul României. Majoritarii şi Opoziţia pornesc, în acelaşi timp, cu dorinţa de a se întâlni undeva, unde să fie bine ţării. De regulă, ies două tuneluri, sau chiar mai multe, deoarece parlamentul e plin de Dumitraşti. Singurul lucru care-i deosebeşte e numele. Şi nici numele nu mai e un element îndeajuns de deosebitor întrucât, printr'una din acele stranii potriviri din natură, excesivii vieţii noastre, parlamentarii, sunt toţi supraponderali, au ceva excesiv în statură, în glas, în maniere. Ar fi logic să existe şi un partid al excesivilor. Dacă n'ar fi trist şi disperat, ar putea fi comic.

ÎN ATENŢIA CITITORILOR DIN ROMÂNIA

Vă rugăm să confirmaţi primirea ziarului "Cuvântul Românesc" prin expedierea pe adresa redacţiei, a unei cărţi poştale ilustrate, specifice regiunii (oraşului) Dvs.

Vă mulţumim, REDACŢIA

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacţie până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

ROMÂNIA ÎN ARENA CIRCULUI

—— Mihaela MOISIN ——

Se răsucesc morţii în morminte, se cutremură munţii şi ies apele din matca lor, de indignare. Om şi natură, vii şi morţi - tot şi toate - sunt numai o indignare: pe ale cui mâini a încăput ţara noastră. Şi revenim mereu la versurile lui Eminescu: "Unde eşti tu Ţepeş Doamne, ca punând mâna pe ei să-i împarţi în două cete: în smintiţi şi în mişei; şi în două taberi large cu de-a sila să-i aduni, să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni..."

Care sunt azi smintiţii şi care sunt mişeii, la conducerea ţării noastre, în Parlament, în Guvern, care ar trebui să fie trimişi la casa de nebuni şi care la închisoare, este mai puţin important; după cum nu trebue dată importanţă prea mare scandalului din Parlament, în sine; nu trebue să ne preocupăm prea mult de cine pe cine a bătut, cine pe cine a jignit, cine a început primul, a cui e vina.

Preocuparea noastră trebue să fie: cum să scăpăm de ei? De toţi: şi de smintiţi şi de mişei.

Ce ar spune marii oameni de stat pe care i-a avut România, atunci când au făcut din ea "micul Paris", "grânarul Europei" etc., să vadă ce a ajuns Parlamentul României, astăzi? Un loc în care se înjură nişte birjari, un câmp de luptă mafiot, în care fiecare "naş" îşi aduce gorilele cu el, la întâlnire, şi scapă care trage primul.

Iar presa, întotdeauna ahtiată după cancanuri, scandaluri, îşi pierde şi ea vremea cu anchete, interviuri ca să afle cine este vinovat: Vadim Tudor sau Aristide Dragomir? Amândoi - doi nimeni care - în timpuri normale nu ar fi deschis nici uşa Parlamentului sau Guvernului, unui Brătianu sau Maniu. Nu ar fi avut nici cinstea de a le lustrui ghetele înaintea unei sesiuni de Parlament.

Se pierde timp şi energie ca să aflăm cine este pe "lista neagră" a lui Vadim Tudor, sau să decidem dacă este mahala în Parlament sau Parlament în mahalaua jignită de asocierea cu Parlamentul.

Circul sau bătaia la propriu, sau la figurat pentru ciolan, nu este numai în Parlament, Guvern, ci începe dela preşedintele ţării şi se întinde la toate nivelele. Dl. Roman acuză actualul guvern de fascism, Generalul Gheorghe Florea acuză parte din guvern, plus nevestele respective, de corupţie.

Cine pe cine acuză şi înjură, cine pe cine bate, cine descoperă corupţia în guvern, cine a furat mai mult şi a investit şi mai mult - devin preocupările de bază ale conducătorilor ţării.

De fapt tot circul acesta are un substrat: cu cât dau poporului tot mai multe cancanuri şi scandaluri, liste negre şi bătăi în Parlament, violuri, crime pentru a simţi dulceaţa democraţiei presei occidentale, cu atât i se lasă mai puţin timp pentru a-şi da seama că e prostit de toţi: foşti comunişti, fesenişti, fedesenişti, peremişti, punerişti şi alţi "işti", toţi născuţi din aceeaşi sămânţă comunistă. Iar curând, cloşca mamă - Iliescu - va scoate o serie de noi pui "işti".

Poporul român a avut posibilitatea de a-şi alege conducătorii - şi i-a ales. A greşit în alegerea sa.

Dezinformat, indus în eroare de sloganuri şi promisiuni comuniste, speriat de "vânzarea ţării capitaliştilor occidentali", de legionarii care vor să pună mâna pe conducerea ţării, poporul român s'a mai înrobit pentru patru ani. Orbit de democraţia obţinută - citeşti în presă ce vrei şi mai ales ce nu vrei, vezi sesiunile Parlamentului la televizor, de nici nu mai trebue să mergi la cinematograf - poporul asistă pasiv la distanţarea tot mai mare a celor două clase - săraci şi bogaţi - şi aşteaptă în continuare salvarea ce va veni dela Americani. Şi o tot aşteaptă de 40 de ani.

Cu tot circul actual, România va primi probabil, în final şi "salvarea americană" - Clauza mult dorită. Dar o va primi poporul român? Nu, nicidecum. Va profita omul muncitor de avantajele Clauzei? Nu, va profita aceeaşi şleahtă de derbedei ajunşi la conducerea ţării, care va exploata poporul român, în continuare, mai rău ca în feudalism.

A greşi e omenesc. Dar a persevera în greşeală este diabolic. Este acum momentul critic, la care greşelile poporului român să se oprească; poate acum, în ceasul al doisprezecelea, şi-a dat seama de tot acest circ şi înşelăciune şi să întoarcă spatele la tot ceea ce este comunist. Căci de acelaşi spectacol de circ, indiferent cât de bun ar fi, te saturi şi vrei să participi - sau chiar să asişti, dacă eşti mai pasiv din născare - şi la un lucru serios.

"MODELUL ROMÂNESC"

Urmare din pag.1

Ultimele şi penultimele alegeri electorale au fost propice "modelului românesc" al democraţiei "originale". Acest lucru ne aminteşte de proverbul: "Fă bine diavolului şi el îţi va da drept recompensă iadul". Este ceea ce se întâmplă în România sub FDSNPRMPSM. Căci "modelul românesc" e un fel de stat în stat. Cu parlamentul lui, cu justiţia lui, cu toate ale lui. Totul decurge pe sprânceana activităţii din "epoca de aur". Restul nu mai contează. Dreptul la viaţă al Neamului e suprapus de dreptul la vieţuire al regimului nomenclaturist. Iată, deci, de ce Ruşii doresc "modelul românesc". Ei vor să-şi reia sistemul, care este al lor.

În fapt, toată democraţia din "modelul românesc" este limitată doar la libertatea presei. Tot ce este mai departe e o ţinere cu dinţii de pragmatismul mecanismelor de viziune comunistă. Iar pentru acest fel de democraţie, tot ce vine nou e ceva hibrid. Ceva ce vine, după cum ea zice, dela nişte specimene intoxicate ideologic anticomunistic. Şi atunci, una din două: dacă nu cedează "modelul românesc" al democraţiei nomenclaturiştilor trebue să cedeze democraţia anticomuniştilor. Aşa se pune pentru Dl. Iliescu problema situaţiei politice din ţară.

"Modelul românesc" este cel mai convenabil substitut pentru stalinism şi ceauşism. Fond de pe care, el hrăneşte în chip speculativ afişul unei libertăţi, spectrul unei democraţii cu surogate şi cu control de "mineriade". În spectrul acestei speculaţii se fac chiar şi cruci teatrale. În ciuda faptului că oficialitatea nu crede în Dumnezeu. În cel mai bun caz ea vorbeşte de Dumnezeu doar ca de un mister acceptat de popoare. Prin eliminarea lui Dumnezeu se caută să se înlăture reperele de conştiinţă. Lucru important, pentrucă conştiinţa este cel mai mare duşman al democraţiei "originale" model românesc. Ea, conştiinţa, vrea să scoată ţara de sub păcăleala politicii cripto-comuniste de stat, de pe drumul de deturnare al istoriei care a fost înlocuit cu o demonizare.

Este, deci, clar că "modelul românesc" nu este nimic altceva decât locul unde se strânge comunismul în cântecul poeţilor doctrinarzi Păunescu şi Vadim. Locul în care Dl. Iliescu se exprimă potrivit tezei comuniste: un glas, un popor, un lider. Locul de unde Românii cei mai buni sunt defăimaţi ca fiind oaia neagră.

Astfel, democraţia "originală" n'a schimbat decât caroseria, căci motorul tot cel comunist a rămas. De aceea în ea, fiecare om al puterii se comportă ca un responsabil al Republicii Socialiste. Iată de ce Albaniei îi repugnă să fie asemănată cu România.

În democraţia "model românesc", întocmai ca în vremea lui Ceauşescu, una se gândeşte, alte se spune şi cu totul altceva se face. Dacă se face. Pentrucă totul se învârte într'o strategie de înaltă şcoală socialistă, care trebue să dea sentimentul că se face ceva fără a se face mare lucru.

Modelul democraţiei "originale" exclude conducători cu minte fertilă. El favorizează mintea de partid care n'a fost niciodată fertilă şi de aceea ea va fi mereu falimentară.

În "modelul românesc", parlament este şi nu este. Guvern este şi nu este. Pentrucă factor hotărâtor este un singur om. Ieri îl chema Ceauşescu, azi îl cheamă Iliescu.

Eugen BÂRSAN

României i s'a decernat:

STATUTUL DE NAŢIUNE JEFUITĂ

Nici un sfert de sută n'a răspuns la apelul din ziarul D-lui V. C. Tudor, *"Politica"*, adresat comuniştilor ca să galopeze în ziua de 8 Mai cu batiste în buzunar, la cimitirul Ghencea pentru a sărbători 72 de ani dela înfiinţarea Partidului Comunist şi a uda cu lacrimi mormântul stimabililor împuşcaţi.

Ca recunoştinţă, ateistului care a dărâmat satele, cimitirele, bisericile, i s'a pus cruce la cap cu aghiazmă şi lumânări; s'au ţinut discursuri cu regrete; s'a intonat **Internaţionala** şi n'a fost dată uitării glorioasa "Epocă de Aur" când pe Dâmboviţa curgea miere.

De asemenea, n'au fost uitaţi nici "capitaliştii rechini" care ademenesc lumea cu promisiunile unei economii de piaţă, tocmai când "Raiul Socialist" bătea la uşă.

Cel orizontal din groapă a fost înlocuit "unanim" cu tovul Valentin Burciu, un vertical din solemna adunătură despre care cel mai bun lucru ce putem scrie e că nu-l cunoaştem.

Falimentul calculat al "reînvierii" comunismului în frunte cu un nimeni, însemna succes pentru planurile Iliescu-FDSN & Co. (inclusiv Dl. Vadim Tudor).

Dl. Iliescu va putea repeta declaraţiile că în ţară nu mai există pericolul comunist, pentrucă pe comunişti îi poţi număra pe degetele dela patru picioare şi rămâi cu degete goale.

Dl. Iliescu mai poate repeta că odată pericolul comunist înlăturat, singurele ameninţări pentru Democraţia originală rămân mişcările de dreapta, în frunte cu legionarii care năvăliseră cu paraşuta ca să răstoarne guvernul revoluţionar;

"Golanii" care au protestat că li s'a furat Revoluţia şi au avut îndrăzneala să pretindă "Jos comuniştii!";

"Animalele" care includ pe toţi care au alte idei decât cele sui-generis ale d-lui preşedinte etc.

În rezumat, Dl. Iliescu poate spune: nu mai avem comunişti, deci acordaţi-ne Statutul de Naţiune Favorizată pentru a scăpa ţara de nazişti, golani şi animale.

Dar, recent, a apărut la orizont un alt duşman, identificat în persoana fostului Comisar Şef al Gărzii Financiare, Generalul Gheorghe Florică, cel care a acuzat de "corupţie şi trafic de influenţă" 18 vârfuri ale vieţii politice româneşti.

Persoanele acuzate nu's de calibrul lui Ghiţă Pristanda care număra de două ori steagurile dela primărie, ci sunt acuzaţi tocmai aceia care ţin de pe capră hăţurile ţării. (Vezi lista pe care am inserat-o în numărul trecut al ziarului, N.R.)

Dl. Iliescu şi Dl. Văcăroiu nu sunt implicaţi, dar ei rămân totuşi responsabili de oamenii pe care şi i-au ales şi de faptul că până când scriem aceste rânduri, nici unul din cei acuzaţi n'a demisionat pentru a face loc unei anchete imparţiale.

În schimb, Generalul Gheorghe Florică a fost ameninţat cu moartea. Nu mai e nevoie să ghicim cine-i doreşte dispariţia.

Pe timpul lui Ceauşescu jaful şi benchetuiala erau monopolul familiei şi al unui pumn de tovi prieteni.

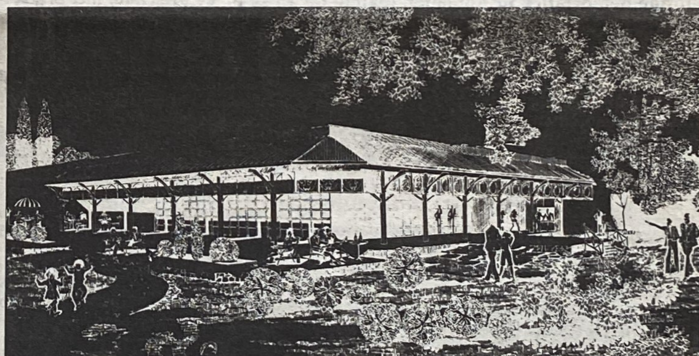
În regimul original de azi, nu se fură rar, dar se fură mult şi am ajuns pe timpul piraţilor.

În România, nu glumim, s'au furat vapoare!

Stroe MOLDOVAN

Centrul Cultural "NAE IONESCU"

Câmpul Românesc

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna

TABEREI DE VARĂ

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la

CÂMPUL ROMÂNESC
1 AUGUST - 8 AUGUST

TIMP DE O SĂPTĂMÂNĂ
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ

Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
şi cele necesare gătitului
Pentru informaţii scrieţi pe adresa:
Asociaţia Culturală Română
P.O. BOX 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada

F.B.I. - DOSARUL LUI "VIOREL TRIFA" SAU SPOVEDANIA PAGINILOR GOALE

—George DONEV—

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

In Reply, Please Refer to File No.

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED EXCEPT WHERE SHOWN OTHERWISE.

[redacted]

October 9, 1979

VIOREL TRIFA,
ALSO KNOWN AS,
BISHOP TRIFA, BISHOP [redacted]

[redacted]

[redacted]

This document contains neither recommendations nor conclusions of the FBI. It is the property of the FBI and is loaned to your agency; it and its contents are not to be distributed outside your agency.

[SECRET]

Classified and Extended by 7052
Reason for Extension: FCIM, II, 1-2.4.2 (2,3)
Date of Review for Declassification October 9, 1999

ENCLOSURE

- 1 1001 - 233

Cartea D-lui Gh. Ionescu Olbojan *"Good bye, domnule Pacepa"*, aduce o lumină nouă în cazul Episcopului Valerian.

Dl. Olbojan scrie că Pacepa a fost agentul CIA-ului din anii '60, pe timpul când era şeful agenţiei economice din R.F.G., iar defectarea subită, Iulie 1978, a fost puţin pregătită. "Omul de încredere" al Ceauşeştilor a golit timp de 3 zile computerele Securităţii, un tezaur ce-a fost disecat la Washington filă cu filă, timp de trei ani: nume de spioni infiltraţi în organizaţiile noastre laice şi bisericeşti, de spioni ruşi, arabi etc. Dacă spionii ar fi fost arestaţi sau siliţi să părăsească ţara, atunci ar fi venit un alt val de spioni dar nu mai era un alt Pacepa: "Trădătorul care a trădat pe trădători!".

Un spion identificat nu prezintă nici un pericol, din contră, el poate fi constrâns să devină dublu agent, ori i se oferă informaţii false. Identificarea spionilor - scrie Dl. Olbojan - era cunoscută numai de agentul care-l instruise şi de Pacepa. Un număr de telefon era legătura între spion şi instructorul lui. CIA era interesat să afle ce urmăreau aceşti spioni şi nu puteau să afirme că ştie de existenţa lor, căci atunci nu mai putea să le afle scopul pentru care au fost trimişi. Din aceleaşi motive, nici Pacepa n'a putut să depună ca martor la procesul Episcopului Valerian. Totuşi, trebue subliniat că guvernul american nu i-a retras cetăţenia pe motiv că-i "criminal de război", ci pentru un motiv tehnic: n'a completat corect declaraţia la imigrare şi de asemenea, n'a fost nici expulzat deoarece Episcopul a plecat pe buzunarul lui. Un aranjament cocoloşit şi necesar în 1982, când s'a judecat la Detroit procesul Episcopului Valerian.

Ex-onorarea Episcopului a venit la un an după ce a plecat dintre noi. Ion Mihai Pacepa, cu aprobarea superiorilor a tipărit volumul "Red Horizons" (Orizonturi Roşii) din care cităm, pag. 288:

"Extensive DIE Investigation resulted in unequivocal conclusion that Trifa had not been personally involved in crimes or assassination attempts. Refusing to accept this, Ceauşescu told the Internal Security to conduct a new investigation, but the result was the same".

Cititorule, citeşte aceste rânduri de două ori!

Episcopul Valerian n'a fost implicat în crimele şi asasinatele de care îl acuzau comuniştii; dar Ceauşescu citea în pat Biblia lui Marx care-l învăţa să mintă şi să omoare, aşa c'a dat ordin să se fabrice fotografii: Trifa călare pe motocicletă şi cu mitraliera în mână, "secera evreii"!

S'au găsit şi "martori oculari" (adevăraţi agenţi comunişti ori supranaivi, N.R.) ca sa-l identifice. Acuzăriile erau însoţite de lacrimi smulse din ochii unui dentist, pictor de icoane etc. fiecare ascuzându-şi interesele.

Dacă îndrăzneai să combaţi minciunile deveneai automat antisemit, nazist, fascist, criminal, ba încă şi mai rău, erai legionar!

Muţenia "autorităţilor" în cazul Trifa ne reaminteşte de o altă muţenie din Ultimul Război Mondial: Churchill aflase dela un spion plasat în Comandamentul German ziua şi ora când un val de avioane vor bombarda portul South-Lampton, dar Churchill n'a luat nici o măsură de apărare. Mai târziu şi-a explicat tăcerea: "Dacă aş fi luat măsuri extra mi-aş fi demascat spionul şi tot ce ştiam despre spionii lui Hitler infiltraţi în Anglia".

Episcopul Valerian a avut soarta portului englez!

Dosarul "Viorel Trifa" va fi declasificat în 1999.

Acum o spovedanie fără cuvinte: agerul avocat al Episcopiei, Dl. John Sibişan din Cleveland, s'a adresat recent F.B.I.-ului cerându-i, în baza legii "Free Information Act" să-i trimită declaraţiile lui Ion Mihai Pacepa referitoare la activitatea Episcopului Valerian.

Ca răspuns, F.B.I. a trimis opt pagini goale!

Reproducem din ele şi ne întrebăm: de ce n'a vrut F.B.I. -ul sa divulge tot ce-a declarat Pacepa, mai ales că declaraţiile cu privire la acuzaţiile false aduse Episcopului Valerian erau deja publicate şi nu mai constituiau "secrete de stat"?

Bănuim că Pacepa a dat F.B.I.-ului o listă care include spionii trimişi de Securitate ca să se infiltreze şi să saboteze lupta anticomunistă a grupului românesc. Pe listă nu-i exclus să fie şi numele unor politicieni americani ce-şi asigurau voturile cetăţenilor evrei spunându-le că-i apără de fiorosul "Episcop" ca să nu vină cu motocicleta şi să-i omoare.

Subliniem că majoritatea celor trimişi au uitat de telefon de îndată ce-au sărit Atlanticul şi azi sunt cetăţeni loiali; pentru acest motiv şi pentru aflarea scopului ce-l urmăresc spionii rămaşi încă activi, credem că identificarea lor nu ar servi intereselor securităţii Statelor Unite.

De "Fourth of July" când vom îngenunchea la mormântul Prea Sfinţitului la Vatră, să-i ascultăm smeriţi predica. Parcă îi aud vocea:

"Sunt mândru şi fericit sufleteşte că ţara mea adoptivă m'a ales pe mine, ca prin suferinţa mea s'o apăr în umila măsură de duşmanii lui Dumnezeu şi ai Libertăţii ce se infiltrase în grupul bunilor, vrednicilor şi credincioşilor Români-Americani".

Am suferit, dar am biruit! Azi comunismul este învins, iar Vatra a rămas tot "Vatră românească", stâlp al credinţei şi identităţii noastre.

[VIOREL TRIFA]

[SECRET]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

ÎNCEPUTUL ANTICOMUNISMULUI

Urmare din pag.1

mâna unei naţii străine de bancheri şi cămătari, tot ce a agonisit truda de două ori milenară a unui neam de muncitori şi de viteji. Dreptatea în cadrul dreptăţii neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfărâmi în bucăţi dreptatea istorică a naţiei căreia îi aparţii.

Dar nici nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore, să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile şi să-i jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh necontenit: PATRIE - pe care n'o iubesc, DUMNEZEU - în care nu cred -, BISERICĂ - în care nu intră niciodată - şi ARMATĂ - pe care o trimit la război cu braţele goale.

Acestea sunt realităţi, care nu pot fi embleme pentru escrocherie politică în mâna unor scamatori imorali."

Se pregătea revoluţia comunistă, iar prima etapă a ei era greva generală.

Era în ziua de 11 Februarie 1920, când cei 1000 de muncitori dela Regie au declarat grevă şi au arborat drapelul roşu. Muncitorii care erau împotriva grevei au fost maltrataţi.

Circa 100 de membri ai Gărzii s'au adunat la sediu. Constantin Pancu prezida şedinţa. Oamenii erau nehotărâţi. În această situaţie, Corneliu Zelea Codreanu, cu glasul său tumultuos şi ferm, a propus ca toţi cei prezenţi să meargă la Regie şi cu orice risc să dea stegul roşu jos. Propunerea a fost aprobată în unanimitate.

Acest grup restrâns în frunte cu Pancu şi Codreanu a pornit pe străzile Lăpuşneanu şi Păcurari, cântând "Deşteaptă-te Române!" Apoi, împrăştiind câteva grupe de grevişti au intrat în curtea fabricii. C. Z. Codreanu s'a urcat pe acoperiş şi a înfipt steagul tricolor. De acolo s'a adresat mulţimii, înfierând comunismul. Apare armata şi ocupă fabrica. Această incursiune rapidă a avut o mare influenţă în oraş. Cu toate acestea, greva a continuat.

Pentru a da o lovitură grevei, trebuia reluată producţia. La iniţiativa lui C. Z. Codreanu s'au recrutat 400 de lucrători noi care au reluat producţia. Greva a eşuat. Peste două săptămâni, jumătate din grevişti cer să fie reprimiţi la lucru.

Dar cu ameninţarea comunismului nu s'a terminat. Cel mai puternic centru comunist îl formau atelierele CFR dela Nicolina. Aici erau peste 4000 de muncitori, aproape toţi bolşevici.

La circa o lună dela victoria obţinută de Garda Conştiinţei Naţionale, muncitorii dela Atelierele CFR Nicolina, se pregăteau să dezlănţuie greva - preludiul revoluţiei. Greva este declanşată. Mii de muncitori părăsesc atelierele. Autorităţile sunt neputincioase.

Garda Conştiinţei Naţionale, în frunte cu Pancu şi Codreanu, au convocat pe Români la o adunare în sala Principele Mircea. După discursurile ţinute de organizatori, întreaga mulţime, încolonată cu steaguri tricolore, s'a îndreptat spre Atelierele Nicolina. Autorităţile îi avertizează pe Pancu şi Codreanu că la Atelierele CFR sunt peste 5000 de comunişti înarmaţi şi vor fi mari vărsări de sânge.

Dar, Garda Conştiinţei Naţionale, care şi-a asumat răspunderea luptei anticomuniste, mobilizează mulţimea şi merge înainte. Aceasta fiind singura cale de salvare a patriei.

Luptătorii împotriva bolşevismului se îndreaptă spre gară, ocupă un tren şi pătrund cu acesta chiar în ateliere. Aici nu era nimeni, deoarece greviştii erau afară. Pe una din clădiri flutura steagul roşu.

Corneliu Zelea Codreanu se caţără pe una din scări, smulge steagul tricolor, în ovaţiile mulţimii.

Efectul moral al acestei acţiuni este foarte mare. Populaţia Iaşului nu vorbeşte decât despre această acţiune, de Garda Conştiinţei Naţionale şi conducătorii ei.

După aceste încleştări victorioase cu comunismul, se formează un curent de redeşteptare naţională care cuprinde toate categoriile sociale. O adevărată barieră împotriva comunismului.

Hera STEIMBERG

CAD PUNCTELE DE REAZEM

Ovidiu VASILESCU

Cu totul altceva se pare că şi-au propus Statele Unite în convorbirile dela Malta, cu Sovietele, prin reprezentanţii lor de atunci, privind noua sferă de influenţă din Răsăritul Europei - şi mai ales cu privire la România – şi cu totul altceva s'a realizat după mult controversata Revoluţie românească. În fond, un scenariu destul de prost regizat, adică o imixtiune brutală, armată, din afară, ponderea serioasă deţinând-o Sovietele prin elementele KGB-ului, şi nu într'o măsură de neglijat, intervenţia vecinilor noştri, Ungurii. Că aşa stau lucrurile, avea s'o dovedească însăşi Secretarul de Stat de atunci al Statelor Unite, Dl. James Backer care, pe data de 23 Decembrie 1989, a spus limpede şi răspicat la televiziunea americană că S.U.A. nu ar avea nimic împotriva unei intervenţii armate sovietice pentru a opri conflictul. Naţiunea română a luat în serios parodia celor două supraputeri din acel moment şi cu mâinile şi piepturile goale, puţin i-a mai trebuit să încurce complet planurile celor doi "strategi".

Căzând în picioare după acea busculadă fierbinte, comuniştii din eşaloanele inferioare ale vechii nomenclaturi vor veni la putere printr'un simulacru de alegeri libere, în 1990. Comuniştii făcuţi disidenţi peste noapte, atât de către Americani cât şi de Soviete, aveau să-şi consolideze poziţia la 27 Septembrie 1992, când au fost "realeşi", în plus ajutându-se din nule, alegeri la care Statele Unite vor închide din nou ochii! De ce? Pentrucă interesele lor n'au fost niciodată prea mari cu privire la România, lucru pe care nu-l înţelegeau noii "aleşi" - fapt pentru care, ei, comuniştii români, vor face tot felul de echilibristici pentru a se infiltra în mediul de bunăvoinţă al Americii. Aceasta, deşi nu pierduse nimic, este convinsă că România rămăsese în continuare o forţă centripetă a Sovietelor. Altul era experimentul ce se dorea, aşa încât guvernele D-lui Iliescu au strigat în pustiu atunci, când printr'un mimetism democratic încercau să câştige bunăvoinţa americană.

Resemnându-se şi reorientându-se, ei şi-au dat seama că aveau un protector destul de reliefat în Europa, Franţa D-lui Mitterrand. N'au gândit rău; mai ales, într'un moment când aveau nevoie de o cât de câtă credibilitate în opinia publică românească. Domnul Mitterrand - acest gaffeur aburit - s'a grăbit să le sară în ajutor, printr'o vizită pe care a făcut-o la Bucureşti. Vrem sau nu vrem, era totuşi un gir dat comuniştilor.

Dl. Iliescu & Co. îşi frecau mânile. Franţa era câştigată şi în mod subtil, puterea dela Bucureşti începuse să-şi trimită emisari la Madrid. Era şi acolo o redută de cucerit. Aveau nevoie de credit moral ca de aer. Spania era socialistă.

Alegerile din Franţa aveau să alinieze Franţa la dreapta evantaiului politic, cum nu se mai întâmplase dela 1789. Evenimentul a venit ca un duş rece peste guvernul dela Bucureşti.

Ceea ce dorise să facă Le Pen, făceau acum conservatorii Giscard d'Estaign şi Jacques Chirac. Francezul trebue să se dovedească Francez prin paternitate. Adică, prin sânge! Socialiştii au fost trimişi într'o vacanţă din care cu greu se vor mai întoarce la conducerea Franţei, iar comuniştii au fost pulverizaţi.

Aşadar, tovarăşul Mitterrand şi mitul socialist care dădea o cât de câtă credibilitate comuniştilor români, s'a spulberat ca o cută de zăpadă. Visul devenise coşmar.

Gândul că Spania i-ar mai putea salva cât de cât, nu este decât o himeră. Felippe Gonzales şi socialiştii lui, s'ar putea - este încă posibil - să mai câştige o victorie la limită, ceea ce-i va pune în situaţia "ingrată" de a forma un guvern de coaliţie cu adversarul cel mai temut, dreapta spaniolă, care la rândul ei ar putea să termine alegerile cu un avans minim şi atunci îşi va alege tovarăşi de drum. Avem credinţa fermă că Spania nu va trăi sub un guvern de coaliţie şi că dreapta câştigând ascendent, va remania guvernul, punându-i pe linie de şomaj pe socialişti, ori alte forme de democraţie ascunsă.

Al doilea punct de reazem al guvernului dela Bucureşti se va prăbuşi.

Pe fundalul unor astfel de pierderi, cu capital moral, susţinător al intrării României în Comunitatea Europeană - deziderat ce încă se va îndepărta - şi busculat de eroziuni interioare, FDSN-ul se va destrăma în cel puţin două grupări.

a) Gruparea monolit, anchilozată în dogmă şi pragmatism, de sub conducerea D-lui Iliescu, Ioan Solcanu ş.a., care, va nădăjdui noi alianţe cu partide obscure, dar gata să guste din beţia puterii, alianţe din care ar putea rezulta chiar o schimbare de nume al partidului lor.

b) Gruparea aşa-zis liberală, de sorginte comunistă şi ea, dar cum spuneam, cu un orizont ceva mai larg, flexibilă, mai bine adaptată conjuncturii politice din zilele noastre, dispusă să lase jos steagul pe care l-a purtat fără să-i fi aparţinut în întregime şi desigur, gata şi ea de noi înţelegeri şi alianţe politice, dintre care prima formaţiune întrevăzută să fie F.S.N.-ul D-lui Roman.

Este pentru prima dată - cel puţin aceasta este convingerea noastră - când F.D.S.N.-ul, slăbit de ambuscadele interne, dă semne de oboseală, arată că se va rupe, dând astfel o libertate de manevră mai mare Opoziţiei care, dacă este condusă de oameni oneşti şi destoinici, ar avea prilejul să adune mult capital moral din partea opiniei publice româneşti. Ar fi păcat, dacă nu de neiertat, dacă Opoziţia nu ar profita de pe urma deselor grave disensiuni din rândul F.D.S.N.-ului care, odată spart, s'ar mai putea, deci o altă alternativă, să încerce formarea unui nou guvern format numai din membrii săi activi, disciplinaţi şi subordonaţi ideii partizane şi nu intereselor naţiunii, renunţând complet în felul acesta la toate elementele "independente" cu funcţii de conducere.

Oricum, ei sunt pregătiţi să-şi îndeplinească "mandatul" de patru ani. Ori de încă doi ani, după care să vină din nou cu cacealmaua unui guvern de largă coaliţie, în ideea insidioasă de a trece o bună parte din responsabilităţi pe seama unor oameni ai Opoziţiei, care vor avea neinspiratul gând de a se angaja la o asemenea treabă.

Aşadar, căzând punctele de reazem din afară, F.D.S.N.-ul se surpă pe dinăuntru. A pornit pe viitură.

Popoare către apogeu:

Petre PREDESCU

Calea spre apogeu este plecătoare în primul rând dela şansa de "Linişte". Urmează desigur calitatea de specific în seriozitatea de a se organiza un popor şi de a munci, jalonate de un echilibru social din punct de vedere economic; creşterea resurselor materiale, culturale, cu păstrarea sănătăţii, înlesnirea mijloacelor de circulaţie şi informare etc.

Acestea, ca obiective principale, cărora le urmează ceea ce devine ca o cheie de boltă, "orizontul politic".

In esenţă nimic nu este nou în evoluţia popoarelor şi ele şi-au dus şi îşi duc o existenţă de genul: trăieşte, creşte, atinge o culme şi apoi cunoaşte cedarea locului.

Din interes profesional economico-social şi de origine român, urmăresc zugrăvirea României în informaţii: vizuale, scrise sau declarate, ale acelora ce conduc vremelnic în calitate de Elite, popoarele lor către apogeu.

In orientarea politicii lor guvernamentale constat lipsa de recunoaştere a calităţilor şi aportului adus de poporul român patrimoniului universal şi în primul rând al celui european: deşi în decursul istoriei, România n'a avut parte de "Linişte".

Poporul român a fost bun numai de santinelă de sacrificiu a năvălirilor asiatice pentru a asigura în Europa... "Liniştea" necesară creşterii altora....

Cu privire la o Europă visată mai mult partinic de unele popoare, nu mergem pe aluzii, nici pe reproşuri; exemplificam elocvent: sunt programe TV în care nu numai că nu se arată "nimic" despre România, dar când s'aduce vorba, evidenţa scoate în relief ceea ce este negativ.

Europa nu poate fiinţa pe conservatorism gratuit şi separatist, în care popoarele dornice de "Apogeu" nu-l pot nici atinge, nici păstra fără Elite cu un orizont politic aplicat cinstit.

România, în deriva unor moşteniri impuse acum 45-50 de ani de aceleaşi popoare, pe căi ruşinoase, este necorect şi necinstit ţinută la distanţă, când orizontul ei politic a fost totdeauna lupta contra marilor şi micilor vecini puşi pe cuceriri teritoriale dela noi.

VISUL UNEI NOPŢI DE SÂNZIENE

Urmare din pag.1

după apa cea viu făcătoare? Când strigăm sus şi tare că nu ne mai ajung pâinea, straiele, podina casei ş.cl., oare nu dovedim în chip tainic că sărăcia noastră merge şi mai departe? Iar în toate marile probleme la ordinea zilei, omenească - şi îndreptăţită - vijelie a glasului, a deznădejdilor şi a plânsetelor nu proclamă ea însăşi că Stăpânul păcii noastre e plecat din suflete, că visul înălţării ca Neam a murit demult? Drept aceea, în aceste zile triste, de ne tânguim că bunătăţile pământeşti sunt neîndestulătoare sau scumpe, înainte de toate ne plângem că am pierdut un anume ideal: "Nu eşti înfrânt atunci când sângeri, / Nici când în lacrimi ochii ţi-s, / Adevăratele înfrângeri sunt renunţările la vis" - grăieşte poetic o strofă nemurită a veşnicului viu între noi Radu Gyr.

Iarmarocul enervării generale prezente face lumea bolnavă de friguri centrifugale şi de hipertrofia individualismului canceroген. Aproape că nu există în jurul nostru ins mulţumit cu standardul de viaţă din societatea actuală. Vrând o urgentă - şi prea necesară - primenire, mai toţi căutăm pricinile decăderii şi soluţiile tămăduirii. Unii apreciază că la originile răului stă aplecarea omului spre cele strict materiale. Alţii pun totul pe socoteala inegalităţilor şi conflictelor existente. Nu puţini învinuiesc Statul şi instituţiile sale, inclusiv biserica, familia şi şcoala, precum şi slujitorii lor. Uşor mai e să găseşti pricini - nicidecum **raportul obiectiv dintre cauză şi efect** - şi soluţii "salvatoare"!

Numai că sursa neajunsurilor, după cum s'a afirmat încă în urmă cu 66 de ani, nu porneşte dela cauze exterioare lesne identificabile, deşi în fiecare din ele zace măcar un sâmbure de adevăr. Fenomenul negativ major care ne primejduieşte existenţa firească este înstrăinarea noastră de adevăratul izvor de viaţă care e Dumnezeu şi Neamul, ateizarea camuflată, o "mondializare" inconştient şi iresponsabil asumată. "Strigaţi în toate părţile - parcă auzim spunându-ni-se iarăşi şi iarăşi - că răul, mizeria, ruina ne vin dela suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii".

De altminteri, pornind dela piatra unghiulară care este OMUL, NU PROGRAMUL ELECTORAL, cum nu ne trece prin minte să eradicăm conspiraţia neocomunistă (dispusă actualmente - întrucât aşa cer "interesele revoluţiei" - să-şi convertească activiştii în capitalişti sau chiar în cei mai frecvenţi "practicanţi" creştini) prin REFORMA OMULUI? Asta e realitatea: partidul secerei şi ciocanului poate fi supus revizuirilor şi schimbărilor, ba şi "desfiinţat"; doctrina marxistă e disponibilă întinderii ei ca o gumă; şi sistemul economic este apt transformărilor; chiar structura statală şi securitatea sunt susceptibile de "mutaţii"; comuniştii înşişi devin cameleonic, peste noapte, anticomunişti; socialism, progresism, dirijism etc. etc. de formule amăgitoare sunt şi ele **anticamere ale dictaturii** roşii, care au "sarcina" de a opera dezarmarea conştiinţelor noastre.

Deci, renaşte, Doamne, visul care să ridice cu adevărat Crucea şi Ţara ce încă zac la pământ. Fiindcă la câteva aruncături de băţ de locul în care mă pregătesc să pun punct, prima lui prefigurare nu fu zadarnică.

Valeriu NEŞTIAN

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI $ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI $ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI $ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI $ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT $ 499
TORONTO-LONDRA $ 390
TORONTO-AMSTERDAM $ 490
TORONTO-LOS ANGELES $ 350
TORONTO-NEW YORK $ 199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăţi peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg. • Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

TALCIOCUL - PĂMÂNT ROMÂNESC

—Gh. Ionescu OLBOJAN—

Duminică de Duminică, Românii nediasporeni sau diasporeni, prin statele învecinate ţării, se reunesc în ceea ce se cheamă *TALCIOCUL* din Văcăreşti, mai precis în perimetrul cuprins între Şoseaua Mihai Bravu şi Calea Vitan-Bârzeşti, adică porţiunea de chei din stânga Dâmboviţei. Mii de suflete vin aici cu ceva de vânzare sau pentru a cumpăra te-miri-ce din bazarul ce măsoară peste 7 km lungime şi aproape 100 hectare suprafaţă comercială.

Participarea la marele târg bucureştean se pregăteşte din cursul săptămânii. Impresia pe care o produce Talciocul celui care vine aici prima oară, este cea de brambureală, de dezordine, de ceva fără cap şi fără coadă, ameţitor chiar. Lucrurile, însă, nu stau aşa. Talciocul Văcăreşti a apărut pe hărţile Capitalei în anul 1987, odată cu terminarea lucrărilor de canalizare a Dâmboviţei şi asfaltarea Splaiului Unirii în acest perimetru. La început, aici era organizat Târgul de maşini şi piese auto-moto. Cifra de afaceri era mică, fapt pentru care târgul nu se bucura de atenţia Primăriei şi a Poliţiei.

Începând cu 1989, în vară, târgul se transformă în bazar, ponderea maşinilor în volumul mărfurilor aduse spre vânzare fiind de acum, neglijabilă. Maşinile vin aici, în general, pentru a aduce mărfurile şi pe proprietarii lor, iar unele dintre ele, servesc şi ca postament pentru expunerea obiectelor destinate vânzării. Metamorfozarea târgului de maşini în Talcioc, a fost imediat speculată de Primăria sectorului 4 şi cea generală, a Capitalei, după Decembrie 1989, când în zonă nu se mai putea intra decât achitând o taxă, la început de 3 lei, astăzi de 10. Banii recoltaţi din aceste taxe sunt motiv de dispută între Primăria Mare a Capitalei şi cea de sector, ambele considerând că sunt îndreptăţite să exploreze taxele asupra Talciocului aşa cum cred ele de cuviinţă.

Sâmbăta după-amiaza, începe forfota în zonă; apar autoturismele popoarelor sovietice, poloneze, ungare, cehe şi slovace, precum şi cele ale Românilor de dincolo de Prut, de dincolo de celelalte linii de frontieră. Vin ticsite cu mărfuri şi turişti cunoscători în ale Talciocului. Spre seară apar şi autocarele din Chişinău, Erevan, Tbilisi şi alte metropole racordate sentimental şi mercantil la marele târg după cheiul Dâmboviţei. Din ele, din autocare, coboară mărfuri de tot felul, ambalate în baloţi sau geamantane şi cărate cu greu de perechile dornice de căpătuială într'o zi de târg. La lăsarea nopţii, apar şi căruţele ţiganilor aurari, spoitori şi de alte profesiuni înrudite cu cele două, pline cu tuciuri dar şi cu obiecte artizanale produse de şatră.

Având de pe acum o oarecare vechime, Talciocul şi-a creat anumite reguli de conduită pentru cei mai asidui clienţi ai săi, fie ei vânzători sau cumpărători. În virtutea acestei legi nescrise, cei care sosesc de Sâmbătă seara în târg, nu parchează maşinile oricum, ci după o anume strategie: în zona de Nord a Talciocului se masează lumea bună, iar spre Sud, ţigănimea. Din acest motiv, cele două compartimente ale Talciocului au şi primit numele de Zona Albă şi Zona de Culoare sau Zona Neagră. Aşa stând lucrurile, turiştii sovietici şi de alte naţionalităţi, precum şi Românii, îşi aşează maşinile una lângă alta şi stabilesc ce anume să facă în cazul în care unul dintre ei este atacat în noapte de bandele de ţigani care bântuie prin zonă. Această prevedere nu este întâmplătoare: primii turişti-vânzători, veniţi altădată în Talcioc, au fost prădaţi de ţiganii din cartirul Vitan-Bârzeşti, unii bătuţi bine, ca să nu mai pomenim de violurile suferite de multe dintre turiste. Pe timpul nopţii se aprind focurile în jurul cărora se bea vodcă, ceai, cafea şi se pun la cale politicile de preţuri pentru a doua zi. Discuţiile sunt întrerupte numai de inspecţiile efectuate de poliţia călare a Bucureştilor. Sub pretextul verificării documentelor de identitate şi proprietate a maşinilor, poliţiştii vin în zonă pentru a-şi lua "darul": un pachet de ţigări dela unul, o sticlă de vodca dela altul, o bujie, o jucărie din plastic etc. Disciplinaţi, caii poliţiei, după primirea darurilor de stăpâni, dispar în noapte, iar Rusnacii şi vecinii lor se felicită că au scăpat uşor cu Poliţia, fiindcă la Vamă...

La ivirea zorilor, Talciocul este invadat de alte autoturisme, încărcate la refuz, de camioanele cu mărfuri aduse de societăţile de stat şi unele particulare, de căruţele ţigăneşti, venite după aramă şi plumb. Tot acum, autobuzele Poliţiei descarcă în zonă agenţi de circulaţie şi inspectori dela serviciile de cercetare şi urmărire penală. Cei dela "circulaţie" verifică documentele autoturismelor în speranţa că vor găsi vreuna dintre maşinile furate sau dispărute atât din România cât şi din alte state, Poliţia română fiind şi ea racordată la Interpol, calitate în care trebue să dea o mână de ajutor omologilor de peste hotare. Clientela celorlalţi poliţişti o reprezintă mardeiaşii (cei care fură de pe tarabă), şuţii de buzunare (specialişti în subtilizarea portmoneelor din buzunarele sau poşetele victimelor), şmecherii (ţiganii care se ocupă cu schimbarea valutei străine în lei şi care sunt depozitarii valutei falsificate, pe care o lansează pe piaţă prin naivii care apelează la serviciile lor), evadaţii din puşcărie şi alte categorii de certaţi cu legea - "jartele penale" - ca să folosim jargonul de specialitate al poliţiei. Dintre toţi aceştia, poliţiştii "saltă" în fiecare Duminică numai atâţia cât să încapă în arestul Secţiei 14, unitate a Poliţiei bucureştene care se ocupă de "sănătatea" Talciocului.

Calitatea vânzătorilor din "zona albă" a Talciocului îşi pune amprenta asupra calităţii şi cantităţii mărfurilor expuse aici, spre a fi valorificate. Dela ace pentru maşinile de cusut, ceasuri electronice, fitinguri pentru orice instalaţie domestică de pe lângă casa omului şi până la camioanele dezafectate de Armata a 14-a nu este decât un pas, adică atât cât să poţi să te strecori printre tarabele improvizate, mărunţişurile fiind expuse pe foi de ziar, iar mastodonţii ex-militari stând foarte bine pe roţile lor. Zonă a intelectualilor falimentari de dincolo şi dincoace de Prut, porţiunea aceasta de Talcioc îţi oferă în variate limbi şi vârste diverse, instrumentar medical scos din uz, decoraţii civile şi militare, colecţii de nimicuri şi lucruri importante, tablouri şi tapiserii de autori al căror nume nu spune nimic cumpărătorului, medicamente şi anticonceptive fabricate de industria sponsorizată de K.G.B., aspiratoare cu alură de tanc, tacâmuri şi instrumente de bucătărie din plastic colorat în stil rusesc, iconiţe şi obiecte de cult. De vreo nouă luni, Talciocul este şi locul în care se valorifică efectele militare ale armatelor sovietice trecute pe loc repaus, după fărâmiţarea colosului din Răsărit. Aşa se face că "râd în soare, dimineaţa", pe cheiul dâmboviţean, cizme, bocanci, uniforme de soldaţi şi ofiţeri, caschete, decoraţii, medalii, însemne de armă, măşti de gaze, lopeţi pentru infanterişti, autoturisme militare etc. Toate se vând la preţuri derizorii.

Să trecem acum în "zona de culoare", zona ţigănească. Dacă în "zona albă" negocierile se fac cu glas scăzut, civilizat, în schimb cum treci "dincolo" totul e întors pe dos. "Atmosfera de lucru" este încărcată. Prin fumul şi mirosul de mititei şi fleici, răzbate reclama în registru acut a vânzătorilor ciocolatii. Conform principiului "tot ţiganu' îşi laudă ciocanu'!", fiecare mare negustor de nimicuri trâmbiţează calităţile mărfurilor, dar şi pe ale sale, personale, ca şi cum marfa s'ar vinde cu ţigan cu tot. Reclama sonoră a negustorilor intră în concurenţa neloială cu decibelii emanaţi de radiocasetofoanele date la maxim şi din care distingem vocile actorilor-ţigani Jean Constantin şi Nae Lăzărescu în monologuri satirice de calitate îndoielnică. Zona de culoare nu irită numai timpanele, ci şi ochii şi nasurile. Segmentul acesta de Talcioc este îmbâcsit de grătare cu cărbuni aprinşi, pe care se perpelesc în mare viteză fripturi de porc (vitele sunt prohibite pentru ţigani, probabil!) şi mici destul de mari şi al dracului de ademenitori prin mirosul degajat cu insolenţă şi trezind pofte nu numai pentru gravide, ci şi pentru orice gurmand de rând, rătăcit de Dumnezeu prin această parte a târgului.

La adăpostul perdelelor de fum şi al infernului sonor, şuţii de buzunare, şmecherii şi prestidigitatorii cu "alba-neagra" îşi fac temeinic datoria, ba lăsând pe unul cu buzunarele goale, ba păcălindu-l pe altul cu dolari şi mărci germane false, ba făcându-i pe alţii să piardă pariul cu "alba-neagra", prin iuţeala de mână şi nebăgarea de seamă a victimei.

Monopolizată de ţigani, zona de culoare este evitată de vânzătorii serioşi, atât de cei din ţară cât şi de cei veniţi de afară. Aici se adună cine se aseamănă. Barosani peste zonă sunt ţiganii din Şoseaua Vitan-Bârzeşti, cartierul Dudeşti şi strada Laboratorului. Ei sunt prezenţi Duminică de Duminică şi se pregătesc peste săptămână pentru a demonstra că sunt negustori serioşi. Se "străduiesc" o săptămână pentru a face rost de vin, bere, carne pentru fripturi, mici, porumb pentru floricele, pepsi, coca-cola, mezeluri şi brânzeturi ieftine, fructe şi legume proaspete. Multe din toate acestea sunt sustrase din depozitele statului prin căi numai de ţigani ştiute. Cum în jurul Talciocului sunt foarte multe blocuri de locuinţe lăsate de izbelişte, ţiganii le-au devalizat de tot ceea ce se putea valorifica din ele: uşi, ferestre, feronerie, instalaţii sanitare şi electrice, materiale de construcţie etc.

La ora când soarele calcă leneş linia imaginarului meridian, cozile din faţa grătarelor cu mici şi a navetelor cu bere sau vin se lungesc, se pierd printre negustori şi clienţi. Este ora la care ţiganii beau aldămaşul cu cei care au realizat oarece afacere în zonă. Totul este udat cu multă bere rece şi platouri cu cel puţin o sută de mici pe ele, plata fiind atributul ţiganului-cumpărător.

În jurul orelor 14, Talciocul începe să-şi strângă catrafusele. Este momentul în care micii, fripturile, coca-cola şi berea se termină, copiii devin nervoşi şi vor acasă, femeile constată că nu au cumpărat mai nimic, iar bărbaţii se uită chiorâş prin portmonee să vadă dacă le-au mai rămas bani de "una-mică" la cârciumile dinspre casă. Lumea se revarsă pe străzile adiacente cheiului dâmboviţean. Ultimii pleacă cei dintâi: cei veniţi cu o seară înainte sau dis-de-dimineaţă. Autocarele popoarelor ex-sovietice îşi adună turiştii, iar şoferii lor îşi adună "darul" dela fiecare din pasagerii săi: una sută de persoană pentru rotunjirea profitului celor care organizează excursiile săptămânale la Talciocul bucureştean.

La orele 16, Talciocul este pustiu. Carosabilul, trotuarele şi câmpul ce mărgineşte cheiul sunt marcate de febrila activitate comercială de peste zi: capace de sticle împrăştiate peste tot, mormane de cărbuni dela grătarele pentru mici, cartoane şi ziare purtate de vânt, anvelope rupte, ambalaje goale, bălţi de apă şi blocuri de gheaţă nefolosite etc.

Pentru cele trei milioane de lei încasate Duminica în Talcioc, cu titlul de taxe-intrare, în ziua de Luni se lucrează în zonă cu vreo sută de măturători şi trei camioane pentru colectat gunoiul. Abia în zorii zilei de Marţi şoseaua este redată circulaţiei. Până Sâmbătă seara, când vin din nou Ruşii.

VA FI ÎNLOCUITĂ SCABIA CU... RÂIA?

Zvonuri "emanate" din S.R.I. afirmă că Generalul Corneliu Diamandescu, ataşat militar la Ambasada României din Coreea de Sud, va fi propus ca director al Serviciului Român de Informaţii, în vederea înlocuirii "Domnului" Virgil Măgureanu.

Să ne amintim:

Generalul Diamandescu a fost implicat în evenimentele din 13-15 Iunie 1990, când era şeful Inspectoratului General al Poliţiei. Fiul său, Claudiu Diamandescu, în vârstă de 26 de ani, este, la rândul său, implicat în procesul filierei maşinilor furate din Germania şi de aproape un an şi jumătate se află în arest preventiv la Direcţia de Cercetări Penale din Calea Rahovei.

•••

ŞOVINISMUL

După revoluţiile (catifelate sau sângeroase) ce au zdruncinat şi chiar năruit regimurile comuniste din Estul european, în mod firesc, odată ce reacordarea "strunelor" în vederea intrării în "marea orchestră a Europei", în fiecare ţară a fost înteţită şi flacăra naţionalismului; reacţie firească la egalitarismul comunist, la acţiunile de "nivelare" ale Cominternului asupra popoarelor subjugate. După Babel, Celestul Tată a dorit existenţa Neamurilor, întru smerire faţă de El şi emulaţie, unul faţă de altul, în cursa pentru mântuire.

Dar forţe subterane, profitând de faptul că negura sângerie încă nu s'a împrăştiat de tot, că deceniile de îndobitocire spirituală au rănit milioane de suflete şi cicatricile sunt, deocamdată, proaspete, împrăştie acidul intoleranţei, al urii. Nu mai este văzută bârna din ochiul propriu, cauza propriilor neîmpliniri este căutată numai în persoana de alături, dacă ne privim în oglindă, o facem precum Narcis. Astfel, naţionalismul este pervertit şi se numeşte ŞOVINISM.

Când spui comunist, spui trădător de Neam, de Ţară, de Hristos. Comuniştii de ieri sunt "patrioţii" de azi. Foştii (?) lachei ai Moscovei, foştii(?) comintemişti sunt acum lătrători "naţionalişti". Se "crucesc" pe la toate parastasele, comemorările, festivităţile.

"România", "românism", "creştinism", vai, aceste cuvinte, pur şi simplu MIROS URÂT alături sau în gurile unor Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Ilie Verdeţ, Gheorghe Funar, Ioan Gavra, Dinu Săraru, Dan Zamfirescu, Paul Anghel şi alţii, din aceeaşi făină "însămânţată" cu fariseic aluat.

•••

UN VIITOR PENTRU ROMÂNIA?

Grupul fe(de)senist "Un viitor pentru România" (alternativă constând într'o mixtură de new-age şi neocomunism, catalizată masonic) pregătise o variantă guvernamentală, pentru cazul în care greva generală pentru 5 Mai, ar fi luat amploare şi ar fi determinat căderea cabinetului Văcăroiu. Noul guvern, care ar fi fost susţinut de F.D.S.N., urma să fie condus de Dl. ... Radu Câmpeanu, fostul preşedinte al Partidului Liberal. Ar fi urmat să facă parte din cabinet şi alţi oameni politici care se află, într'un fel sau altul, pe o poziţie disidentă faţă de propriile partide şi unele personalităţi (mai mult sau mai puţin) independente. A fost avută în vedere şi participarea la guvern a Partidului Alianţei Civice, condiţionată de "debarcarea" dela conducerea formaţiunii a D-lui Nicolae Manolescu.

Personalităţi ale Convenţiei Democratice au atenţionat pe liderii sindicali, asupra posibilităţii ca preconizata grevă generală să aducă la putere un guvern care ar fi adus prejudicii grave Opoziţiei şi acest argument a avut, pare-se, o pondere majoră în decizia sindicatelor de a adopta soluţia negociată cu cabinetul Văcăroiu.

•••

NICI UN VINOVAT!

Cu ocazia Zilei Eroilor Neamului, Fundaţia Naţională a Revoluţiei din Decembrie 1989 a trimis spre publicare ziarului *"Timişoara"* un comunicat prin care îşi invită toţi membrii să participe, pe 27 Mai a.c., la solemnităţile dela Catedrală, Parcul Central, Cimitirul Săracilor şi Parcul Crucii.

În comunicat se menţionează: "Azi, sărăcia şi ignoranţa noastră sunt exploatate de aceiaşi închinători ai zeului de ieri: de cei care, confesând aceeaşi religie, oportunismul, ne fac să trăim înlănţuiţi în tot mai multe nevoi şi griji zilnice, în timp ce ei acaparează economia. Dar noi trebue să vedem, din nou, ca în Decembrie 1989, lucrurile cele adevărate: **TIMIŞOARA ARE 119 MORŢI, 485 RĂNIŢI, 559 ARESTAŢI-MALTRATAŢI ŞI... NICI UN VINOVAT!"**

•••

O CHEMARE FĂRĂ RĂSPUNS

Din balconul Operei din Timişoara, pe 20 Decembrie 1989, zi de instabilă cumpănă, s'a lansat o chemare către nişte nume din învăţământ, artă, cultură, nume ce prin ele însele ar fi chemat alte nume în miezul Revoluţiei. Nu s'a primit un răspuns atunci. Abia după 23 Decembrie au început să apară... viteji, puhoi de "disidenţi" şi "rezidenţi".

Azi ştim că mulţi au pactizat cu neo-comuniştii.

Dan Emilian ROŞCA

Instantanee

VACANŢĂ FĂRĂ DE SFÂRŞIT

Traian BĂDULESCU

Şcoala elementară 199 e aci, jos, în spatele blocului, sub ochii mei. Are curte mare, cam de-un hectar, dar gardurile se împuţinează de plasa de sârmă. În parcul din faţă au apărut mormane de gunoi iar partea în care ar fi trebuit să fie lotul de grădină pământul e bătucit de atâta "volei" şi "fotbal" cât joacă fetele şi băieţii. Partea din spate - complet asfaltată - e pentru "meciuri" interminabile ale băieţilor din cartier. Mă uit cu atenţie la copiii care se duc şi se întorc dela şcoală - gest reflex de când îmi urmăream băiatul şi fata care au învăţat aici - şi-mi dau seama din mişcările şi expresiile lor de ce se întâmplă înăuntru, la clasă.

Văd permanent elevi, uneori părinţi sau bunici, (care-i duc şi-i aduc pe cei din clasa întâia), uneori portarul, seara, şi mai mereu femeile de servici (ce se duc şi se întorc de mai multe ori dela complexul alimentar din faţa blocului). Nu văd deloc învăţătorii, profesorii. (Probabil că intră repede prin faţă şi se întroc tot aşa de repede să se suie în autoturismele ce parchează în faţa şcolii, direct pe aleea de asfalt).

Nu-i văd pe învăţătorii şi profesorii, pe diriginte, şi mai ales pe directori. Nu se văd deloc, adică **nu se vede deloc munca lor.** Copiii intră în fugă, ca vandalii. Se strigă şi se apostrofează cu expresii de care roşeşti auzindu-le. Îşi bagă şi-şi fac toate minunile din vocabularul de periferie. Sunt gălăgioşi şi agresivi, gata de-a sări la bătaie. Îi întreb pe câte unii pe cine au profesor la română sau la matematică. În general nu ştiu numele profesorilor. E "ăla" de română, e "aia" de chimie, e "strâmba aia" de ştiinţele naturale. "Fir-ar mama ei a dracu', o iau cu pietre", aud o fetiţă de-a şasea zicând de profesoara care i-a dat numai 5 la botanică. "Ia uite, nene, îmi zice mie "profa" de "mate" că nu cunosc regula semnelor de algebră. Ete nate!

Tata a avut numai 4 şi 5 la mate şi-i acum în parlament. Că-i cu Domnu' Iliescu pă care io nu pot să-l sufăr" . "Ai văzut, tu, ce le zice nebunu' ăla de Vadim Tudor şi cu Păunescu în parlament? Îi face terci pe boieraşii ăia din Opoziţie care-şi aleg cuvintele"... râde colega ei, o târtoşică cu fustiţa cât un abajur de c..., cu buzele şi sprâncenele făcute la clasa a şasea. O opresc şi-o'ntreb ce zice în manualul de istorie despre perioada 1947-1989. "Ete, nate, îmi răspunde peste umăr, ce întrebare la tataie. Ce să zică - nimic!" "Ceva acolo despre rege, despre partidele istorice?" "Regele?! se întoarce la mine târtoşica congestionată. Care a adus pă comunişti în ţară şi l-a omorât pă Generalul Antonescu?" "De unde ştii tu asta?" "Dela tata". "Ce este tatăl tău?" "Patron... Are magazin pă Calea Victoriei." "Şi ce-a fost?" "Activist la comitetul central".

Cum te dau copiii de gol!

Opresc un profesor şi-l întreb dacă se mai face de serviciu pe şcoală. Se uită la mine contrariat. "De ce intrebaţi?" "Am fost profesor şi ştiu că se făcea zilnic de serviciu pe şcoală. Cât am fost elev de liceu, aveam pedagog de serviciu care urmăra comportarea noastră la venire, la plecare şi în recreaţii. Cât am funcţionat, am suplinit noi profesorii rolul pedagogului în ziua când eram de serviciu." Nu mi-a răspuns pe loc. După ce a aranjat cu un coleg unde să se vadă peste o jumătate de oră, "la cineva la video", mi-a trimis peste umăr câteva cuvinte, suindu-se în maşina aceluia. "Nu mai e ce ştiţi Dvs., domnule profesor. Acum e democraţie şi copiii au toată libertatea de mişcare"...

În urma lor copiii se îndreaptă spre casă, în grupuri dezlănţuite, strigându-se cu porecle, înjurând şi lovind fetele.

Una din cele două femei de serviciu a scos gunoiul sub scară, fără să se teamă cu nimic de ochiul directorului, "simţind" că ele reprezintă oamenii muncii încă la putere, în faţa cărora directorii nu suflă, care, ca şi noii poliţişti (din foştii miliţieni) nu vor să se pună rău cu... răii ce domină încă societatea. Neintervenind spre educaţie totul se menţine într'o vacanţă fără de sfârşit, sub mentalitatea: "de ce mi-aş lua eu răspunderea când dela preşedinte pân'la ultimul ministru şi director nimeni n'o face?"

GARANŢIA UNUI VIITOR MAI BUN

Alexandru NEMOIANU

În România, în momentul de faţă, se desfăşoară o luptă crâncenă între epavele comuniste şi ceea ce poate fi definit ca sufletul viu şi etern al Neamului Românesc.

Dincolo de ceea ce este o administraţie rea, ineptă, făţarnică şi perversă, sau cine este conducătorul acestei administraţii, un om lipsit de reflexe morale, trebue desluşite forţele negre ce fac cu putinţă încă dăinuirea acestei administraţii şi a acestui preşedinte. Este nevoie să înţelegem că actuala situaţie rea din România nu se datoreşte în exclusivitate actualei administraţii neo-comuniste (deşi evident ea are principala vină), ci şi tuturor acelora care fac cu putinţă, mai pe faţă şi mai pe ascuns, conştient şi inconştient, existenţa stărilor de lucruri prezente.

Responsabilitatea pentru actuala situaţie cade asupra tuturor acelora care la 20 Mai 1990 au votat pentru activişti comunişti, ignorând toate avertismentele şi sfidând, în fond, bunul simţ. Această alegere s'a dovedit catastrofală, căci acei activişti de partid, conform obiceiului deprins prin tot felul de şcoli de partid, au promis marea cu sarea, iar de făcut nu au făcut nimic. Ori mai bine zis nu au făcut nimic pozitiv, căci în cealaltă direcţie a răului, au făcut peste măsură de mult.

De fapt, a sosit vremea ca noi, Românii, să avem o mai clară viziune a ceea ce înseamnă responsabilitate istorică şi, în contextul ei, ce înseamnă propria responsabilitate, adică responsabilitatea individuală.

Noi Românii suntem, poate, prea mult obsedaţi de nevoia de a afirma că soarta a fost nedreaptă cu noi. Această obsesie porneşte din convingerea că nu noi am stat în calea unui destin mai bun, ci istoria ne-a nedreptăţit mereu şi cu cruzime.

Această convingere, care în multe şi foarte semnificative aspecte este adevărată, ne creează însă un blocaj psihologic, ne face să ignorăm detaliile concrete ce fac posibilă repetarea, din nou şi din nou, a nedreptăţilor istorice şi încă, mai grav, această convingere ne face să privim cu uşurinţă şi ca nesemnificative propriile responsabilităţi ce revin fiecărui individ în faţa istoriei şi a propriei conştiinţe.

Este cazul să ne reamintim că neamurile au un rol de împlinit, că istoria nu se desfăşoară la întâmplare şi la voia oricui şi că destinul neamurilor se împlineşte sau nu prin indivizi, prin oameni. Este, de asemenea, cazul să ne amintim că timpul istoric nu este, în ultimă instanţă, decât tărâmul pe care se confruntă binele şi răul.

Dacă vom avea în minte clare aceste lucruri, atunci nu am mai avea nici o îndoială privind rolul şi responsabilitatea proprie.

Ceea ce deosebeşte pe om de animal este puterea omului de a alege printr'un act de voinţă între bine şi rău. Încă mai mult, exercitarea acestei opţiuni, a acestei puteri de alegere, este condiţia esenţială a devenirii umane. Refuzul de a exercita cu responsabilitate această trăsătură esenţială, sau mai exact definitorie, a condiţiei umane este mai mult decât o greşeală, este un păcat.

Din această perspectivă, în România este nevoie să fie create câteva condiţii elementare de organizare a vieţii de obşte: o administraţie cinstită, alcătuită din oameni cu bune intenţii; refuzul de a mai accepta nelegiuiri şi complicitatea la nelegiuiri; punerea în afara vieţii publice a tuturor acelora ce au fost parte activă a unui trecut bestial.

Dar mai ales, este nevoie ca oamenii, fiecare individ, să-şi reconsidere comportamentul şi să revină sub starea morală în care binele şi răul sunt din nou clar delimitate şi devin din nou puncte de referinţă obligatorii.

Trebue înţeles că cei peste patruzeci de ani de coşmar au distrus în mulţi oameni reflexele morale.

Scopul principal al regimului comunist a fost exact acela de a distruge în oameni trăirile morale şi etice. Acest lucru a fost realizat prin decenii de îndoctrinare; prin distrugerea cu brutalitate a societăţii civice şi a instituţiilor ei independente; prin lagăre, teroare şi exterminări. În mod deliberat oamenii au fost reduşi la condiţia de automate, programate dela "centru", de copii orfani fără posibilitatea de a răspunde şi decide asupra propriului destin.

În ciuda tuturor acestor rele, există motive de optimism prudent.

În primul rând, nu trebue uitat că puterile răului nu pot distruge binele şi nu pot atinge sursa primară a binelui.

În al doilea rând, cu toate eforturile făcute spre rău, comunismul nu a putut elimina din toţi oamenii trăirile etice şi morale.

În al treilea rând, nu trebue uitată uluitoarea putere de "contaminare" a binelui.

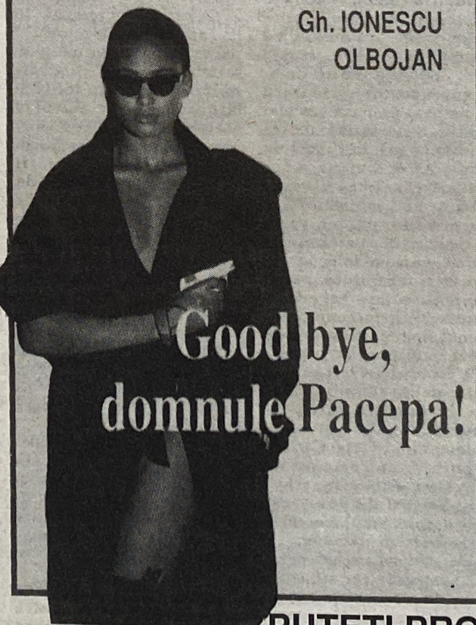
În cursul vizitei ce am făcut-o în August 1992 în România, cu mare tristeţe am văzut că mulţi oameni sunt confuzi, că mulţi oameni au pierdut dreapta măsură şi că mulţi oameni s'au îndepărtat de legile omeniei şi ale lui Dumnezeu.

Am văzut mame care îşi urăsc şi îşi nedreptăţesc copiii; am văzut fraţi care se luptă între ei; am văzut rude care pe faţă şi fără ruşine caută să jefuiască şi să dezmoştenească pe cei cu care sunt de un sânge şi au copilărit împreună.

Dar în acelaşi timp, cu emoţie şi uluire, am văzut mulţi oameni, mai ales mulţi tineri care se reîntorc cu smerenie şi hotărâre către valorile eterne şi salvatoare ale Neamului nostru: dragostea de Dumnezeu şi de ţară; respectul faţă de valorile familiei; respectul pentru proprietate. I-am văzut pe aceşti oameni care în linişte şi fără ostentaţie se întorc spre bine şi am înţeles că ei sunt cei care generează azi garanţia unui viitor mai bun.

Aceşti oameni, mulţi tineri şi câţiva bătrâni încercaţi, sunt cei care dau încrederea că România nu este o ţară pierdută, ci o ţară şi un Neam care se redescoperă şi sunt gata să dovedească din nou ceea ce pot.

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ŢARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi.

Amănunte despre toate acestea, precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile **Dunărea**, **Brânduşa**, celebrele cazuri **Goma**, **Cană**, **Horodincă** şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEŢI PROCURA CARTEA

SCRIIND PE ADRESA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE POSTAL OUTLET,
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L8C 7N5

Trimiteţi cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTĂ: $10.00, plus expediţia

CANADA: $10.00 plus 1.35
U.S.A: $10.00 plus 2.10
EUROPA: $10.00 plus 2.40

DIN SUFERINŢELE DEŢINUŢILOR POLITICI

LAUDA BOZIEI

Dr. Nicolae NICOLAU

Jocul capricios al ideilor ca expresie a cine ştie căror procese din subconştient face ca nu odată să simţim apărând "în faţă" date, chipuri, peisaje ori obiecte anodine sau evenimente care ne-au ocupat cândva câmpul conştiinţei şi pe care le uitasem sau le credeam uitate.

Universul detenţiei, oricât ar părea de rudimentar, de monoton, ca orice univers "închis", era totuşi compus din o infinitate de piese mici care se angrenau, realizau raporturi reciproce şi care dădeau ansamblului o coloratură pe care o cunosc bine numai foştii deţinuţi.

Orice problematizare făcută de către psihologi, moralişti sau sociologi care nu au experiat, fenomenul recluziunii rămâne - tocmai prin lipsa ei de "persoana I" - un efort prezumţios, oricât ar fi de ispititor.

Acolo se suferea mult şi încă în chip destul de variat. Iadul are şi el etajele lui şi cotloanele lui, aşa cum dincolo "multe lăcaşuri sunt". Se suferea mult şi în diverse forme şi intensităţi. Era o stare de fapt.

Dar tot acolo se şi verificau şi se formau caractere şi conştiinţe, se confruntau adeziuni confesionale şi politice, se construiau perspective de evoluţie pentru "după", se realizau convertiri şi apostazieri spectaculoase, se structurau sisteme preţioase de gândire proprie, în sfârşit, se crea literatură.

Şi toate acestea sub presiunea de fiecare clipă din afară şi dinăuntru ("dinăuntru" adică dela ceilalţi deţinuţi ori din tine însuţi) presiune dură şi prelungită pe ani şi zeci de ani.

Iată dar o lume, o viaţă nebănuit de complexă în aparenta ei uniformitate.

Tern pe dinafară ori văzut mai de departe, micul mare univers de după gratii nu era mai puţin divers şi dinamic.

În acest complex proces evolutiv, o întâlnire întâmplătoare pe un acelaşi meridian biografic, intelectual ori spiritual era suficient pentru a ne crea un moment de respiro, un reviriment pe care torţionarii noştri nu-l puteau reprima, iar evenimentul se amplifica expoziţional, luând amploarea unei clipe rare, unice, cu semnificaţii deosebite în viaţa fiecăruia dintre prizonieri.

Ne aducem aminte - povestind colegilor de celulă - că undeva pe un perete dela izolator descifrasem hieroglifele vreunui text evanghelic ori ale vreunei poezii, ori crâmpeie de dicţionar. Se întâmpla ca din cei doi-trei audienţi unul să fi realizat, la distanţă de ani, uneori, aceeaşi întâlnire. Poate învăţasem greşit câte un cuvânt mai greu de descifrat şi acum amândoi îl aveam fixat aşa, de ani şi ani. Îl dădusem şi altora. Acum cineva ne corecta, vai! Noi însă, care avuseserăm aceeaşi sursă, aveam o bucurie imensă că trecuserăm amândoi pe acolo, că ne îmbogăţisem amândoi dela acelaşi izvor, uneori foarte repede, ca o unică înghiţitură de viaţă, apoi fuseserăm mutaţi în altă celulă. Dar revelaţia acelei comune împărtăşiri din aceleaşi umil potir dădea celor două momente o dimensiune şi o semnificaţie aparte, colorând, umplând de lumină pentru un timp viaţa noastră de atunci.

Şi nu cred că "exerciţiul" acesta de a exploata fărâmele aurifere dintr'un morman de steril s'ar plasa undeva la periferia valenţelor spirituale.

Cu nimic nu era mai prejos momentul - ba poate dimpotrivă - decât scena în care azi în jurul unei mese festive doi convivi şi-ar aminti că au citit aceleaşi versuri ale lui... înscrise pe o placă de bronz de pe faleza canadiană a Niagarei.

Nu există fost deţinut politic în amintirea căruia să nu se aprindă şi azi luminile ori luminiţele unor atari momente de întâlnire pe acelaşi meridian de aur.

Pentru cei care n'au văzut încă, sfântul Mormânt, ori n'au călătorit singuri pe drumul Damascului, ca şi pentru cei ce n'au cunoscut zarca, zărcile diferitelor închisori comuniste, nici o prezentare oricât de măiastră a vreunei fărâme de diamant chiar de un karat găsit acolo, nici o prezentare nu va izbuti să-i trezească acelaşi fior pe care l-au trăit şi-l cunosc încă martirii acelor experienţe...

...

Şi iată-ne pe noi cei 100, dintre multele sute care făcuserăm greva foamei la sfârşitul iernii lui '57 şi fuseserăm depuşi în zarca închisorii Gherla. Regim de zarcă. Între corpul clădirii "noastre" şi cel învecinat se afla o curte îngustă de circa 4x12 m, pavată cu pietre de râu şi în care se tocmise un gard înalt care să delimiteze un spaţiu de plimbare atunci când - în medie 2-3 minute pe zi - eram scoşi la aer. Zidurile înalte de aproape zece metri. Dacă miliţianul de pază era mai vigilent, ne interzicea să privim în sus, într'acolo de unde aşteptam să vină Americanii să ne elibereze şi să ne facă miniştri. Dacă nu, priveam spre cer, văzut ca o fereastră pătrată, albastră, de o nuanţă intensă, nefirească pentru noi, poate cel mai frumos cer văzut vreodată. Cunoşteam fenomenul fizic, optic, prin care cerul zărit printr'un tub sau din fundul unei fântâni apare de un albastru puternic ultramarin încât, în anumite condiţii pot fi văzute chiar şi stelele, ca în Cronin. Gigi Tomagiu ne povestise despre superbul cer albastru de Botoşani, alţii desptre cerul Vorcuţei unde fuseseră prizonieri.

Dar noi aveam aici petecul nostru de cer albastru pe unde evadam spre înălţimi, mai pur şi mai dorit decât cerul Canarelor ori al nu ştiu cărui oraş american.

Şi, dintr'o parte a zidului, acolo sus, unde dacă priveam mai mult, aproape că ne dureau ochii, acolo sus se apleca într'o legănare uşoară o ramură de un verde închis cu marginile zdrenţuite. Cum eram atât de rar scoşi la aer, nu o zărisem crescând, ci doar acum, în toată splendoarea ei, întreţinută de ploile de vară.

I-am asociat toate imaginile din lume, unele gratuite, altele preţioase, ne întreceam în metafore şi evocări biblice; nu a lipsit nici semnificaţia de bun augur al unei apropiate eliberări... Imaginaţia noastră stimulată de apariţia aceea începuse să lucreze febril. Reîntorşi în celula nostră, a constituit în chip firesc subiectul central.

Dar ce plantă era? După ce au fost evocate câteva dintre cele mai cunoscute şi posibile, cu argumente şi trimiteri erudite la manuale şi enciclopedii, am admis cu toţii originea modestă, chiar prea modestă, a minunatei apariţii. Nu! Nu era busuioc sfinţitor, sau isop curăţitor, nici trandafir, nici rug de zmeură sau măcar o buruiană de toată ziua, ştiută de oricine.

Era o bozie!

Revelaţia faptului, de acum indubitabil, ne-a şocat pentru o clipă. Am tăcut şi ne-am considerat din nou condiţia sub-liminară a existenţei noastre de acolo, de atunci, în care un fir de bozie ne luminase, ne întremase, ne încălzise atâta. Neam adus aminte de povestea din Paternic în care la fântâna spre care se îndreptau şiruri nesfârşite de însetaţi, căuşul cu apa dătătoare de viaţă se afla în mâna unui lepros alături de care şedea îngerul. Şi, de unde fiecare pleca fericit.

Bozia fusese pentru fiecare din noi, pentru câteva clipe, paza de reconfort spiritual; pe ea o alesese Grădinarul, pe ea o învrednicise El, în economia mântuirii noastre, să joace rolul aripii aceleia de nădejde ce se legăna acolo. Şi ea răspunsese prezent...

...

Şi iată, după aproape 35 de ani - o viaţă de om, nu? - după 35 de ani în minunatele pagini din "Jurnalul fericirii" ale întru tot fericitului monah Nicolae Steinhardt cel dela Rohia, în paginile acelea am descoperit o reluare uluitoare: "...în ţarcul în care eram dus, se vedea un capăt de ramură cu două-trei frunze. Dincolo de beton şi sârmă ghimpată rezumau tot neaşteptatul lumii lui Dumnezeu" (pag.253). Contextul indică zarca dela Gerla în primăvara - vara lui '64, iar ramura cu cele două-trei frunze, de dincolo de beton, este desigur urmaşa ramurii văzute de noi în vara lui '57 tot acolo.

Aceeaşi funcţie îşi îndeplinea modesta buruiană pentru noi şi pentru Evreul care-l căutase pe Hristos şi-L aflase în temniţă, cu toate binefacerile, cu toată fericirea pe care EL o conferă celor care-l caută.

Şi astfel arcul celor 7 ani ce separau trecerea noastră şi cea a lui N. Steinhardt era împlinit de neînsemnata bozie ce atinsese aceeaşi coardă a inimii şi care ne reunise pe aceleaşi meridiane. Fuseserăm, noi şi viitorul monah, beneficiarii aceluiaşi fior declanşat de aceeaşi neaşteptată apariţie.

Nu! Ar fi impietate de neiertat ca după ce dela Sf. Francisc, la Radu Gyr, nenumăraţi mari poeţi au binecuvântat lucrurile simple - şi buruienile printre ele - găsind acolo purtarea de grijă şi măreţia lui Dumnezeu, ar fi o împietate să mai încercăm noi, acum, o laudă a ierbii aceleia osândite. Dar dacă ea a constituit o odihnă a ochiului şi inimii noastre, (atunci la Gherla) şi mai târziu ca ales al lui Christos, ca N.Steinhardt, care tot acolo, tot acolo, pe ea ori pe urmaşa ei, a văzut-o şi L-a zărit prin ea pe Mântuitorul, atunci binecuvântată fie ea, bozia aceea, care şi-a realizat finalitatea.

N'au smuls-o gâzii noştri dela zarca Gherlei, căci nu era vreun trandafir ori măcar un muşeţel; au lăsat-o aşa, acolo sus, proiectată pe cer, ignorându-i în ignoranţa lor, valenţele extraordinare, care ne-au înseninat nouă câteva clipe acolo pe meridianul de aur pe care ei, gâzii noştri, nu l-au cunoscut, pe care ni l-au putut distruge şi pe care ei n'au stat niciodată.

Pentru aceasta îi plângem: ei n'au avut niciodată o bozie pe frunzele căreia să se întâlnească şi pe care acum să o binecuvânte.

ŢĂRĂNIMEA - HRANA ŢĂRII

Sergiu MISCHIE

Sunt fiu de ţăran; m'am născut pe o dulce glie dela poalele Carpaţilor, pe meleagurile pandurului Tudor Vladimirescu. Cu inimă şi suflet de ţăran strig şi spun: Ţărănimea - hrana ţării. Ţărănimea dă ţării hrana, munca şi apărarea. România este o ţară de agricultori şi de secole ţăranii îşi munceau pământul cum ştiau din moşi-strămoşi, cu plugul şi cu sapa şi aveau hambarul plin, iar ţara în anii 1938 era grânarul Europei şi i se spunea "Belgia Orientului". În timpul dictaturii comuniste, ţărănimea îşi târa (şi încă îşi mai târăşte) zilele. Malaiul îl obţinea cu gramul, iar pâinea nu mai era pâine, nu mai avea şi nu mai are, nici vite şi nici plug. Avea în schimb legi, decrete, dări, clacă şi un nebun "Ştietot" care îi dădea indicaţii şi o hrănea (el şi complicii lui de ieri şi de astăzi) cu tărâţea vorbelor goale şi cu noua formă, la infinitiv, a verbului "a da", multilateral dezvoltat: "A da dări".

Ţăranilor li s'a răpit orice posibilitate de organizare liberă şi de apărare. Ţărănimea nu poate admite în sânul ei decât oamenii şi intelectualii care se identifică cu interesele ei şi care pot să-i dea statul major de care are nevoie orice masă în acţiune. Altfel spus: să ai inimă şi suflet de ţăran. Ce a însemnat să fii ţăran în timpul dictaturii comuniste?: Să fii ţăran în România, ţara grâului şi a porumbului şi să fii desţelenit, deşţărănizat!! Să fii ţăran şi să nu ai mălai pentru mămăligă şi făină pentru pâine! Să fii ţăran şi să cumperi produse alimentare dela oraş, dacă poţi şi dacă le găseşti, pentru a achita cotele (achiziţiile) impuse şi pentru hrana necesară supravieţuirii! Să fii ţăran şi să aştepţi la Cooperativa din sat, ca să primeşti pâinea neagră şi acră! Să fii ţăran şi să mergi la oraş să te rogi să-ţi dea cineva o pâine, că nu mai ai acasă nici mălai, nici făină şi nimeni să nu-ţi dea, pentrucă pâinea se distribuie pe cartelă! Să fii ţăran şi să nu mai ai vite şi păsări în curte pentrucă nu mai ai cu ce le creşte! Să fii ţăran şi să nu ai voie să-ţi sacrifici animalele pentru hrana ta, în cazul că le ai! Să fii ţăran şi dacă cineva îţi aduce dela oraş pâine, mălai, făină şi unt, îl pui în pomelnic pentru aceste "daruri"!

Să fii ţăran şi să dai pâinea, mămăliga, carnea şi untul şi tot ce trebue ţării să-şi hrănească fiii, şi să achiţi şi datoriile făcute de dictator şi complicii lui, şi să nu ai parte aproape de nimic din acestea!... Toate acestea, adică înlănţuirea, subjugarea şi exploatarea categoriei sociale cea mai unitar profesională şi cea mai puternică din toate punctele de vedere - ţărănimea - au constituit: crime împotriva ţărănimii şi a naţiunii; o dictatură care a exploatat la maxim pe ţărani; o neosclavie şi neofeudalism de tip comunist, care s'au sprijinit pe factori economici şi politici de apartheid ai regimului comunist în problema ţărănimii, căreia i-a luat tot, a depersonalizat-o şi deţărănizat-o şi a vrut să-i distrugă... fiinţa, satul, casa, şcoala, biserica.

Numai atunci este asigurat progresul unei ţări, când cei mai mulţi şi cei mai harnici au toate şansele valorificării muncii lor.

În România, înaintea tuturor intereselor, trebue să predomine interesele agriculturii. Regimul comunist a făcut imitaţii sterile după modelul URSS şi rezultatul, după decenii, este că agricultura ţării este primitivă şi nerentabilă. S'a făcut o industrie parazitar - falimentară în timp ce agricultura a rămas mereu în faza primară, iar ţăranul şi orăşeanul nu aveau pâinea cea de toate zilele. Consumatorul nu mai găsea aproape nimic şi era exploatat, iar ţăranul era lipsit şi furat de produsele alimentare şi de valoarea reală a muncii sale. Aşa zisele produse care se mai găseau, foarte rar, pe piaţă erau nehigienice şi putregaiuri foarte scumpe.

Este nevoie ca din agricultură să facem un instrument economic superior şi pentru aceasta trebue o politică agricolă certă, concretă, bine studiată şi bine definită. Nu putem merge înainte fără a limpezi dela început drumul. Toată rugina vechilor tipare trebue aruncată, tot ce este fals trebue înlăturat cu curaj. Este deci nevoie de o reformă radicală în sistemul nostru de producţie agricolă. Este prima condiţie ce se cere pentru organizarea agriculturii româneşti şi pentru repunerea ei în stare de rentabilitate. Să apelăm la experienţa ţărilor occidentale, care au o puternică şi rentabilă producţie agricolă. Sunt probleme majore în agricultură: pământul trebue redat pe veşnicie ţăranilor cu tot ce este necesar muncii agricole (utilaje moderne, animale), libertatea de a munci cât mai bine.

Ţăranul fără pământ nici nu se socoteşte ţăran. Fără pământ îi lipseşte partea lui de ţară, pământul fiind pentru el componenţa palpabilă a sufletului său. Părintele nostru, al tuturor, ţăranul român, aşteaptă să i se dea pământ. Ţăranul, dacă are pământ în posesie le va face pe toate cele necesare. Ştie asta şi tocmai din acest motiv îşi vrea pământul înapoi. Fără condiţii, fără clacă, fără corvezi. Pentrucă dela proprietatea asupra pământului începe alfabetul democraţiei noastre care s'a născut pe pământul românesc acum un secol.

Ţăranii dau ţării hrana, munca şi apărarea.

Ţărănimea este hrana ţării!

PARALELE INEGALE

A patra împărţire a Poloniei şi Noaptea cea mai scurtă - 22 Iunie 1941

Partea a II-a

Adrian GRIGOROPOL

Operaţiunea Barbarossa sau noaptea cea mai scurtă: 22 Iunie 1941.

Despre deteriorarea relaţiilor nu s'a transpirat nimic, în vreme ce Stalin în bârlogul lui, estima că Germania nu se mai înfăţişa aşa de puternică. Războiul pe mare şi în aer înclina din ce în ce în favoarea Englezilor, despre invazia Angliei nu se prea mai vorbea, Italienii erau înfrânţi în Albania, Grecia şi Nordul Africii.

În celălalt bârlog dela Berghof, Hitler resimţea cuiul înfipt de Englezi în Balcani, cu bazele din Grecia şi Insula Creta, de unde puteau bombarda câmpurile petrolifere din România, precum şi situaţia gravă din Nordul Africii, un eşec tot al Italienilor. Măsuri imediate: convocarea Regelui Boris, filogerman, care l-a asigurat că nu va accepta garanţii sovietice şi va permite pasajul de trupe prin Bulgaria; întâlnirea la Viena cu premierul ungur, Contele Teleki, pentru reconfirmarea alianţei, la 22 Noembrie la Berlin, cu Generalul Ion Antonescu, a cărui ireproşabilă ţinută militară i-a făcut o excelentă impresie, s'a declarat ataşat cauzei Germaniei şi a doua zi au semnat un tratat prin care adăuga România aliaţilor săi oficiali. După două zile a adăugat Slovacia şi Iugoslavia, cu care treburile s'au încurcat mai grav decât se putea închipui, cum n'a întârziat mult să explodeze.

La 28 Noembrie, a venit răspunsul lui Stalin la invitaţia de a se alătura Pactului Tripartit. Propunerea era acceptată cu o listă de condiţii, care la prima vedere au consternat, ca imediat să scoată din fire. Finlanda să fie predată URSS-ului, Bulgaria, cu pact de asistenţă mutuală, să permită baze aero-navale pentru protecţia Bosforului, Dardanelelor şi în general a Mării Negre, Turcia constrânsă să acorde baze militare pe teritoriul său, zona Golfului Persic de interes sovietic şi Japonia să îndeplinească o serie de pretenţii. Şefului de Stat Major, G-ral Hadler, Hitler i-a calificat răspunsul "un şantaj cu sânge rece", iar lui Ribbentrop i-a recomandat să nu aibă până în Iunie nici o conversaţie politică importantă cu URSS continuându-se normal schimburile economice.

Mai de mult, într'un loc secret din Franţa, se desfăşurau jocuri de război germano-sovietice. La 5 Decembrie, s'a trecut la concluzii. După ascultarea celor două planuri propuse de militari, Hitler a respins ideea cuceririi frontale a Moscovei, deşi aceasta era inima politico-organizatorică a statului şi a comunicaţiilor, obiectivul cuceririi capitalelor fiind perimat din secolul trecut. Scopul era mult mai înalt şi important, distrugerea bolşevismului pe două direcţii, anume: a oraşelor care îl reprezentau, Leningradul şi Stalingradul. Moscova venea ulterior.

La 18 Decembrie urma să i se prezinte planul definitiv al invaziei URSS-ului pentru care a dat directiva nr.21, ca pregătirile să fie gata la 15 Mai 1941. Rolul României şi al Finlandei erau clar definite. Cu forţe selecte, România va sprijini aripa de Sud, pentru a fixa inamicul acolo unde armata germană nu operează, va trece apoi Prutul, formând braţul unui cleşte prin Ucraina şi oricum va îndeplini servicii de spate. Pentru secret - măsuri de precauţie extraordinare.

Hitler avea trei raţiuni să grăbească atacul URSS-ului. 1. Amânarea în 1942, poate aduce intervenţia în război a Statelor Unite, pentru care erau indicii. 2. Anglia spera să fie salvată de URSS. 3. O lovitură preemtivă putea convinge poporul german că nu este o agresiune, ci o luptă pentru propria lui existenţă. De altfel, în 1945, când Berlinul era în bombardat de artileria sovietică, Hitler, în justificările sale dictate în buncăr lui Borman, a spus esenţialul: "Uniunea Sovietică era un pericol mortal pentru Reich prin însăşi existenţa ei!"

Hitler nu folosea denumirea de Uniunea Sovietică, aceasta era pentru actele oficiale, în rest spunea Rusia şi o considera un colos de lut cu o armată slab echipată şi cu mari dificultăţi în dezvoltarea industriei de înarmare. În această apreciere, în mare parte corectă, în 1941 nu era bine informat în ce privea fabricarea tancurilor T-34, care ulterior s'au dovedit mai bune decât cele germane, precum şi în ce privea prototipurile de avioane. Considera Wermacht-ul invincibil şi că la performanţele acesteia în campania din Rusia "întreaga lume îşi va ţine respiraţia." În Sud, cea mai mare importanţă o avea România, din cauza petrolului, fără de care maşina de război germană rămânea nemişcată şi cu toate că amputările grave suferite de aceasta, fuseseră patronate de el, o avea fără ieşire la discreţia sa, deoarece vecinii ei erau gata la prima ocazie s'o sfârtece complet.

Capul de pod al Angliei în Grecia nu putea fi tolerat din nenumărate motive, printre altele că afecta războiul cu Rusia şi acest abces balcanic trebuia de urgenţă lichidat.

La 8 Februarie 1941, se semnase cu Bulgaria în secret, alăturarea acesteia la Pactul Tripartit şi la 1 Martie, un Corp de armată sub comanda Generalului v. List a intrat în Bulgaria. Stalin n'a reacţionat decât cu violenţă verbală. Semnarea tot în secret la 15 Martie a unei înţelegeri cu Iugoslavia de a se permite trecerea trupelor spre Grecia n'a durat decât 24 de ore, căci a doua zi, la Belgrad, a fost lovitura de stat de care probabil, Stalin nu era străin. Regele Petru fiind minor, regent era Prinţul Paul. Acesta şi guvernul au fost răsturnaţi şi au avut loc demonstraţii uriaşe anti-germane şi pro-Anglia, Franţa şi URSS. Hitler a izbucnit în accesul cel mai violent de până atunci şi a hotărât pe loc ştergerea Iugoslaviei de pe hartă. Potrivit directivei "Mariţa", invazia s'a declanşat la 6 Aprilie fără ultimatum şi cu 500 de raiduri de bombardament asupra Belgradului, care au făcut 17.000 de victime, fără socoteala răniţilor. Această campanie pe care dictatorul o mai numea şi "Pedeapsa" a luat sfârşit la 17 Aprilie. La 27 Aprilie, svastica flutura pe Acropole, după care, trupe paraşutate au izgonit pe Englezi din Creta, iar în Africa de Nord, un Corp Expediţionar cu Rommel, trimis în ajutorul Italienilor, îi încercuise la Tobruk.

La Moscova, la 1 Mai se desfăşura parada tradiţională, condusă de Tomoşenko, căruia i s'a acordat şi onoarea de a ţine cuvântarea comemorării zilei. După ce a elogiat politica pacifistă a URSS-ului, a încheiat că Partidul Bolşevic şi guvernul sovietic trebue să ţină seama că situaţia internaţională este foarte fierbinte şi ascunde fel de fel de surprize. De aceea, întregul popor sovietic, Armata Roşie şi Marina trebue să fie gata să lupte. Nu mai departe decât la 5 Mai, Stalin adresându-se guvernului şi conducerii armatei, într'o cuvântare în care nu s'a permis luarea nici unei notiţe, a spus că glorioasa Armată Roşie trebue să fie gata să lupte cu Germania fascistă în orice moment şi că guvernul să facă totul ca să amâne atacul până când ploile vor desfunda drumurile şi va veni iarna, aşa ca războiul, care în mod inevitabil va surveni în 1942, să se desfăşoare în circumstanţe mai favorabile.

Grava pierdere de prestigiu în Iugoslavia, cu care semnase cu o zi înainte de invazia germană un tratat de asistenţă mutuală şi deci se înscria în politica de amânare a războiului, Stalin, pentru prima oară, a ieşit din falsa sa umbră politică de secretar general al partidului, devenind prim-ministru şi Molotov vice.

La 10 Mai, altă surpriză mondială. Rudolf Hess, pilotând personal un avion, a aterizat în Anglia, pentru a o determina să încheie pace, lucru rămas până astăzi obscur, şi care act a fost considerat de Hitler trădare, iar de Stalin o mutare politică de eliminare a unui front, pentru a rămâne numai cu cel contra URSS-ului. Tot atunci, Hitler a amânat "Operaţiunea Barbarossa", la 22 Iunie 1941, dată aleasă special, pentrucă atunci era "noaptea cea mai scurtă a anului" şi operaţiunile militare aveau să dispună de cea mai multă lumină a zilei.

* * *

Iată, în încheiere, câteva extrase din directiva nr.21 pentru "Barbarossa", al cărei start în zorii zilei de 22 Iunie 1941 s'a dat sub comanda codificată "Dortmund": "Campania ce urmează este mai mult decât un conflict armat simplu; este o ciocnire între două ideologii diferite. Războiul nu se va sfârşi numai cu înfrângerea forţelor armate inamice. Întregul teritoriu va fi despărţit în diferite state, fiecare cu propriul guvernământ, şi pacea se va încheia cu fiecare dintre ele. (Hitler n'a reuşit acest lucru, ci popoarele sovietice singure, în 1990).

* * *

Mult timp, idealul comunist nu va putea fi măturat în Rusia de azi. Se va face tot ce este posibil ca Rusia naţionalistă să apară în locul Rusiei bolşevice, deoarece istoria arată că va fi anti-germană. Cu minimum de efort militar, să construim repede mini-state socialiste care să depindă de noi. Această sarcină este atât de dificilă, încât nu poate fi încredinţată armatei.

* * *

Comisari speciali şi SS-ul vor fi responsabili de organizarea noilor state şi de structura lor politică. Einszatzgruppen, ale lui Hitler, se vor ocupa de liderii şi comisarii bolşevici care vor fi lichidaţi imediat, fără judecată, ori deferiţi Curţii Marţiale. (Acestea au fost spuse conducătorilor militari la 30 Mai, nu s'a auzit nici un murmur, nici un cuvânt.) Generalul Hadler, ulterior a pretins că generalii "s'au simţit" ultragiaţi să li se ceară ca războiul să fie dus fără milă şi să fie lichidaţi politrucii, dar Hitler ar fi spus că Rusia n'a luat parte la Convenţia dela Haga.

* * *

"Autorităţile politice şi politrucii-comisari constituie o ameninţare specială pentru securitatea trupelor şi pacificarea teritoriilor ocupate. Dacă o persoană este capturată de trupe sau oricum, şi va fi adusă în faţa unui ofiţer cu puteri de pedepsire, acesta va convoca doi martori militari (de rând NCO) cu care va stabili dacă persoana respectivă este persoană politică sau comisar. Dacă decurge dovada poziţiei politice, ofiţerul va ordona executarea şi se va asigura că s'a îndeplinit.

"Luând în considerare foametea care va surveni în teritorii, administraţia germană nu trebue să se preocupe de salvarea dela moarte a populaţiei, căci aceasta ar însemna să se submineze aprovizionarea Germaniei şi a Europei în rezistenţa la blocada impusă de război".

* * *

Hitler a dat trupelor o proclamaţie tipărită în 800.000 de exemplare, distribuite la 20 Iulie, care se încheia cu: "Destinul Europei, viitorul Reich-ului german, existenţa naţiunii noastre, stau acum numai în mâinile voastre. Dumnezeu să ne ajute în această bătălie."

Poporului german i s'a adresat la amiază, justificând războiul preventiv şi exprimând convingerea că prăbuşirea Rusiei va atrage şi pe aceea a Angliei, amintind totodată comandanţilor că războiul trebue condus cu cea mai mare brutalitate şi cu o teroare fără precedent.

La Moscova, ora locală 12:15, Molotov, din însărcinarea lui Stalin, care nu s'a adresat Sovieticilor decât la 3 Iulie, a anunţat că la 4 dimineaţa, fără vreo cerere, fără o declaraţie de război, trupele germane au atacat ţara Sovietelor. A încheiat că inamicul va fi înfrânt, victoria va fi a Sovietelor. Prima zi a înregistrat 14.000 de morţi, în final 20 de milioane de Sovietici. Alianţa germano-sovietică a durat 669 de zile. Războiul - patru ani.

Cele două armate şi populaţiile înglobate în confruntarea lor au suferit cele mai teribile pierderi de vieţi omeneşti şi distrugeri din toate timpurile.

În numele a două ideologii extremiste, inconciliabile, dar aliniate pe două paralele inegale. Şi a mai demonstrat că nu există armată invincibilă.

MIRCEA ELIADE

9 Martie 1907 Bucureşti - 22 Aprilie 1986 Chicago

"MEMORII"

VOLUMUL II

Gheorghe RĂDULESCU

Volumul al doilea din "Memoriile" lui Mircea Eliade începe cu noaptea din 9 Septembrie 1940, într'un adăpost antiaerian din capitala Angliei, la Londra, unde ELIADE era numit la legaţia română, în calitate de ataşat cultural, funcţie pe care el o socotea ca o "sinecură", deoarece făcea parte din cadrul serviciilor auxiliare, unde pe timp de război nu prea aveau ce face. În acele momente de bombardament "ale morţii colective", cum spunea Eliade, amintirile îi reveneau fulgerător în minte şi anume: Pierderea Basarabiei la 26 Iunie 1940; 30 August, în acelaşi an, arbitrajul dela Viena, prin pierderea Transilvaniei de Nord; reîntâlnirea dela Paris din 12-15 Aprilie cu Emil Cioran, Eugen Ionescu şi cu fostul lui student M. Şora şi tristul eveniment al morţii lui Nae Ionescu, despre care Eliade scrie: "De un lucru eram sigur: dela intrarea mea în Universitate şi în redacţia "Cuvântului" (c.f. capitol VI), Nae Ionescu fusese mai mult decât profesorul meu favorit; îl consideram maestrul meu, "ghidul" care îmi fusese dăruit ca să-mi pot împlini destinul, adică, în primul rând, creaţia în ordinea culturii; singura creaţie care, în credinţa mea, ne fusese îngăduită de "Istorie"; Nae Ionescu, dimpotrivă, era fascinat de "misterul istoriei", de aceea din 1926 făcuse, cu pasiune, gazetărie; de aceea se lăsase antrenat în "politică". Direct sau indirect noi toţi, discipolii şi colaboratorii lui, eram solidarizaţi cu concepţiile şi opţiunile politice ale Profesorului. Moartea lui Nae Ionescu mă afectase profund; îmi pierdeam maestrul, călăuza; spiritualiceşte, rămăsesem "orfan". Dar într'un anumit sens, moartea lui mă "eliberase" de trecutul nostru imediat; adică, de ideile, speranţele şi deciziile Profesorului din ultimii ani, cu care, din devotament, mă solidarizasem."

Dar în acele momente de tensiune nervoasă într'un adăpost antiaerian din Londra, în ziua de 9 Septembrie 1940, Eliade se gândea la ce fel de moarte este sortit, "o moarte colectivă" stupidă, împreună cu alţii, bătrâni, femei şi copii, ori la "o moarte individuală", cum a fost aceea a lui Nae Ionescu.

De fapt, moartea lui Nae Ionescu poartă pecetea unui asasinat politic ordonat de nefastul rege Carol al II-lea, din dorinţa metresei lui, Elena Lupescu-Urdăreanu (fostă Wolf), asasinat ce are o similitudine cu moartea Sf. Ioan, omorât din ordinul lui Irod, din dorinţa Irodiadei şi a fiicei ei. Mircea Eliade simplifică însă acest episod al morţii Profesorului, printr'o moarte datorată unui atac de cord, versiunea oficială. Apoi aducerile aminte au alunecat spre anul 1937, când a plecat la Berlin, oprindu-se în drum la Veneţia, pentru expoziţia Tintoretto, apoi la Berna, unde era Lucian Blaga, ca ataşat cultural şi care lucra la "Geneza metaforei şi sensul culturii". La Berlin, Eliade îşi reia programul dela Stadtbibliothek, unde reelaborează unele texte despre cosmologia babiloniană, de fapt deja apărute în "Vremea", având la reîntoarcerea în ţară terminat manuscrisul "Cosmologie şi alchimie babiloniană". În acel timp începe să publice "Le culte de la mandragore en Roumanie", în revista de studii religioase "Zamolxis", revistă editată de Eliade cu sprijinul lui Nae Ionescu, Al. Rosetti, a Generalului Condeescu, care îi oferise o subvenţie, iar Paul Geuthner dorea s'o editeze, în aşa fel încât multe personalităţi culturale ca Ananda Coomaraswmy, R. Pettzoni, C. Hentze, J. Przyluski, B. Rowland îşi anunţaseră participarea. Între timp, Eliade lucra "La Mandragore"; "Essai sur les origines des légendes", o monografie de folclor comparat, din care va apare doar o parte dintre volumele concepute, elaborate şi redactate de autor. Eliade era destul de realist, dându-şi seama că într'o eventuală tragedie naţională (de altfel cum s'a şi întâmplat), numai marea creaţie poate traversa timpurile. Momentan acceptă propunerea lui Al. Rosetti să traducă romanul "The Fighting Angel" de Pearl Buck, pentru care primeşte o sumă importantă.

El dorea să publice cât mai repede şi cât mai mult, de exemplu: "La Mandragore" şi volumul I din "Zamolxis" şi altele, deoarece timpul de "Creaţie românească" se apropie de sfârşit. Autorul se întreabă dacă nu suntem sortiţi să creem o "literatură provincială", traversată de "genii solitare" ca Eminescu, Haşdeu ori Iorga, dar iată că în acel timp apare un Lucian Blaga, Vasile Pârvan, Nae Ionescu, Ion Barbu, un Mircea Eliade, cu toate că era atât de tânăr în acel timp, demonstrând pe deplin forţa creatoare a poporului român. Situaţia politică după 1938 în ţară, datorită dictaturii Regelui Carol al II-lea se înrăutăţise simţitor, provocările, urmăririle, anchetele, arestările, asasinatele, lipsa unei adevărate justiţii responsabile faţă de ţară şi popor, toate acestea împingeau un neam întreg spre un dezastru naţional.

În această situaţie întunecată, de coşmar, când numai mafia acţiona calculat pentru distrugerea unei culturi, a unei religii, a unei istorii naţionale, a marilor valori româneşti, nu puteau să scape neatinşi un Nae Ionescu şi un Mircea Eliade. Astfel Nae Ionescu este arestat ca oponent al dictaturii carliste şi transportat în lagăr la o şcoală de Agricultură, lângă Miercurea Ciuc, iar mai târziu internat la Spitalul Militar din Braşov, din cauza unei afecţiuni cardiace.

Mircea Eliade este arestat şi el în ziua de 14 Iulie 1938, tocmai când avea în apartament un student italian, care îi traducea romanul "Maitrey", este arestat sub motivul că este prieten şi colaborator al lui Nae Ionescu, fiind transportat apoi în lagărul dela Miercurea Ciuc. Eliade avea dreptate când spunea că: "Nu eram pesimist, dar nu-mi făceam prea multe iluzii. Mă convinsesem de mult că în "Istorie" neamul românesc este fără noroc. "Istoria" nu-i îngăduia decât vreo 20 de ani de unitate naţională şi autonomie politică: 1918-1938. În acest răstimp multe lucruri bune se făcuseră în România, dar singurele creaţii de care eram sigur că vor supravieţui într'un cataclism erau cele de ordin spiritual. Numai ele ne puteau asigura identitatea etnică şi continuitatea culturală cu trecutul".

Eliade, ca şi Nae Ionescu, fiind personalităţi de profundă şi întinsă cultură îşi dădeau seama că un popor supravieţuieşte în orice situaţie dramatică numai prin spiritualitate, de aici şi atracţia lor spre legionari, la modul ideal, unde era cea mai bună parte a elitei intelectuale româneşti. "Şansa de a fi bolnav", cum spunea Eliade, suferind de pleurită, l-a ajutat să nu aibă un regim atât de aspru (fiind mutat în sanatoriul dela Moreni), mai cu seamă dacă ne gândim la condiţiile din timpul comunismului, în cele din urmă după nouă luni - era eliberat. În timpul detenţiei, Eliade observă demnitatea cu adevărat marţială pe care o avea Nae Ionescu, chiar în condiţiile de lagăr, se îmbrăca şi se comporta ca la Palat ori la Universitate. Tot aici, autorul "memoriilor" îşi aminteşte de proiectele pe care le avea Profesorul în privinţa creaţiei, lucrări de altfel concepute şi în parte elaborate ca: "Comentariu la Epistolele Sfântului Pavel" şi "Căderea în Cosmos". Nae Ionescu, considerându-l pe Sf. Apostol Pavel cel mai însemnat gânditor şi interpret creştin, nu pentrucă ar fi fost mai genial decât Sf. Augustin, Origen sau Sf. Tomas d'Aquinio, ci modul de interpretare şi gândire creştină după întruparea lui Cristos, era superior celorlalţi. Lucrări pe care Nae Ionescu le scrisese între anii 1938-1939 şi care existau încă în timpul războiului, cum declară Eliade, lucrări ale căror planuri de elaborare şi editare au fost discutate de Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu şi Constantin Noica. Între timp, Eliade termina romanul "Nuntă în cer", scris în marea lui majoritate în lagăr şi editat de Georgescu-Delafras, înaintea Crăciunului 1938; acest roman, cu toate că a fost retipărit de două ori, nu a atins popularitatea romanelor "Maytrei" şi "Huliganii". În 1939, prin primăvară, preşedintele Societăţii Scriitorilor, Generalul Condeescu, moare în urma unui atac de cord. Este ales preşedinte profesorul Herscu, iar postul de secretar i se încredinţează lui Eliade, după dorinţa Generalului Condeescu.

La începutul iernii 1940, lui Nae Ionescu, după ce este eliberat din Spitalul Militar din Braşov, i se admite să primească săptămânal, în vila lui dela Băneasa, tineri filosofi, ca Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Mihail Sebastian, Ioan Ghera, Constantin Noica şi alţii, având adevărate discuţii creatoare socratiene. Tot în acea iarnă, Eliade scrie nuvela "Secretul Doctorului Honigberger", care apare în Fundaţiile Regale. La 15 Martie 1940, Nae Ionescu moare; moartea sa a lovit cu putere în colaboratorii şi prietenii săi apropiaţi; Mircea Eliade este afectat şi îndurerat profund prin dispariţia omului şi părintelui său spiritual, pe care l-a iubit şi apreciat atât de mult. De fapt, între Nae Ionescu, Mircea Eliade şi alţi colaboratori ai Profesorului exista o comuniune spirituală, o atracţie şi o contopire între gândirea şi spiritele lor înalte. Întorcându-se din nou în actualitate, la funcţia lui dela legaţia română din Londra, elaborează în toamna anului 1940 planul "unei vaste sinteze de morfologie şi istoria religiilor" cum spune autorul, "sinteză pe care am întrezărit-o fulgerător în timpul unei alarme într'un adăpost aerian. Voi reveni asupra acestor Prolegomene la o istorie comparată a religiilor (Traité d'Histoire des Religions)" şi mai departe Eliade adaugă: "Notez deocamdată, ideea fundamentală: hierofaniile, adică manifestarea sacrului în realităţi cosmice (obiecte sau procese aparţinând lumii profane), au o structură paradoxală, pentrucă ele arată şi în acelaşi timp camuflează sacralitatea. Urmărind până în consecinţele ei ultime această dialectică a hierofaniilor (sacrul revelat şi totodată ocultat în Cosmos, într'o fiinţă umană - exemplul suprem: întruparea -, într'o "Istorie sfântă"), s'ar puta identifica o nouă camuflare în practicile şi creaţiile "culturale" moderne". Timpul rezervat la Londra se sfârşea, Eliade este transferat la Lisabona (unde va rămâne până în 1945), cu atât mai mult cu cât relaţiile diplomatice între România şi Anglia erau pe cale să fie rupte.

Cu destule dificultăţi şi ofense din partea organelor de poliţie şi siguranţă engleze, Eliade, împreună cu soţia sa, Nina Mareş, ajunge pe calea aerului la Lisabona. Portugalia l-a atras pe Eliade dela primele contacte cu această ţară latină, cu vechi tradiţii de cultură, de artă, de frumuseţe naturală şi de adânci semnificaţii creştine şi naţionale.

Continuare în numărul viitor

ABONAŢI-VĂ

LA URMĂTOARELE ZIARE DIN ŢARĂ
PENTRU SUSŢINEREA CAUZEI ROMÂNEŞTI:

MIŞCAREA

ABONAMENT INDIVIDUAL: $30.00
Completaţi Checque/Money Order pe numele
VERONICA RONCEA,
21-26 MENAHAN STR. # 2C, RIDGEWOOD, N.Y. 11385, U.S.A.

PUNCTE CARDINALE

ABONAMENT INDIVIDUAL: $30.00
Completaţi Checque/Money Order pe adresa:
"CUVÂNTUL ROMÂNESC",P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE
POSTAL OUTLET, HAMILTON, ONTARIO, L9C 7N5, CANADA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

DATINI

REVISTĂ DE CULTURĂ

lunar editat de MINISTERUL CULTURII • CENTRUL NAŢIONAL AL CREAŢIEI POPULARE şi FUNDAŢIA CULTURALĂ ETHNOS

Prin apariţia, în Aprilie, a revistei de cultură ***"DATINI"***, editată lunar de Ministerul Culturii, Centrul Naţional al Creaţiei Populare şi Fundaţia Culturală "ETHNOS", se umple un gol în actuala cultură românească printr'o competentă publicaţie de etnologie şi etnografie.

Varietatea de subiecte tratate într'un orizont pur românesc dă revistei o respiraţie caleidoscopică, de toate pentru toţi, fără a diminua propusul standard de înaltă ţinută academică.

Pe lângă meritele condeierilor şi prezentarea grafică de "high day" ne impresionează, în special pe cei din afara graniţelor geografice ale României, duhul sau spiritul care dă viaţă revistei. Intenţia ei este exprimată de Fundaţia Culturală "ETHNOS", care a fost întemeiată anul acesta şi care sponsorează revista. Articolul 3 din Statutul de funcţionare şi organizare al Fundaţiei "Ethnos" arată că obiectul ei îl constituie desfăşurarea unor programe de cercetare, conservare şi valorificare a culturii populare româneşti în context european, a unor schimburi culturale pentru a favoriza cunoaşterea acesteia şi stabilirea unor legături permanente cu grupurile de Români din afara graniţelor ţării.

Titlul revistei este foarte sugestiv. Cuvântul "datini" s'a format în protoromână având înţelesul de zestre, un "datum", ceva ce e dar ca moştenire. Dar ca moştenire se lăsau şi lucruri spirituale şi astfel s'a ajuns ca "datina" să se refere numai la partea spirituală, însemnând obicei, tradiţie, continuare a unei spiritualităţi.

Ca să ne facem o imagine asupra revistei, în cele 50 de pagini asistăm la un maraton de 34 de colaboratori, tratând subiecte referitoare la Sfintele Sărbători ale Paştelui, starea aşezămintelor culturale, dimensiunile dansului, folclorului în mass-media, sociologie, Bucureştii de altădată şi alte itinerarii de cultură şi spiritualitate românească.

Ne atrage atenţia un text inedit al lui Radu Gyr, "Balada unui picior de plai". "Poemul, se spune în introducere, merită cu prisosinţă să intre în circuitul public mai larg, pentru a-l reaşeza pe cvasinecunoscutul poet Radu Gyr la locul ce i se cuvine într'o mai dreaptă istorie literară".

Un admirabil editorial îl semnează Victor Parhon. Titlul "Înainte de toate, să folosească", referindu-se ca parafrază la ceea ce spunea Eminescu despre menirea teatrului, arată sănătosul orizont al revistei. Satul, unde s'a născut veşnicia, folosind exprimarea aforismică a lui Blaga, încă mai este un subconştient abisal al neamului. "Şi mai există la sate, har Domnului, încă mai există, preotul şi învăţătorul, precizează Victor Parhon. Unul a fost considerat duşman de clasă şi prigonit cu asupră de măsură. Celălalt a fost pus să facă de toate, dela politizarea lecţiilor de brigadă artistică de agitaţie, tocmai pentru a-şi compromite menirea şi rolul în viaţa satului. Ei bine, cu toate umilinţele îndurate vreme de 45 de ani, preotul şi învăţătorul continuă să existe şi azi ca piloni de rezistenţă ai vieţii spirituale a satelor. Lor s'ar cuveni, poate, să ne adresăm în primul rând".

În numele revistei, autorul, arătând că scopul acestei publicaţii este numai şi numai "cultivarea valorilor spirituale româneşti", întinde o mână frăţească tuturor grupurilor de Români din Albania, Bulgaria, Grecia, Ucraina, Banatul sârbesc, precum şi celor din America, Australia, Canada şi Vestul Europei.

Revista ***"Datini"*** sfârşeşte editorialul ca un spor la drumul început cu rugăciunea: "Aşa să ne ajute Dumnezeu!" ceea ce îmi dă certitudinea succesului de care se va bucura această revistă şi Fundaţia "Ethnos" ce o patronează. Nihil sine Deo!

LA O CARTE

Poşta din 11.05.93 mi-a adus (din zona francofonă a Canadei) un volum de poeme numit - chiar aşa! - "Poeme", volum apărut anul acesta, la Editura "Cartea Aromână" (Syracuse, N.Y., U.S.A.) în excelente condiţii (tipo)grafice (aşa simţim - cu o uşoară invidie - noi, Românii din România, cei "dedulciţi" la... publicare). Autoarea cărţii (biprefaţate: "de suflet" - Zeno M. Câmpeanu - şi în "cuvinte potrivite" (de Dumitru Bacu) întru lămurirea "rădăcinilor" bio-bibliografice) este Poeta (cu majuscule!) **Vetuţa Pop.**

Versurile ne "plutesc" în trecut, în două trecuturi, de fapt. Într'un trecut al fiecăruia din noi, copilăria, despre care, atunci când ne părăseşte sau o părăsim, simţim, Poeta şi noi, în acelaşi fel: am căzut a doua oară din rai. Apoi, într'un trecut în care nu toţi am fost, dar oricum... l-am învăţat sau l-am citit: mica Romă şi întreaga Transilvanie.

Poeziile curg limpezi. Şi iară trebue (noi, "dedulciţii" la scris din "mioriticul spaţiu") s'o spunem: avem de ce să o invidiem pe Poetă. Asemenea versuri, poeţii din ţară, multă vreme nu vor putea scrie. Îndelungata şi îndesata dictatură ne-a făcut a deveni (întru apărarea sufletului şi a Poeziei) "labirintici" şi "contorsionaţi". Cine ştie când ne vom schimba; e la fel de greu ca şi cum ai vrea să scapi de un tatuaj.

Dar e bine că există poezia Vetuţei Pop şi fericit cel care o citeşte.

Dan Emilian ROŞCA

RENAŞTEREA

Publicaţie religioasă editată de Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Vadului Feleacului şi Clujului Seria nouă 1-3, Cluj, 1993

Este un număr festiv dedicat, în întregime, evenimentului alegerii, hirotonirii şi instalării noului Arhiepiscop al Vadului, Feleacului şi Clujului, Î.P.S.S. Bartolomeu Anania.

În 1946, pe atunci călugărul de 25 de ani şi student la medicină, organizează marea grevă a studenţilor, "cea prin care, cum menţionează noul Arhiepiscop, s'a rostit ultima zvâcnire a demnităţii româneşti înainte de înstăpânirea jugului comunist asupra poporului nostru". Prins, a fost expulzat, predat de jandarmi din post în post şi cu interdicţia de a nu se mai întoarce în Cluj.

Acum se întoarce în Clujul academic, din care a fost expulzat, spre a fi încoronat cu mitra sacră de Arhiepiscop. Primirea acestei sfinte misiuni a primit-o "ca pe o chemare sub drapel, o chemare căreia bătrânul oştean, chiar în rezervă, nu putea să-i răspundă decât: Prezent!... Şi iată-mă aici".

Pe lângă cele 17 volume de poezie, proză, teatru, memorialistică şi eseuri, Părintele Anania a diortosit Noul Testament aflat sub tipar şi Vechiul Testament la care lucrează.

După evenimentele din 1989, prin FRONTUL RENAŞTERII SPIRITUALE, a luptat pentru demnitatea Bisericii Ortodoxe Române, precum şi pentru introducerea religiei în programa analitică a şcolilor elementare şi liceelor.

Am urmărit acest număr al "Renaşterii" cu multă seriozitate şi fără nici o idee preconceputǎ. Ardealul este un punct cheie şi istoric şi religios. Care este atitudinea noului Arhiepiscop?

Referindu-se la Cluj şi Transilvania arată că "suntem îndatoraţi să lucrăm şi să luptăm pentru Biserică şi pentru Neam. Ar fi prea puţin să spun că suntem doar oameni ai Bisericii; acolo, în inima Ardealului, în hotarele Transilvaniei, ni se cere să fim în întregime oamenii Bisericii şi oamenii neamului: altfel nu ne facem datoria".

În privinţa relaţiilor între cele două Biserici, ortodoxă şi unită, nici nu se putea găsi un ierarh mai înţelept care să vină cu o ramură de măslin: "Vreau să le spun celor ce nu ştiu - dar şi celor ce ştiu, din care mulţi sunt de faţă - că cele două asociaţii (a studenţilor ortodocşi şi a studenţilor uniţi, n.r.) trăiau în perfectă armonie, că ne consultam reciproc, căutam să evităm punctele care ne separă şi să le aşezăm în faţă pe cele ce ne unesc, şi că noi, ambele asociaţii, în ziua de 25 Martie 1946, la Bunavestire, am ţinut în sala Colegiului Academic o "Adunare Generală a Studenţilor Creştini", când nu ne-am mai spus nici ortodocşi, nici catolici, o adunare de suflet la care au participat, ca patroni, cei doi episcopi locali, Nicolae Colan şi Iuliu Hossu".

Era în primăvara lui 1946, după Paşti, când s'a anunţat că marile puteri, într'o conferinţă preliminară, au ajuns la concluzia că Ardealul de Nord a aparţinut şi va aparţine întotdeauna României. Preşedintele-delegat al Centrului Studenţesc "Petru Maior", studentul Valeriu Anania, a ieşit în stradă cu întreaga studenţime şi în Piaţa lui Matei Corvin s'au inconolonat, urmându-le mii de clujeni. O pagină de antologie şi istorie este descrierea de înfrăţire a studenţilor ortodocşi şi uniţi: "Am îngenuncheat, am cântat "Hristos a Înviat", după care am venit aici, sub balconul Episcopului Nicolae Colan, ca să-i aducem omagiul tinerimii române pentru suferinţele la care fusese supus sub stăpânirea horthiştilor". Şi continuăm citatul ca perspectivă ortodoxă: "Tot noi, în frunte cu mine, călugărul de 25 de ani, ortodox, am plecat pe Calea Moţilor, la reşedinţa Episcopului Iuliu Hossu şi l-am rugat să iasă în balcon; iar eu, cu o mică delegaţie, am urcat şi i-am spus: Prea Sfinţite, studenţimea noastră a venit să şteargă scuipatul unguresc de pe obrazul Episcopului Hossu! Şi i-am sărutat faţa şi i-am sărutat mâna".

Pe această tradiţie de respect reciproc şi înfrăţire a Bisericilor, noul Arhiepiscop face apel la cele două "generaţii academice şi la inelul lor de logodnă. Dacă Dumnezeu a îngăduit şi dacă istoria ne-a obligat să stăm în două strâni, cuvine-se cel puţin, să refacem văzduhul duhovnicesc al uneia şi aceleiaşi Biserici Româneşti. Noi, Românii, am avut şi avem prea mulţi duşmani pentru ca noi, Românii, să nu stăm laolaltă, începând cu Biserica".

Dorind rodnică păstorire Î.P.S.S.-ului Bartolomeu ne rugăm "pentru unirea sfintelor lui Dumnezeu Biserici".

Dumitru ICHIM

SCRISOARE

Către
BARTOLOMEU
Arhiepiscop ortodox român al
Vadului, Feleacului şi Clujului
Scriitorului de mare prestigiu
Valeriu Anania

Acolo, în oraş frumos,
Mi-e dor de Tine, dor cumplit.
Sunt singur, ca un răstignit
Pe crucea lui Iisus Hristos.

E Biblia în faţa mea
Precum în Betleem o stea.
Mătănii bat, smerit spun rugi:
Să fim tot tineri iar, în Cluj.

Alături iar să ne vedem,
Alături Tu, Papilian,
Să murmurăm ca Paul Verlaine:
"Mais ou sont les neiges d'antan?"

Petre PASCU

Bucureşti, 1993,
de Sfintele Paşti

POPOR AL L

- O MĂRTURISIRE

Corneliu STAN

Din Cerul de Lumină
Un Glas Dumnezeiesc
rosti Porunca Sfântă
spre Neamul Românesc:

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
înalţă-ţi maiestuos
RENUMELE ROMAN

Şi Glasul Sfânt
la jertfe de sânge ne-a'ndemnat,
Cu Dragoş Voievodul
în frunte ne-am luptat

"Fără îndoială, cea mai mare şi mai remarcabilă, cea mai nobilă şi am putea zice cea mai sfântă personalitate din istoria neamului nostru este Împăratul TRAIAN, creatorul şi întemeietorul poporului românesc din Dacia. El este, cum l-ar fi numit Romanii, PATER INDIGES al latinităţii dela Dunărea de jos...

Iată prin ce cuvinte minunate, falnicii colindători de mai jos, membri ai vestitului cor ţărănesc din comuna Finteuşul Mare, Maramureş, s'au şi ne-au mărturisit anul trecut în Deva, cu prilejul participării lor la a patra[1] sărbătorire din localitate a zilei de naştere a Săditorului şi Părintelui[2] Neamului Românesc, Împăratul TRAIAN.

Aceasta, cea de a şaptea din cele treisprezece[3] omagieri ale Împăratului Traian din ultimii trei ani, a avut loc în 30 Septembrie '92, la Liceul Traian[4] şi a inclus următoarele momente deosebite:

1. Deschiderea prin Imnul Naţional "Deşteaptă-te Române!", cântat de către corul Catedralei Ortodoxe din Deva, împreună cu toţi cei prezenţi.

2. Un impresionant Te Deum oficiat de şase preoţi spre cinstirea "Săditorului şi Părintelui" Neamului

Românesc, Împăratul Traian, cu ocazia acordării numelui său liceului (vezi nota [4]).

3. O patetică evocare din perspectiva creştină a personalităţii Împăratului Traian prin:

- citirea de către Protopopul Alexandru Hotaran din Deva a unor splendide rânduri scrise de Mitropolitul Nicolae Corneanu (vezi IV, nota 2) despre Împăratul Traian şi Creştinism.

- recitarea de către trei elevi a memorabilelor versuri din Divina Comedie (Purgatoriul X, 70 - 96 şi Paradisul XX, 43 - 48 şi 106 - 117) în care Dante redă istoria mântuirii postume a sufletului lui Traian, ca urmare a rugăciunilor făcute pentru acesta de marele Sfânt şi Papa Grigore cel Mare.

4. Dezvelirea unui impozant (2m x 1,35m) tablou[5] color, reproducând fotografia de mai sus (a statuii din Louvre[6]) a Împăratului Traian.

Cu această ocazie s'a dat citire următorului pasaj din cel mai frumos panegiric închinat de vreun Român[7] Împăratului Traian:

"Fără îndoială, cea mai mare şi mai remarcabilă, cea mai nobilă şi mai sfântă personalitate din istoria Neamului nostru este Împăratul Traian, Creatorul şi Întemeietorul Poporului Român... Figura lui măreaţă se înalţă maiestoasă privind nenumăratele generaţii de urmaşi şi protejând prin secule un neam întreg..."[8]

5. Împărţirea unor tricouri[9] având imprimate pe ele chipul Împăratului Traian şi texte potrivite ocaziei.

6. Prezentarea de către corul[10] ţăranilor din Finteuş a unui superb recital de cântece[11] populare şi patriotice româneşti, ce au răsunat în inimile celor prezenţi precum un neîntrerupt îndemn la înviere românească. Îndemn care a fost apoi continuat de un triplu

7. Panegiric închinat lui Traian, adică de un discurs laudativ la adresa Împăratului ca:

- cel rămas veşnic viu[12] în inimile noastre, a Poporului Lui

- cel imortalizat de Roma ca OPTIMUS PRINCEPS[13], iar de lumea întreagă ca cel mai desăvârşit[14] dintre cârmuitorii ei de până acum

- cel renăscut[15] în conştiinţa noastră, şi pe cale de a renaşte şi în conştiinţa lumii, de când noi am început, cu trei ani în urmă, să-i sărbătorim ziua de naştere.

De reţinut că timp de patru ore toţi cei prezenţi la această cea mai lungă şi mai "românească"[16] aniversare a Împăratului Traian de până acum, au avut prilejul să-şi reamintească cu adâncă pietate şi întemeiată mândrie, că noi Românii suntem singurii fii ai Romei născuţi din aceasta la zenitul[17] civilizaţiei ei, şi prin voinţa celui mai mare[18] Împărat pe care l-a dat lumii: Marcus Ulpius Traianus.

Note:

(1) precedentele trei având loc la Deva, în 28 Septembrie '90, 18 Septembrie '91 şi 18 Septembrie '92. Pentru informaţii suplimentare vezi nota[3] de mai jos.

(2) cum l-a mărturisit, plin de filială iubire, Samuil Micu pe Împăratul Traian.

(3) adică: una în Septembrie 1990 (la Deva), trei în Septembrie 1991 (una la Deva şi două în California), şi nouă în Septembrie şi Octombrie 1992 (patru la Deva şi cinci în alte localităţi din Transilvania).

Despre primele patru evenimente de mai sus a informat ediţia din Noembrie 1991, a acestui ziar (la pagina 26, sub titlul "Istoria unui vis şi a împlinirii lui"), iar despre cele nouă de anul trecut, îşi propune să informeze acest articol.

(4) nume conferit oficial liceului, exact în 30 Septembrie '92, omagierea lui Traian acolo fiind astfel menită să includă, ca un act de specială cinstire a Împăratului, şi acest "botez" deosebit (prin care Liceul Traian din Deva a devenit, după omologul din Turnu Severin, al doilea din ţară cu acest nume).

(5) care se află azi expus la intrarea principală a Liceului Traian.

(6) de fapt a copiei din Xanten, Germania, a statuii lui Traian, din Louvre, (Xanten se afla pe locul unde Traian a fondat prima colonie romană cu numele de Ulpia Traiana).

(7) Gh. Popa-Lisseanu (1866-1945), cunoscut lingvist şi istoric, membru al Academiei Române.

(8) iată adevărurile pentru care noi, cei ce-l cinstim azi în fiecare an pe Făuritorul vieţii noastre româneşti, am început astfel să depunem o nouă şi sfântă mărturie românească.

(9) unul având imprimat sub chipul lui Traian, numele de Optimus Princeps, este purtat azi de un frate roman chiar la Roma - spre uimirea şi admiraţia tuturor acelora care văzând tricoul, au recunoscut imediat înrudirea dintre "Tatăl" de pe el şi "fiul" din lăuntru-i!

(Câtă uimire şi admiraţie ar putea însă produce nu un singur tricou sosit incognito la Roma, ci o întreagă "legiune" de tricouri mărşăluind acolo de ziua lui Traian, spre Columna noastră - ori spre Colina Capitolina, de ziua numelui nostru, adică a naşterii Romei! Iată că noi ar fi mai bine să nu ne mulţumim numai a ne "închipui", ci să facem tot ce ne stă în putere spre a şi împlini chiar la faţa locului. Căci doar 18 Septembrie (53 d.C., ziua lui Traian) şi 21 Aprilie (753 î.C., ziua fondării Romei) vin în fiecare an - iar "tricouri" romane şi traianice avem fiecare câte două, căci "în ele" ne-am născut! Cum de altfel ne şi mărturisim, ca "Români" şi "Urmaşi ai lui Traian", atunci când cântăm... "Noi suntem Români, noi suntem urmaşii lui Traian")

(10) deţinător, printre altele, şi al premiului I pe ţară la un concurs de colinde, ţinut în 5/6 Decembrie anul trecut la Catedrala din Orăştie.

(11) majoritatea evocatoare a latinităţii noastre şi în special a personalităţii Împăratului Traian, ca Fondator al Poporului Român, precum au fost, spre exemplu, cântecele "Limba Noastră", "Nu uita că eşti Român", "Noi suntem Români" şi evident, cel mai impresionant dintre ele "Popor al lui Traian".

(12) vezi (în afară de cele deja spuse aici) II nota [3], III notele [2] şi [3], şi IV nota [2]).

(13) vezi VII şi VIII în întregime.

(14) vezi în special cuvintele lui Montesquieu citate la VIII.

(15) vezi mai ales nota [2] dela finele acestui articol.

(16) drept mărturie că aşa a fost, stau un videofilm făcut cu această ocazie, precum şi următoarele rânduri din presa locală, care a consemnat evenimentul astfel:

"Ultima zi a lunii Septembrie a însemnat pentru Liceul Traian din Deva un moment de o deosebită semnificaţie: aniversarea Împăratului Traian, Săditorul şi Părintele Românilor. Acest eveniment s'a desfăşurat într'un cadru cu totul aparte, făcându-i pe toţi cei prezenţi să trăiască emoţia unui început al istoriei de mâine.

(17) într'adevăr, aşa a intrat în istorie "Epoca lui Traian" (vezi spre exemplu lucrarea lui Eugen Cizek cu acelaşi nume, ori opera în două volume a lui Roberto Paribeni intitulată "Optimus Princeps").

(18) căci aşa a fost aclamat Traian de către poporul şi Senatul roman, atât în timpul vieţii, prin titlul de Optimus Princeps care i s'a dat numai lui, cât şi la două secole şi jumătate mai târziu, când Senatul roman încă ura noilor împăraţi să fie mai fericiţi ca Augustus şi mai mari ca Traian (Felicior Augusto, melior Traiano) - iar nu... invers!

• • •

Dar aşa cum am precizat deja (nota [3] de mai sus), Împăratul Traian a mai fost omagiat anul trecut în ţară de încă opt ori, şi anume:

-I-

La Universitatea din Cluj[1] - Napoca, în cadrul colocviului naţional "Dacia în timpul lui Traian", organizat la 29-30 Mai de catedra de Istorie Veche şi Arheologie a Facultăţii de Istorie, ca un modest omagiu adus Împăratului cu ocazia împlinirii (în 1992) a 1939 de ani dela naşterea lui.

Au participat specialişti dela Universităţile din Cluj [9], Bucureşti[4], Iaşi[1], Timişoara[1] şi Craiova[1], cu referate care deşi au tratat probleme legate numai de primii 10 ani, adică cei mai cunoscuţi din cei 165 ai istoriei Daciei Traiane, acestea s'au remarcat prin noutatea şi importanţa informaţiilor prezentate.

Astfel analiza colonizărilor din timpul lui Traian a evidenţiat printre altele că oraşele Ulpia Traiana şi Apulum au fost populate cu familii de origine italică[2] (vareni) în proporţie de 30%. Un rezultat evident nou prin cifra pe care o dă dar nu şi altfel, căci iată cum am putea zice că acesta a fost "anticipat" încă din secolul trecut, şi anume, chiar de marele Xenopol. Care, după ce se referă ("Istoria Romanilor în Dacia Traiană", 1888, vol.I, pag. 150) la afirmaţia lui Eutropius că "Traian a adus în Dacia (secătuită de bărbaţi) nesfârşite mulţimi de oameni[3] spre a-i cultiva ogoarele şi (popula) oraşele", iată ce scrie mai departe despre originea primilor colonişti romani veniţi în Dacia:

"Este invederat că ... bogăţia minelor de aur ale Transilvaniei va fi atras în pământul Daciei un număr foarte însemnat de Romani în înţelesul adevărat al cuvântului, adică oameni de viţă curat latină" (pag. 168)

"Cercetarea inscripţiilor (mai toate în limba latină şi conţinând nume patronimice latine) ne dovedeşte... că imensa majoritate a locuitorilor provinciei Dacia erau Romani... Intr'un cuvânt întregul tablou ce reiese din inscripţii este acela al unei vieţi romane, reprezentată în Dacia printr'o nenumărată mulţime de Romani alergaţi în ea spre îmbogăţire... cu deosebire din Roma[4] şi Italia[4]" (pag. 169).

ÎMPĂRATUL TR

Că aşa va fi fost atunci, ne-o mărturisesc azi nu numai pietrele rămase dela străbuni, ci şi genele lor italice prezente[5] încă în sângele nostru indiferent[6] dacă ne numim munteni, moldoveni, sau basarabeni.

Note:

(1) unde e demn să ne amintim că se află o copie a Lupei Capitoline susţinută de un soclu având pe el un relief al Împăratului Traian, iar dedesubt cuvintele "ALLA CITTA DI CLVJ - ROMA MADRE - MCMXXI."

(2) o tratare sistematică a acestui subiect oferă spre exemplu lucrarea "Italicii şi veteranii din Dacia" (1986) a arheologului şi profesorului Nicolae Branga din Sibiu.

DEVA, "LICEUL TRAIAN", 30

Corul din comuna Finteuşul Mare, di

AL LUI TRAIAN

URISIRE ROMÂNEASCĂ -

Corneliu STAN

n putea zice cea
AN, creatorul şi
Romanii, PATER

La temelia istoriei noastre naţionale întâlnim deci figura măreaţă a Împăratului TRAIAN. Ea se înalţă maiestoasă privind nenumăratele generaţii de urmaşi şi protejând prin secule un neam întreg... Astăzi mai ales, ...se cade să scoatem în evidenţă şi să popularizăm personalitatea acestui mare împărat."

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
Măreţ ţi-ai înălţat
RENUMELE ROMAN

Din Cerul de Lumină
spre falnicii Carpaţi
acelaşi Glas ne'ndeamnă
uniţi, la muncă fraţi

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
în veci să-ţi porţi măreţ
RENUMELE ROMAN

ÎMPĂRATUL TRAIAN

Că aşa va fi fost atunci, o mărturisesc azi nu nu- i pietrele rămase dela buni, ci şi genele lor ita- prezente[5] încă în sân- e nostru indiferent[6] ă ne numim munteni, doveni, sau basarabeni.

Note:

1) unde e demn să ne ntim că se află o copie a ei Capitoline susţinută un soclu având pe el un ef al Împăratului Traian, dedesubt cuvintele LA CITTA DI CLVJ - MA MADRE - MXXI."

2) o tratare sistematică a stui subiect oferă spre nplu lucrarea "Italicii şi ranii din Dacia" (1986) heologului şi profeso- i Nicolae Branga din u.

(3) printre care (ne informează Victor Chapot în "Le Monde Roumain" pp.431/2, Paris 1927) au fost chiar şi 12.000 familii de Daci (originari din zonele limitrofe ale Daciei Traiane, încă neromanizate la acea vreme). Cifra care ne permite să estimăm că populaţia băştinaşă a Daciei Traiane a fost cel mult de ordinul lui 10^4 locuitori, în timp ce cea romană de ordinul lui 10^5 locuitori cel puţin.

(4) ceea ce nu-i deloc de mirare, căci doar la Roma şi în Italia (cea sărăcită de impozitele imperiale şi de exploatarea marilor latifundiari), s'a aflat pentru prima dată - şi încă 123 de zile în şir, căci atât a durat acolo sărbătorirea "naşterii noastre" - despre existenţa legendarului "El Dorado" dacic, care i-a permis lui Traian să finanţeze tocmai atâtea zile cea mai lungă perioadă de festivităţi din istoria Romei.

(5) după cum informează, spre exemplu, revista "Armata României", ediţia 26 August - 4 Septembrie '92 în articolul "Dezvăluiri de ultimă oră" cu subtitlurile "La Iaşi, lovitura... genetica teoriilor de peste Nistru", "Romanii s'au retras dar... genele au rămas" şi "Moldovenii şi muntenii egali în faţa istoriei".

(6) adevăr care denunţă "teza" ridicolă (a expansionismului ruso-ucrainean de azi) că Românii basarabeni (şi moldovenii!) n'ar fi decât nişte... Slavi românizaţi!

-II-

În 18 Septembrie, la Palatul Culturii din Deva, în cadrul ediţiei a treia a simpozionului anual local, intitulat "XVIII SEPTEMBRIS DIE TRAIANI".

Simpozionul a fost organizat, ca şi în anii 1990 şi 1991, de consilierul şef al Inspectoratului pentru Cultură al Judeţului Hunedoara, profesorul Ioan Sicoe, cu sprijinul Muzeului de Istorie din Deva, a oficialităţilor locale şi a Ministerului Culturii.

Au prezentat referate, Dr. Liviu Marghitan (Ministerul Culturii), Conf. Univ. Dr. Ioan Piso (Univ. Cluj), Prof. Univ. Dr. Eugen Cizek (Univ. Bucureşti), Dr. Liviu Petculescu (Muzeul Naţional Bucureşti), Lector Univ. Alexandru Diaconescu (Univ. Cluj), Prof. Maria Basarab (Muzeul Deva), Prof. Augusta Bodea Stan (Baia Mare), D-nul Nicolae Adam (Orăştie), Prof. Virgil Vug (Deva), subsemnatul (cu două referate[1]) şi alţii.

Cu totul deosebită a fost anul acesta prezenţa la simpozion a trei reprezentanţi oficiali ai oraşului Deva din Nordul[2] Spaniei veniţi la noi spre a parafa, cu ocazia aniversării lui Traian, înfrăţirea dintre urbea lor şi Deva noastră. Prilej cu care oaspeţilor spanioli li s'au înmânat, ca salut de bun venit, tricouri imprimate cu chipul Împăratului Traian însoţit de inscripţia "El Fundador de Romania", - precum şi câteva materiale cu citate din renumita Parentalie (în traducere spaniolă a Virginiei Cotruş) dedicată de Vasile Pârvan Împăratului Traian şi din splendida (dar din păcate printre noi, foarte puţin cunoscută) lucrare "La Obra de Trajano"[3] a poetului, scriitorului, şi diplomatului spaniol, Ramon de Basterra[4].

Şi în fine, încă un fapt deosebit şi demn de notat în legătură cu simpozionul DIE TRAIANI, este că acest eveniment a fost apreciat de Michael Grant, unul dintre cei mai mari istorici contemporani ai lumii antice, ca fiind "the most interesting symposium". Apreciere pe care distinsul cărturar britanic şi-a manifestat-o şi prin trimiterea la Deva, cu ocazia simpozionului, a unui volum din prestigioasa sa lucrare "The Roman Emperors" însoţită de următoarea dedicaţie: "May I have the opportunity... of conveying my warmest wishes for the success of the symposium... To the Hunedoara Inspectorate of Culture, with every good wish for the celebration on the day of Trajan."

Iată câteva (nu numai minunate, ci şi foarte calificate) cuvinte, menite să-i asigure chiar şi pe cei mai "necredincioşi" dintre noi, că drumul (lui Traian!) pe care ne-am pornit în Septembrie 1990, la Deva, duce într'adevăr înainte! Şi anume în toate direcţiile şi peste toate frontierele!

N.B.: Simpozionul din Deva a fost urmat în 19 Septembrie de o vizită a locului fostei colonii Ulpia Traiana[5] de unde a început "puierea" Neamului Românesc prin acei veterani şi colonişti romani pe care însuşi Traian i-a plantat acolo şi cărora cu această ocazie Împăratul le-a făcut înalta onoare de a-i fi înscris în tribul său de familie, Papiria. Iată deci cât de "trainic" a început... "MIRACOLUL ROMÂNESC"!

Note:

(1) primul a fost Panegiricul închinat lui Traian (deja descris mai sus la punctul 7 al programului din 30 Septembrie dela Liceul Traian din Deva), în timp ce al doilea referat, intitulat "Elemente iberoromane în identitatea noastră", a avut ca temă prezentarea unor date ca cele dela nota[2] de mai jos.

(2) Informăm că tot în Nordul Spaniei, unde se ştie că Traian a recrutat masiv pentru războiul din Dacia, existau:

- mai multe localităţi Posada;
- un "pluguşor" spaniol intitulat Marza(s), care vine, precum odinioară venea şi "fratele lui Traianic" dela Dunăre, tot în ajunul Anului Nou Roman (la noi vestit încă din Mărţişor), adică 1 Martie şi conţine refrenul "transilvănean", "Ai, iu-iu, iu-iu, iu-iu";
- ţărani care poartă opinci exact ca la noi (spre exemplu în satul Anso, districtul Huesca, provincia Aragon);
- dialecte (ca cel asturian) ori chiar limbi (catalană*) remarcabil de apropiate limbii noastre.

*iată spre exemplu un text în română:

Un vers curios

Casa...	un pas rapid
un ou	un port rar
un foc mort	un amor nou
un bou trist	tot era amic
era tot...	...tot.

Şi "traducerea" lui în limba catalană:

Un vers curiòs

Casa...	un pas ràpid
un ou	un port rar
un foc mort	un amor nou
un bou trist	tot era amic
era tot...	...tot.

(3) un referat asupra acestei lucrări va fi probabil prezentat în toamnă la simpozionul "Die Traiani" în Deva.

(4) care iată ce "descoperiri" (minunate) a făcut despre noi în timpul şederii sale ca diplomat spaniol în România Mare a anilor 1918-1921:

"En un cabo de Europa, los descendientes de un pueblo abandonado comenzaron a principios del pasado siglo a elevar su voz romance, revelando con su presencia la duracion de la empresa trajana en Oriente, ahelo del que broto a la postre una nacion nueva que se dice HIJA DE TRAJANO: RUMANIA."

"La memoria del FUNDADOR DE RUMANIA estaba omnipresente en su tierra. Rutas y valles, desde las mas afligidas centurias hasta nuestros dias, lucieron el nombre al que la tradicion aludia como al de un heroe nebuloso: Calea lui Traian, Valea lui Traian, el camino o el valle de Trajano". Exemple la care le-am putea adăuga şi pe următoarele: Pratul lui Traian, Masa lui Traian, Câmpul lui Traian, Valul lui Traian - expresii ce se transcriu aproape identic în spaniolă.

"En la Rumania unificada se reincorporaba la Dacia rediviva, embargada de un amor por su fundador tan vivo, de un entusiasmo y un reconocimiento por el tan entranables, que, a pesar de casi los dos mil anos que nos separan de su venerable figura, no habra probablemente en el mundo iglesia que celebre el culto de su patrono con el ardor que Rumania adora a Ulpio Trajano".

"... un compatriota le oia de labios campesinos aclamarse a si mismo como el PUEBLO de TRAJANO."

N.B. Am redat rândurile de mai sus în spaniolă pentru ca citindu-le în original şi în această limbă soră să ne descoperim în ele şi mai bine.

(5) despre care se ştie (vezi nota[1] VI) că a fost fundată din ordinul lui Traian de către Decimus Terentius Scaurianus, legat pe post de praetor. Cât priveşte data fundării, aceasta n'ar fi exclus să fi fost 18 Septembrie (110 d.C). O ipoteză adusă la cunoştinţa autorului acestor rânduri de un respectat arheolog român printr'o scrisoare în care Domnia Sa spune printre altele: "Pentru noi Românii, calitatea de întemeietor a lui Traian mi se pare cea mai semnificativă, căci prin voinţa sa s'a născut acest popor... (deci) cred că îţi este clar cât de important ar fi să... demonstrăm că (Ulpia Traiana) a fost fondată chiar la 18 Septembrie, ziua lui Traian. ...(atunci) vom avea dela anul (adică din 1993) o dublă aniversare".

Iată un vis care-i prea frumos ca să nu se şi împlinească !

-III-

În 26 Septembrie, la Palatul Culturii din Baia Mare - unde, în atmosfera celei mai autentice simţiri româneşti, a fost evocată mai ales imaginea Împăratului Traian, ca Săditor şi Părinte al Neamului Românesc.

Cu urmarea minunată că un foarte inimos şi distins participant la această nouă mărturisire a noastră ca popor al lui Traian, profesorul de muzică şi dirijorul Valentin Baintan din Baia Mare, s'a hotărât să facă ceea ce am văzut chiar la începutul acestor rânduri, adică să vină tocmai din Maramureş cu renumitul său cor ţărănesc din comuna Finteuşul Mare la Deva spre a sărbători acolo ziua de naştere a Împăratului Traian.

Un gest, care prin caracterul lui spontan, sincer şi deosebit de generos - căci 30 de ţărani şi-au întrerupt pentru o zi munca câmpului (culesul porumbului) şi au cheltuit bani de drum pentru a cinsti, aşa cum am văzut, memoria "Împăratului lor"*) - ne face să ne gândim imediat la acela al legendarului lor frate făgărăşan, Badea Cârţan.

*) formulare ce nu-i deloc o figură de stil, ci expresia unui profund adevăr românesc pe care Iorga l-a exprimat cel mai frumos şi clar când, comentând în "O viaţă de om" urarea Pluguşorului, se referă acolo la Bădica Traian "Împăratul ţăranilor".

Continuare în numărul viitor

VA, "LICEUL TRAIAN", 30 SEPTEMBRIE 1992
n comuna Finteuşul Mare, dirijor Prof. Valentin Băintan

Din Cerul de Lumină
Un Glas Dumnezeiesc
rosti Porunca Sfântă
spre Neamul Românesc:

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
înalţă-ţi maiestuos
RENUMELE ROMAN

Şi Glasul Sfânt
la jertfe de sânge ne-a'ndemnat,
Cu Dragoş Voievodul
în frunte ne-am luptat

POPOR AL LUI TRAIAN

- O MĂRTURISIRE ROMÂNEASCĂ -

Corneliu STAN

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
Măreţ ţi-ai înălţat
RENUMELE ROMAN

Din Cerul de Lumină
spre falnicii Carpaţi
acelaşi Glas ne'ndeamnă
uniţi, la muncă fraţi

POPOR al lui TRAIAN
pe falnicii Carpaţi
în veci să-ţi porţi măreţ
RENUMELE ROMAN

"Fără îndoială, cea mai mare şi mai remarcabilă, cea mai nobilă şi am putea zice cea mai sfântă personalitate din istoria neamului nostru este Împăratul TRAIAN, creatorul şi întemeietorul poporului românesc din Dacia. El este, cum l-ar fi numit Romanii, PATER INDIGES al latinităţii dela Dunărea de jos... La temelia istoriei noastre naţionale întâlnim deci figura măreaţă a Împăratului TRAIAN. Ea se înalţă maiestoasă privind nenumăratele generaţii de urmaşi şi protejând prin secule un neam întreg... Astăzi mai ales, ...se cade să scoatem în evidenţă şi să popularizăm personalitatea acestui mare împărat."

Iată prin ce cuvinte minunate, falnicii colindători de mai jos, membri ai vestitului cor ţărănesc din comuna Finteuşul Mare, Maramureş, s'au şi ne-au mărturisit anul trecut în Deva, cu prilejul participării lor la a patra[1] sărbătorire din localitate a zilei de naştere a Săditorului şi Părintelui[2] Neamului Românesc, Împăratul TRAIAN.

Aceasta, cea de a şaptea din cele treisprezece[3] omagieri ale Împăratului Traian din ultimii trei ani, a avut loc în 30 Septembrie '92, la Liceul Traian[4] şi a inclus următoarele momente deosebite:

1. Deschiderea prin Imnul Naţional "Deşteaptă-te Române!", cântat de către corul Catedralei Ortodoxe din Deva, împreună cu toţi cei prezenţi.

2. Un impresionant Te Deum oficiat de şase preoţi spre cinstirea "Săditorului şi Părintelui" Neamului Românesc, Împăratul Traian, cu ocazia acordării numelui său liceului (vezi nota[4]).

3. O patetică evocare din perspectiva creştină a personalităţii Împăratului Traian prin:

- citirea de către Protopopul Alexandru Hotaran din Deva a unor splendide rânduri scrise de Mitropolitul Nicolae Corneanu (vezi IV, nota 2) despre Împăratul Traian şi Creştinism.

- recitarea de către trei elevi a memorabilelor versuri din Divina Comedie (Purgatoriul X, 70 - 96 şi Paradisul XX, 43 - 48 şi 106 - 117) în care Dante redă istoria mântuirii postume a sufletului lui Traian, ca urmare a rugăciunilor făcute pentru acesta de marele Sfânt şi Papa Grigore cel Mare.

4. Dezvelirea unui impozant (2m x 1,35m) tablou[5] color, reproducând fotografia de mai sus (a statuii din Louvre[6]) a Împăratului Traian.

Cu această ocazie s'a dat citire următorului pasaj din cel mai frumos panegiric închinat de vreun Român[7] Împăratului Traian:

"Fără îndoială, cea mai mare şi mai remarcabilă, cea mai nobilă şi mai sfântă personalitate din istoria Neamului nostru este Împăratul Traian, Creatorul şi Întemeietorul Poporului Român... Figura lui măreaţă se înalţă maiestoasă privind nenumăratele generaţii de urmaşi şi protejând prin secule un neam întreg..."[8]

5. Împărţirea unor tricouri[9] având imprimate pe ele chipul Împăratului Traian şi texte potrivite ocaziei.

6. Prezentarea de către corul[10] ţăranilor din Finteuş a unui superb recital de cântece[11] populare şi patriotice româneşti, ce au răsunat în inimile celor prezenţi precum un neîntrerupt îndemn la înviere românească. Îndemn care a fost apoi continuat de un triplu

7. Panegiric închinat lui Traian, adică de un discurs laudativ la adresa Împăratului ca:

- cel rămas veşnic viu[12] în inimile noastre, a Poporului Lui

- cel imortalizat de Roma ca OPTIMUS PRINCEPS[13], iar de lumea întreagă ca cel mai desăvârşit[14] dintre cârmuitorii ei de până acum

- cel renăscut[15] în conştiinţa noastră, şi pe cale de a renaşte şi în conştiinţa lumii, de când noi am început, cu trei ani în urmă, să-i sărbătorim ziua de naştere.

De reţinut că timp de patru ore toţi cei prezenţi la această cea mai lungă şi mai "românească"[16] aniversare a Împăratului Traian de până acum, au avut prilejul să-şi reamintească cu adâncă pietate şi întemeiată mândrie, că noi Românii suntem singurii fii ai Romei născuţi din aceasta la zenitul[17] civilizaţiei ei, şi prin voinţa celui mai mare[18] Împărat pe care l-a dat lumii: Marcus Ulpius Traianus.

Note:

(1) precedentele trei având loc la Deva, în 28 Septembrie '90, 18 Septembrie '91 şi 18 Septembrie '92. Pentru informaţii suplimentare vezi nota[3] de mai jos.

(2) cum l-a mărturisit, plin de filială iubire, Samuil Micu pe Împăratul Traian.

(3) adică: una în Septembrie 1990 (la Deva), trei în Septembrie 1991 (una la Deva şi două în California), şi nouă în Septembrie şi Octombrie 1992 (patru la Deva şi cinci în alte localităţi din Transilvania).

Despre primele patru evenimente de mai sus a informat ediţia din Noembrie 1991, a acestui ziar (la pagina 26, sub titlul "Istoria unui vis şi a împlinirii lui"), iar despre cele nouă de anul trecut, îşi propune să informeze acest articol.

(4) nume conferit oficial liceului, exact în 30 Septembrie '92, omagierea lui Traian acolo fiind astfel menită să includă, ca un act de specială cinstire a Împăratului, şi acest "botez" deosebit (prin care Liceul Traian din Deva a devenit, după omologul din Turnu Severin, al doilea din ţară cu acest nume).

(5) care se află azi expus la intrarea principală a Liceului Traian.

(6) de fapt a copiei din Xanten, Germania, a statuii lui Traian, din Louvre, (Xanten se afla pe locul unde Traian a fondat prima colonie romană cu numele de Ulpia Traiana).

(7) Gh. Popa-Lisseanu (1866-1945), cunoscut lingvist şi istoric, membru al Academiei Române.

(8) iată adevărurile pentru care noi, cei ce-l cinstim azi în fiecare an pe Făuritorul vieţii noastre româneşti, am început astfel să depunem o nouă şi sfântă mărturie românească.

(9) unul având imprimat sub chipul lui Traian, numele de Optimus Princeps, este purtat azi de un frate roman chiar la Roma - spre uimirea şi admiraţia tuturor acelora care văzând tricoul, au recunoscut imediat înrudirea dintre "Tatăl" de pe el şi "fiul" din lăuntru-i!

(Câtă uimire şi admiraţie ar putea însă produce nu un singur tricou sosit incognito la Roma, ci o întreagă "legiune" de tricouri mărşăluind acolo de ziua lui Traian, spre Columna noastră - ori spre Colina Capitolina, de ziua numelui nostru, adică a naşterii Romei! Iată că noi ar fi mai bine să nu ne mulţumim numai a ne "închipui", ci să facem tot ce ne stă în putere spre a şi împlini chiar la faţa locului. Căci doar 18 Septembrie (53 d.C., ziua lui Traian) şi 21 Aprilie (753 î.C., ziua fondării Romei) vin în fiecare an - iar "tricouri" romane şi traianice avem fiecare câte două, căci "în ele" ne-am născut! Cum de altfel ne şi mărturisim, ca "Români" şi "Urmaşi ai lui Traian", atunci când cântăm... "Noi suntem Români, noi suntem urmaşii lui Traian")

(10) deţinător, printre altele, şi al premiului I pe ţară la un concurs de colinde, ţinut în 5/6 Decembrie anul trecut la Catedrala din Orăştie.

(11) majoritatea evocatoare a latinităţii noastre şi în special a personalităţii Împăratului Traian, ca Fondator al Poporului Român, precum au fost, spre exemplu, cântecele "Limba Noastră", "Nu uita că eşti Român", "Noi suntem Români" şi evident, cel mai impresionant dintre ele "Popor al lui Traian".

(12) vezi (în afară de cele deja spuse aici) II nota, III notele şi, şi IV nota).

(13) vezi VII şi VIII în întregime.

(14) vezi în special cuvintele lui Montesquieu citate la VIII.

(15) vezi mai ales nota dela finele acestui articol.

(16) drept mărturie că aşa a fost, stau un videofilm făcut cu această ocazie, precum şi următoarele rânduri din presa locală, care a consemnat evenimentul astfel:

"Ultima zi a lunii Septembrie a însemnat pentru Liceul Traian din Deva un moment de o deosebită semnificaţie: aniversarea Împăratului Traian, Săditorul şi Părintele Românilor. Acest eveniment s'a desfăşurat într'un cadru cu totul aparte, făcându-i pe toţi cei prezenţi să trăiască emoţia unui început al istoriei de mâine.

(17) într'adevăr, aşa a intrat în istorie "Epoca lui Traian" (vezi spre exemplu lucrarea lui Eugen Cizek cu acelaşi nume, ori opera în două volume a lui Roberto Paribeni intitulată "Optimus Princeps").

(18) căci aşa a fost aclamat Traian de către poporul şi Senatul roman, atât în timpul vieţii, prin titlul de Optimus Princeps care i s'a dat numai lui, cât şi la două secole şi jumătate mai târziu, când Senatul roman încă ura noilor împăraţi să fie mai fericiţi ca Augustus şi mai mari ca Traian (Felicior Augusto, melior Traiano) - iar nu... invers!

•••

Dar aşa cum am precizat deja (nota[3] de mai sus), Împăratul Traian a mai fost omagiat anul trecut în ţară de încă opt ori, şi anume:

-I-

La Universitatea din Cluj - Napoca, în cadrul colocviului naţional "Dacia în timpul lui Traian", organizat la 29-30 Mai de catedra de Istorie Veche şi Arheologie a Facultăţii de Istorie, ca un modest omagiu adus Împăratului cu ocazia împlinirii (în 1992) a 1939 de ani dela naşterea lui.

Au participat specialişti dela Universităţile din Cluj, Bucureşti, Iaşi, Timişoara şi Craiova, cu referate care deşi au tratat probleme legate numai de primii 10 ani, adică cei mai cunoscuţi din cei 165 ai istoriei Daciei Traiane, acestea s'au remarcat prin noutatea şi importanţa informaţiilor prezentate.

Astfel analiza colonizărilor din timpul lui Traian a evidenţiat printre altele că oraşele Ulpia Traiana şi Apulum au fost populate cu familii de origine italică (vareni) în proporţie de 30%. Un rezultat evident nou prin cifra pe care o dă dar nu şi altfel, căci iată cum am putea zice că acesta a fost "anticipat" încă din secolul trecut, şi anume, chiar de marele Xenopol. Care, după ce se referă ("Istoria Romanilor în Dacia Traiană", 1888, vol.I, pag. 150) la afirmaţia lui Eutropius că "Traian a adus în Dacia (secătuită de bărbaţi) nesfârşite mulţimi de oameni spre a-i cultiva ogoarele şi (popula) oraşele", iată ce scrie mai departe despre originea primilor colonişti romani veniţi în Dacia:

"Este învederat că ... bogăţia minelor de aur ale Transilvaniei va fi atras în pământul Daciei un număr foarte însemnat de Romani în înţelesul adevărat al cuvântului, adică oameni de viţă curat latină" (pag. 168)

"Cercetarea inscripţiilor (mai toate în limba latină şi conţinând nume patronimice latine) ne dovedeşte... că imensa majoritate a locuitorilor provinciei Dacia erau Romani... Intr'un cuvânt întregul tablou ce reiese din inscripţii este acela al unei vieţi romane, reprezentată în Dacia printr'o nenumărată mulţime de Romani alergaţi în ea spre îmbogăţire... cu deosebire din Roma şi Italia" (pag. 169).

ÎMPĂRATUL TRAIAN

Că aşa va fi fost atunci, ne-o mărturisesc azi nu numai pietrele rămase dela străbuni, ci şi genele lor italice prezente încă în sângele nostru indiferent dacă ne numim munteni, moldoveni, sau basarabeni.

Note:

(1) unde e demn să ne amintim că se află o copie a Lupei Capitoline susţinută de un soclu având pe el un relief al Împăratului Traian, iar dedesubt cuvintele "ALLA CITTA DI CLVJ - ROMA MADRE - MCMXXI."

(2) o tratare sistematică a acestui subiect oferă spre exemplu lucrarea "Italicii şi veteranii din Dacia" (1986) a arheologului şi profesorului Nicolae Branga din Sibiu.

(3) printre care (ne informează Victor Chapot în "Le Monde Roumain" pp.431/2, Paris 1927) au fost chiar şi 12.000 familii de Daci (originari din zonele limitrofe ale Daciei Traiane, încă neromanizate la acea vreme). Cifra care ne permite să estimăm că populaţia băştinaşă a Daciei Traiane a fost cel mult de ordinul lui 10^4 locuitori, în timp ce cea romană de ordinul lui 10^5 locuitori cel puţin.

(4) ceea ce nu-i deloc de mirare, căci doar la Roma şi în Italia (cea sărăcită de impozitele imperiale şi de exploatarea marilor latifundiari), s'a aflat pentru prima dată - şi încă 123 de zile în şir, căci atât a durat acolo sărbătorirea "naşterii noastre" - despre existenţa legendarului "El Dorado" dacic, care i-a permis lui Traian să finanţeze tocmai atâtea zile cea mai lungă perioadă de festivităţi din istoria Romei.

(5) după cum informează, spre exemplu, revista "Armata României", ediţia 26 August - 4 Septembrie '92 în articolul "Dezvăluiri de ultimă oră" cu subtitlurile "La Iaşi, lovitura... genetica teoriilor de peste Nistru", "Romanii s'au retras dar... genele au rămas" şi "Moldovenii şi muntenii egali în faţa istoriei".

(6) adevăr care denunţă "teza" ridicolă (a expansionismului ruso-ucrainean de azi) că Românii basarabeni (şi moldoveni!) n'ar fi decât nişte... Slavi românizaţi!

-II-

În 18 Septembrie, la Palatul Culturii din Deva, în cadrul ediţiei a treia a simpozionului anual local, intitulat "XVIII SEPTEMBRIS DIE TRAIANI".

Simpozionul a fost organizat, ca şi în anii 1990 şi 1991, de consilierul şef al Inspectoratului pentru Cultură al Judeţului Hunedoara, profesorul Ioan Sicoe, cu sprijinul Muzeului de Istorie din Deva, a oficialităţilor locale şi a Ministerului Culturii.

Au prezentat referate, Dr. Liviu Marghitan (Ministerul Culturii), Conf. Univ. Dr. Ioan Piso (Univ. Cluj), Prof. Univ. Dr. Eugen Cizek (Univ. Bucureşti), Dr. Liviu Petculescu (Muzeul Naţional Bucureşti), Lector Univ. Alexandru Diaconescu (Univ. Cluj), Prof. Maria Basarab (Muzeul Deva), Prof. Augusta Bodea Stan (Baia Mare), D-nul Nicolae Adam (Orăştie), Prof. Virgil Vug (Deva), subsemnatul (cu două referate[1]) şi alţii.

Cu totul deosebită a fost anul acesta prezenţa la simpozion a trei reprezentanţi oficiali ai oraşului Deva din Nordul[2] Spaniei veniţi la noi spre a parafa, cu ocazia aniversării lui Traian, înfrăţirea dintre urbea lor şi Deva noastră. Prilej cu care oaspeţilor spanioli li s'au înmânat, ca salut de bun venit, tricouri imprimate cu chipul Împăratului Traian însoţit de inscripţia "El Fundador de Romania", - precum şi câteva materiale cu citate din renumita Parentalie (în traducere spaniolă a Virginiei Cotruş) dedicată de Vasile Pârvan Împăratului Traian şi din splendida (dar din păcate printre noi, foarte puţin cunoscută) lucrare "La Obra de Trajano"[3] a poetului, scriitorului, şi diplomatului spaniol, Ramon de Basterra[4].

Şi în fine, încă un fapt deosebit şi demn de notat în legătură cu simpozionul DIE TRAIANI, este că acest eveniment a fost apreciat de Michael Grant, unul dintre cei mai mari istorici contemporani ai lumii antice, ca fiind "the most interesting symposium". Apreciere pe care distinsul cărturar britanic şi-a manifestat-o şi prin trimiterea la Deva, cu ocazia simpozionului, a unui volum din prestigioasa sa lucrare "The Roman Emperors" însoţită de următoarea dedicaţie: "May I have the opportunity... of conveying my warmest wishes for the success of the symposium... To the Hunedoara Inspectorate of Culture, with every good wish for the celebration on the day of Trajan."

Iată câteva (nu numai minunate, ci şi foarte calificate) cuvinte, menite să-i asigure chiar şi pe cei mai "necredincioşi" dintre noi, că drumul (lui Traian!) pe care ne-am pornit în Septembrie 1990, la Deva, duce într'adevăr înainte! Şi anume în toate direcţiile şi peste toate frontierele!

N.B.: Simpozionul din Deva a fost urmat în 19 Septembrie de o vizită a locului fostei colonii Ulpia Traiana[5] de unde a început "puierea" Neamului Românesc prin acei veterani şi colonişti romani pe care însuşi Traian i-a plantat acolo şi cărora cu această ocazie Împăratul le-a făcut înalta onoare de a-i fi înscris în tribul său de familie, Papiria. Iată deci cât de "trainic" a început... "MIRACOLUL ROMÂNESC"!

Note:

(1) primul a fost Panegiricul închinat lui Traian (deja descris mai sus la punctul 7 al programului din 30 Septembrie dela Liceul Traian din Deva), în timp ce al doilea referat, intitulat "Elemente iberoromane în identitatea noastră", a avut ca temă prezentarea unor date ca cele dela nota[2] de mai jos.

(2) Informăm că tot în Nordul Spaniei, unde se ştie că Traian a recrutat masiv pentru războiul din Dacia, existau:

- mai multe localităţi Posada;

- un "pluguşor" spaniol intitulat Marza(s), care vine, precum odinioară venea şi "fratele lui Traianic" dela Dunăre, tot în ajunul Anului Nou Roman (la noi vestit încă din Mărţişor), adică 1 Martie şi conţine refrenul "transilvănean", "Ai, iu-iu, iu-iu, iu-iu";

- ţărani care poartă opinci exact ca la noi (spre exemplu în satul Anso, districtul Huesca, provincia Aragon);

- dialecte (ca cel asturian) ori chiar limbi (catalană*) remarcabil de apropiate limbii noastre.

*iată spre exemplu un text în română:

Un vers curios

Casa...	un pas rapid
un ou	un port rar
un foc mort	un amor nou
un bou trist	tot era amic
era tot...	...tot.

Şi "traducerea" lui în limba catalană:

Un vers curiòs

Casa...	un pas ràpid
un ou	un port rar
un foc mort	un amor nou
un bou trist	tot era amic
era tot...	...tot.

(3) un referat asupra acestei lucrări va fi probabil prezentat în toamnă la simpozionul "Die Traiani" în Deva.

(4) care iată ce "descoperiri" (minunate) a făcut despre noi în timpul şederii sale ca diplomat spaniol în România Mare a anilor 1918-1921:

"En un cabo de Europa, los descendientes de un pueblo abandonado comenzaron a principios del pasado siglo a elevar su voz romance, revelando con su presencia la duracion de la empresa trajana en Oriente, ahelo del que broto a la postre una nacion nueva que se dice HIJA DE TRAJANO: RUMANIA."

"La memoria del FUNDADOR DE RUMANIA estaba omnipresente en su tierra. Rutas y valles, desde las mas afligidas centurias hasta nuestros dias, lucieron el nombre al que la tradicion aludia como al de un heroe nebuloso: Calea lui Traian, Valea lui Traian, el camino o el valle de Trajano". Exemple la care le-am putea adăuga şi pe următoarele: Pratul lui Traian, Masa lui Traian, Câmpul lui Traian, Valul lui Traian - expresii ce se transcriu aproape identic în spaniolă.

"En la Rumania unificada se reincorporaba la Dacia rediviva, embargada de un amor por su fundador tan vivo, de un entusiasmo y un reconocimiento por el tan entranables, que, a pesar de casi los dos mil anos que nos separan de su venerable figura, no habra probablemente en el mundo iglesia que celebre el culto de su patrono con el ardor que Rumania adora a Ulpio Trajano".

"... un compatriota le oia de labios campesinos aclamarse a si mismo como el PUEBLO de TRAJANO."

N.B. Am redat rândurile de mai sus în spaniolă pentru ca citindu-le în original şi în această limbă soră să ne descoperim în ele şi mai bine.

(5) despre care se ştie (vezi nota[1] VI) că a fost fundată din ordinul lui Traian de către Decimus Terentius Scaurianus, legat pe post de praetor. Cât priveşte data fundării, aceasta n'ar fi exclus să fi fost 18 Septembrie (110 d.C). O ipoteză adusă la cunoştinţa autorului acestor rânduri de un respectat arheolog român printr'o scrisoare în care Domnia Sa spune printre altele: "Pentru noi Românii, calitatea de întemeietor a lui Traian mi se pare cea mai semnificativă, căci prin voinţa sa s'a născut acest popor... (deci) cred că îţi este clar cât de important ar fi să... demonstrăm că (Ulpia Traiana) a fost fondată chiar la 18 Septembrie, ziua lui Traian. ...(atunci) vom avea dela anul (adică din 1993) o dublă aniversare".

Iată un vis care-i prea frumos ca să nu se şi împlinească !

-III-

În 26 Septembrie, la Palatul Culturii din Baia Mare - unde, în atmosfera celei mai autentice simţiri româneşti, a fost evocată mai ales imaginea Împăratului Traian, ca Săditor şi Părinte al Neamului Românesc.

Cu urmarea minunată că un foarte inimos şi distins participant la această nouă mărturisire a noastră ca popor al lui Traian, profesorul de muzică şi dirijorul Valentin Baintan din Baia Mare, s'a hotărât să facă ceea ce am văzut chiar la începutul acestor rânduri, adică să vină tocmai din Maramureş cu renumitul său cor ţărănesc din comuna Finteuşul Mare la Deva spre a sărbători acolo ziua de naştere a Împăratului Traian.

Un gest, care prin caracterul lui spontan, sincer şi deosebit de generos - căci 30 de ţărani şi-au întrerupt pentru o zi munca câmpului (culesul porumbului) şi au cheltuit bani de drum pentru a cinsti, aşa cum am văzut, memoria "Împăratului lor"*) - ne face să ne gândim imediat la acela al legendarului lor frate făgărăşan, Badea Cârţan.

*) formulare ce nu-i deloc o figură de stil, ci expresia unui profund adevăr românesc pe care Iorga l-a exprimat cel mai frumos şi clar când, comentând în "O viaţă de om" urarea Pluguşorului, se referă acolo la Bădica Traian "Împăratul ţăranilor".

DEVA, "LICEUL TRAIAN", 30 SEPTEMBRIE 1992

Corul din comuna Finteuşul Mare, dirijor Prof. Valentin Băintan

Continuare în numărul viitor

BISERICA CREŞTINĂ

GRAVITATEA ERORII SAU A IGNORANŢEI

Arhim. Cleopa NANU

După Revoluţia din Decembrie 1989 au văzut lumina tiparului o seamă de cărţi cu o tematică variată, ca un recul faţă de anii lungi de cenzură ai regimului comunist. Astfel ne-a fost dat să vedem pe tonetele din gări şi metrou, în librării, cărţi şi bune şi mai puţin bune, multe catalogate drept "literatură de gang", alături de clasici universali, orientalistică, romane de aventuri, spiritism, necromanţie, cărţi de tălmăcire a viselor şi multe, multe altele.

Dar ceea ce ne-a surprins, a fost faptul că au apărut şi unele cărţi cu iz creştin, cum sunt cele editate de celebra editură "ARHETIP", care se doreau pe linia doctrinei ortodoxe autentice, dar care ofereau un conţinut eclectic de doctrine religioase: budism, hinduism, amalgamate cu un creştinism străin de predania de totdeauna a Sfintei noastre Biserici. Bineînţeles, nimeni nu a ridicat cuvânt spre a atrage atenţia asupra netemeiniciei sau a erorilor doctrinare cuprinse în aceste lucrări.

Şi acest lucru e foarte trist. Oare, să nu ne întrebăm de ce cutare scriitor sau editură ţine cu tot dinadinsul să toarne idei străine în spiritualitatea românească, ortodoxă de totdeauna?

Mai grav este însă faptul că unele cărţi cu vădite erori doctrinare apar sub girul unor teologi de marcă ai Bisericii Ortodoxe Române. Este cazul cărţii "*Mic dicţionar biblic*", alcătuit de Magdalena Timar şi Constantin Olariu, având drept consultant ştiinţific pe nimeni altul decât pe Părintele Profesor Dumitru Radu dela Facultatea de Teologie din Bucureşti, dicţionar care la art. "Căderea în păcat", pag. 48-49, spune, nici mai mult nici mai puţin: "mit biblic ce se referă la păcatul originar, comis de Adam şi Eva". Să nu fi aflat autorii unui asemenea dicţionar, că păcatul strămoşesc este pentru noi **dogmă** şi nu mit? Să nu le fi spus consultantul ştiinţific, Părintele Dumitru Radu, un eminent profesor de teologie, cu formaţie de dogmatist, aceasta?

Am văzut acest dicţionar vânzându-se în bisericile noastre. Poate mulţi nu vor fi sesizat enormitatea semnalată. Dar o facem noi acum. Şi nu ni se pare imposibilă la nişte autori care au consultat orice, numai izvoare esenţiale, nu. În bibliografia lor nu întâlneşti citat un dicţionar biblic de prestigiu, cum ar fi cel al lui D'Heilly, al lui Xavier Leon Dufour, fără să mai amintim de "Dicţionarul Noului Testament" al reputatului nostru biblicist, Pr. Ioan Mircea.

Un cuvânt autorizat în privinţa tuturor acestor tipărituri care sunt străine de sufletul acestui neam, de spiritualitatea lui autentică, inconfundabilă, îi revine Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, "Maica Neamului Românesc", comisiei sinodale pentru doctrină şi viaţă religioasă, cuvânt care însă se lasă mult aşteptat. Poate şi pentru faptul că încă nu am depăşit mentalitatea de până mai ieri, de a nu "deranja" pe cineva sau ceva.

Este momentul ca "Sfântul şi îndreptăţitul nostru Sinod", vlădicii noştri, să ia atitudine în legătură cu o literatură care nu aduce nici un folos sufletesc fiilor Bisericii şi ai neamului nostru, să înfiereze această afacere comercială a cărţii. Căci altora nu le pasă de revigorarea morală a poporului român, pe care-l vor ţinut pe mai departe în ignoranţă, uşor de manipulat, credul şi mereu capabil să "înghită" fără discernământ ceea ce i se serveşte cu atâta abilitate şi rea credinţă şi nu spre folosul, ci spre rătăcirea şi pierzania lui.

PRINTRE ALTE ORORI ALE COMUNISMULUI SE NUMĂRĂ ŞI BISERICILE DEMOLATE

Pr. Gh. BODNARIU

În oraşul Rădăuţi, jud. Suceava, fiii neamului doritori de bine pentru patria străbună, pentru cultivarea virtuţilor şi credinţei strămoşeşti, şi-au pus în gând, ca o necesitate imperioasă la vremea ei, să ridice o biserică în noul cartier apărut în urma marii împroprietăriri înfăptuită de Regele Ferdinand, ca o răsplată a marii victorii din 1916-1918 - marele război de reîntregire a neamului.

Astfel, un mănunchi de oameni inimoşi au reuşit să pună temelie acestei biserici în 1935 pe Str. Bogdan Vodă.

Biserica a fost amplasată pe pământul donat de fraţii Grigorie şi Cristofor Rusu, care l-au donat în urma împroprietăririi ca orfani de război din 1916-1918, cu ocazia marii împroprietării din 1922.

Ceremonialul aşezării pietrei fundamentale a acestui locaş a fost oficiat de către cucernicii Preoţi Zaharia Fărţiş şi Orest Gherasim, în 1935.

Lucrările nefiind pe placul politicienilor de atunci, au fost oprite în mod abuziv, nu mult după terminarea fundaţiei.

În 1936, s'au continuat lucrările ridicându-se în întregime corpul bisericii, mai bine zis, până la baza turnului, după care din nou au fost oprite.

În 1937 s'a lucrat foişorul (pridvorul) dela intrarea principală a bisericii, în 1938 s'a ridicat turla centrală şi s'a acoperit cu tablă galvanizată şi în 1939 s'a definitivat acoperişul.

Intelectualii şi oamenii de suflet, ţăranii şi muncitorii care au lucrat efectiv şi au susţinut material, prin donaţii, ridicarea bisericii sunt următorii:

- Nahirneac Dumitru, învăţător
- Bodnar Mihai, cantor
- Pr. Cojocaru Gheorghe, protoereu
- Colibaba Artemi, muncitor
- Popescu Vladimir, învăţător
- Cărăuş Gheorghe
- Popescu Arcadie, electrician
- Cazacu Gheorghe, librar
- Sulcină Nicolae, judecător
- Populaţia oraşului Rădăuţi, inclusiv ţăranii români din satele din împrejurimi.

Pergamentul care purta numele ctitorilor precum şi a celor din comitetul de iniţiativă, cu semnăturile respective a fost închis într'o cutie cilindrică, din tablă zincată, şi îngropat în temelia de beton a bisericii.

Dar duşmanii cei mai înverşunaţi ai credinţei noastre strămoşeşti, au decis ştergerea de pe faţa pământului a acestei biserici la data de 12 Iulie 1961, protoereu fiind Pr. Iftodie Miltiade.

În urma faptului că populaţia oraşului Rădăuţi a crescut enorm şi că cele două biserici ortodoxe sunt neîncăpătoare, credincioşii acestei localităţi au decis reconstrucţia bisericii demolate. Aceasta se va clădi pe locul temeliei vechii biserici dispărute.

Construirea acestui lăcaş sfânt ar contribui mult la însănătoşirea morală a societăţii oraşului Rădăuţi.

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

MONUMENTE DÂMBOVIŢENE ÎN PARAGINĂ

BISERICA CIOFLEC

Prof. Matei ILIE

Din salba de biserici presărate în zona Găeştilor, privirile oricărui trecător care s'ar perinda prin oraşul nostru, ar fi atrase fără îndoială, de ruinele unui monument - Biserica Cioflec, (cuvânt de origine turcească, însemnând conac, mică fermă) cu hramul Ovideniei, aflătoare pe locurile unde odinioară se întindeau grădinile cu livezi şi vii "ciftlâcuri" ale târgoveţilor din reşedinţa fostului judeţ Vlaşca. Înfruntând vitregia vremurilor se mai văd şi astăzi grevate în firida de deasupra uşii dela intrare, pe fond rădăciniu, cu majuscule albe chirilice, textul cu anul zidirii, precum şi ctitorii acestui sfânt lăcaş, ca o mărturie peste veacuri pentru generaţiile care vor urma:

"Această S(fântă) şi dumnezeiască biserică ce să prăznuieşte hramul intrării în Biserică a Prea Sf(intei) şi Născătoarei de Dumnezeu fosta zidită din temelie de dumnealui biv vist (iernic) Tănase Petrescu dinpreună şi cu ajutorul polcovnicului Manole la leat 1776 şi rămâind albă nezugrăvită şi din întâmplările vremilor şi cutremurile ce au urmat s'au dărăpănat ajungând în stare proastă. Acum cu ajutorul lui Dumnezeu la leat 1836 s'au prefăcut de dumnealui Grigore Manolescu, fiul dumnealui po(lcovinicu) Manole şi nepot vistiernicului Tănase Petrescu atât meremetul zidăriei. Şi s'au înfrumuseţat, cu zugrăveala şi cu toată odoarăle precum se vede în zilele prea luminatului domn Alexandru Dimitrie Ghica voievod şi a sfinţiilor sale Arhierei episcopi Neofit Ramin, Ilarion Argeşiu, Chesarie Buzău ocârmuitori Sf. Mitropolii; şi s'au săvârşit la leat 1837 Iunie 15".

Atrage de asemenea atenţia, o lespede cenuşie mormântală - 1,40m x 0,60m x 0,08m - pe care desluşim: "Suptu această piatră să odihneascu oasele ro (abii) lui Dumnezeu Zmaranda care s'au săvârşit întru fericire în anul cu leat 1815 Aprilie 16." Pe cea de-a doua lespede, situată tot în pronaos descifrăm: "Subt acest mormânt se odihneşte provoslavnicul robul lui Dumnezeu Vasile Carabulea biv vel căpitan za lefegii din Bucureşci, Iulie 13, 1832."

Biserica are formă treflată, măsurând în exterior o lungime de 19 metri, o lărgime de 6 metri şi grosime 0,70 metri. Poartă turlă cu pat de zid, lipsindu-i pereţii ce vor fi fost din lemn, precum şi scaunul învelitorii, având abside poligonale, pridvor deschis, înălţat pe stâlpi rotunzi cu arcade şi coarde de stejar bărduite.

Din noianul de teme prezente pe suprafaţa zugrăvelilor în frescă pe fond albastru şi cărămiziu amintim câteva:

"Zidirea lumii", "Zidirea strămoşilor", "Înşelăciunea", "Izgonirea din Rai", "Când s'a apucat Adam de muncă", "Când a botezat Sfântul Ioan noroadele", "Ospăţul lui Irod", "Aducerea pe tipsie a capului Sfântului Ioan de către Irodiada", "Soborul Sf. Apostoli", "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului", având dedesubt imaginea arhitecturii bisericii, precum şi urme din tabloul "Votiv".

În pelegrinările sale şi pe la această biserică, Nicolae Iorga, uimit de frumuseţea picturii, a lăsat notat ca sarcină pentru parohie, să conserve acest monument deosebit.

Cum era şi firesc, s'au zămislit şi legende. Aflăm prin tradiţia locală, dela preoţii înaintaşi, Mihai Ionescu (+1984) şi Lazăr Georgescu (+1931), că ar fi existat o altă biserică mai veche din lemn şi că acest loc ar păstra în măruntaiele sale osemintele mamei lui Vlad Ţepeş. Şi tot prin tradiţie locală, s'au ţesut multe poveşti, unele din ele pornind dela fapte autentice: "Pe la 1940, biserica devenind ruină, ar fi servit ascunzătoare pentru hoţi şi aici ar fost prins şeful unei bande, un anume Alecu, de către plutonierul Ciobanu".

Anul 1990 - an de răscruce pentru soarta acestui monument: Doi preoţi temerari, Sache Ion şi Dogaru Marin - Rinel, au pornit la drum pentru restaurarea

Continuare în pag.15

EVANGHELIA EXILULUI

GÂNDURILE RELE DIN INIMĂ

Sergiu GROSSU

Foarte puţini sunt oamenii care ştiu şi pot, totodată, să-şi controleze, să-şi trieze şi să-şi ţină în frâu propriile lor gânduri. Creştinii autentici, angajaţi în lupta pentru desăvârşire, ***gândesc*** în vederea priceperii lucrurilor şi-a evenimentelor, iar gândurile nu le sunt "decât dreptate" **(Proverbe, 12.5)**, respectiv gânduri de totală smerenie în faţa lui Dumnezeu şi care poartă amprenta credinţei, forţa explozivă a entuziasmului şi finalitatea alergării "pentru premiul chemării cereşti" **(Filipeni, 3.14-15)**. În schimb, cei răi, cei necredincioşi, cei ce alcătuiesc ***poporul răzvrătit***, devin victimele unei gândiri deşarte **(Psalmul 94.11)**, umblând "în voia gândurilor" pe o cale rea **(Isaia, 65.2)** şi bălăcindu-se "în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite" **(Romani, 1.28)**.

"În voia gândurilor" sau "în voia minţii blestemate" înseamnă subordonare, determinism, sclavie. Fiindcă, invariabil, ***gândul rău*** - denunţat de Mântuitorul în Evanghelia Duminicii a 6-a după Rusalii, când dojeneşte pe cărturarii îndoielnici cu cuvintele: "Pentru ce aveţi gânduri rele în inimile voastre?" **(Matei, 9.4)** - îşi va afirma cu tenacitate supremaţia, deteminând conduita noastră morală şi profilul negativ al personalităţii, sau va compromite şi va submina orice efort de auto-depăşire şi orice aspiraţie spre un ideal măreţ.

Gândul, prin urmare, este ***mobilul***, cauza eficientă a faptei. El se poate transforma ***în faptă***, deoarece tinde spre acesta, fiind, oarecum, fapta latentă, posibilă, în aşteptare. Este începutul gestului, embrionul faptei, fermentul acţiunii.

Priveşte belşugul de roade ale gândurilor, cititorule! Dar nu în alţii, ci în tine însuţi, coborând în prăpăstii şi săpând în roca dură a văgăunilor tale ascunse, conspirative, ducând în mâini - cu credincioşie şi scumpătate - Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe o candelă pentru picioarele tale şi ca pe o lumină pe cărarea ta **(Psalmul 119.105)**.

A gândi rău, biblic vorbind, este totuna cu a acţiona rău. Mai ales când gândeşti rău "împotriva aproapelui tău" **(Proverbe, 3.29)**, consecinţa imediată şi precisă a acestui gând va fi împotmolirea, persecuţia, asuprirea văduvei şi a orfanului, a săracului şi a străinului, cu alte cuvinte, a fratelui tău, omul **(Zaharia, 7.10)**. Gândind răul, îl înfăptuim: mai întâi ***în noi***, adică pe plan mintal, prin simplul fapt că îl acceptăm şi ne hrănim cu el, sporind sursa răutăţii care l-a declanşat sau cocoloşind formarea unui climat de răutate; apoi, inevitabil, îl exteriorizăm, îl răsfrângem ***în afară***, dând naştere la fapte rele, la răul social, după cum ni se atrage atenţia: "Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire, care va fi rodul gândurilor lui..." **(Ieremia, 6.19)**.

* * *

Fondul intim, structural, al fiinţei omeneşti este firea pământească, vechiul Adam, în care, conform revelaţiei Sfintei Scripturi, nu poate locui "nimic bun" **(Romani, 7.18)**. Ea reprezintă terenul favorabil încolţirii gândurilor rele, având ***în potenţă*** toate atributele ***răului*** nativ sau dobândit pe parcurs, pe care îl divulgă, îl vehiculează şi-l amplifică ***prin gânduri***, întocmai fariseului orgolios din Evanghelie, ale cărui gânduri, obiectivitate cu prilejul rugăciunii din Templu, se adeveresc a fi mandatarele mândriei sale lăuntrice.

În lanţul cauzal al vieţii noastre psihice, gândul alcătuieşte mişcarea primă, cheia de boltă, precedând ceea ce "spurcă pe om". Căci dinlăuntru, din inimă, "ies gândurile rele" şi în urma lor, celelalte fărădelegi, cauzate de ele, precum "preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia" **(Matei, 7.21-22)**. Aceste ***gânduri ale inimii*** depăşesc cadrul unei simple expresii biblice, cu caracter strict figurativ, semnificaţia lor constând în contopirea raţionalului cu afectivitatea, gândurile având ca matcă zona iraţională a afectelor, iar stările afective imprimând sigiliul vibraţiei lor, gândirii umane.

Ontogenetic vorbind, există o ***vârstă specifică*** a gândurilor, dependentă de stadiul dezvoltării spirituale, de vârsta morală a omului. "Când eram copil... gândeam ca un copil", scrie Ap. Pavel **(1 Corinteni, 13.11)**. Infantilismul, pruncia gândirii este efectul unei vieţi de sugaci, care nu cunoaşte bucatele tari, ci exclusiv laptele duhovnicesc **(1 Corinteni, 3.1-2)**; căci hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s'a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul" **(Evrei, 5.14)**. Pruncii în Hristos nu pot gândi decât lumeşte, "în felul celorlalţi oameni". Ei nu se gândesc numai "la lucrurile de sus", ci le amestecă, neputincioşi şi naivi, cu "cele de pe pământ" **(Coloseni, 3.2)**. Ei gândesc binele, dar în chip copilăresc, fără discernământul purităţii rătăcindu-se şi, ca atare, bunătatea şi credincioşia rămân irealizabile. Ei cugetă la Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu găsesc fericirea, fiindcă gândesc fără să se încreadă în Cel ce-a făurit acest Cuvânt **(Proverbe, 16.20)**. În acest fel, se ajunge la constatarea tragică, însă adevărată, că "întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinereţea lui" **(Geneza, 8.21)** şi rămân rele, cât timp suntem şi rămânem copii în gândire sau tinerei fluşturateci "plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire" **(Efeseni, 4.14)**.

* * *

Ca să se creeze acordul necesar între Dumnezeu şi om, trebue ca gândurile noastre să fie - deci, să ajungă - asemănătoare gândurilor Celui Prea Înalt. Se impune, ultimativ, aşadar, o schimbare de conţinut, o descotorosire, o lepădare a întregului arsenal de gânduri nelegiuite, în conformitate cu pedagogia proorocului: "Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând" **(Isaia, 55.7)**.

Lepădarea de gândurile nelegiuite, potrivnice, diametral opuse gândurilor lui Dumnezeu, se face numai ***prin pocăinţă***, în clipa decisivă a ruşinării de propriile noastre gânduri, când, în noi înşine, ne este scârbă de tot ceea ce am gândit şi gândim încă, şi ne tăvălim gândurile acestei stări degradante în ţărână şi cenuşă. Aşa cum a procedat Sfântul Petru în zbuciumata noapte a tăgăduirii, când s'a ruşinat, când i-a fost scârbă, probabil, de îngâmfarea gândurilor sale din ajun, materializate în lăudăroase făgăduinţe nerespectate: "Chiar dacă toţi ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea... Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine..." **(Marcu, 14.29,31)**; şi când, aducându-şi aminte de vorba pe care i-o spuse Iisus - "înainte ca să cânte cocoşul, te vei lepăda de Mine de trei ori" - , ***gândindu-se la acest lucru***" a ieşit afară şi a plâns cu amar" **(Matei, 26.75)**.

Scârbindu-ne de gândurile noastre nelegiuite şi lepădându-ne de ele ca de nişte haine murdare, vom putea păşi şi noi, Românii din Exil, pe o treaptă superioară a credinţei - ***înnoirea minţii***, ca să putem "deosebi bine voia lui Dumnezeu" **(Romani, 12.2)**. O prefacere absolut indispensabilă subtilului proces educativ de automodelare a gândirii convertite, întru deplina identificare cu Iisus Mântuitorul, pentru ca să putem rosti împreună cu Apostolul Neamurilor, fără să roşim: "Noi însă avem gândul lui Hristos."

Din însemnările Maicii Anastasia

Mânăstirea de fecioare "Maica Domnului", din Tudor Vladimirescu

Scrisoarea Maicii Mihaela

(Maria Iordache Marieta), scrisă în închisoarea de femei din Miercurea Ciucului în 1958, adresată soborului întreg şi drag!

"Acum vă scriu cu gândul la Măicuţa Veronica! Au mai rămas 5 ani de aşteptat, poate mai puţin şi totuşi dacă Maica mică (Veronica, care era şi ea închisă) va întârzia, să nu vă pierdeţi răbdarea!

S'a recitit Biblia, căci vom avea o luptă mare! Invăţaţi predicile de pe munte ale Domnului nostru şi împliniţi-le cu faptele în fiecare zi! Fiţi înţelepte, harnice, blânde, smerite, acestea să vă fie "uniforma" monahală (interzisă pe atunci de domnia anticristă să se poarte), prin care să vă deosebiţi de duhul lumii acesteia! Postul şi rugăciunea să nu vi le ştie nimeni, decât Stiitorul inimilor! Nu mai judecaţi pe nimeni, aşteptaţi în tăcere judecata lui Dumnezeu! Fiţi cuviincioase cu preoţii şi cu autorităţile după exemplul Mamei!

Ingrijiţi cu dragoste bisericile din sat! Cereţi, de este cu putinţă, sfaturi Părintelui Mureşanu şi tuturor celor sinceri, mai ales arme serioase din Biblie pentru "Martorii lui Iehova", care au afirmaţii puternice, cu priză în popor, mai ales în apele tulburi de acum! SA NU VA GALCEVITI CU EI IN ZADAR DUPA CUVANTUL GAMA LAL! Să vă pregătiţi arme tari la toate afirmaţiile!

Stiu că aceste sfaturi ale mele vă sunt de prisos, căci aveţi o caldă şi puternică povăţuitoare pe Mama Mare, dar îmi fac şi eu motiv de vorbă cu fraţiorii mei cei călători, iar Morse se descoase uşor, merită un parastas!

Dacă din ispită sau biruinţă de instinct ar vroi vreuna să se rupă din mănunchi, veţi încerca tot ce va fi posibil, dacă nu, atunci lăsaţi-o să se căsătorească, decât să ajungă la o greşeală mai mare sau la păcat împotriva firii, cari sunt o urâciune înaintea Lui Dumnezeu! Să n'o dispreţuiţi, că diavolul stă la poarta celor căzuţi pe această cale, făcând şi mai mari spărturi în zidul dragostei dintre voi şi al ascultării de poruncile lui Dumnezeu... dar să nu fie aşa!.

Spuneţi cele cuvenite Mamei Maria şi lui moş Iordache, sărut pe Veronica! Fiţi mereu cu grijă de bolnave şi de ctitori!

Evitaţi coletele dela străini! Munciţi toate după putere, nu exageraţi cu postul decât în ispite mari!

Sărut mâna tatei, care o să-l mai găsesc vreodată????? Nana, moş Naşu?!"

***

Această scrisoare a fost scrisă prin cusutul cu aţă pe pânză albă, cu alfabetul Morse! Scrisoarea a fost tradusă şi apoi distrusă. Ea cuprindea toate învăţămintele unei gândiri desăvârşite! Noi, soborul, am primit-o ca din mâna lui Dumnezeu, trimisă prin mesajul Său!

Maică Mihaela, nu te vom uita niciodată! Si în veci te vom pomeni în mijlocul soborului tău scump!

Iată ce povesteşte Părintele Ghimnazie, Măicuţei Veronica, pe când erau amândoi, într'o zi de vară (1940?!), la grădina de zarzavat:

"Eu cu 15 călugări greci, am venit din Sf. Munte Athos în anul 1438, aşezându-ne, după dorinţa Maicii Domnului în Sudul Moldovei! Repede am făcut o grădină, un adevărat paradis, unde se adunaseră moldoveni, munteni şi ardeleni, până la 98 de persoane. Când am terminat lucrul mânăstirii, în loc să ne bucurăm, cum o să spuneţi voi, a trimis Stăpânul holdei cruzi secerători, pe Turci, care ne-au ucis, jefuindu-ne agoniseala şi odoarele bisericeşti, iar biserica în care puteau intra peste 300 de credincioşi, au umplut-o cu paie şi i-au dat foc, rămânând doar cenuşa şi ceva din ziduri! Pe mine m'au ţinut legat, silindumă să privesc la toate sacrilegiile, pentrucă eu, ziceau ei, nu vreau să le dau aurul! Când ardea biserica, la care lucrasem 7 ani, m'am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, făcându-L mai neputincios decât Turcii şi deodată am văzut cerurile deschise şi la capătul drumului o prea frumoasă biserică scăldată în lumină! La această vedere am strigat să fiu şi eu luat şi deodată sabia Turcului s'a ridicat şi... gata, m'am desprins de haina trupului! După ce am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o, mulţumindu-i, am fost atras să-mi văd Stăpânul şi toate podoabele veşniciei, care nu au nume în limba noastră pământească!

Noi am vieţuit aici 19 ani, voi o să staţi numai 16. Martirajul soborului meu a fost roşu, martirajul soborului tău va fi alb şi de lungă durată! Nu vărsarea de sânge te fixează în fericire, ci cum te-a găsit chemarea din urmă!"

BISERICA CIOFLEC

Urmare din pag.14

acestei biserici care a dăinuit peste veacuri şi care cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă va fi refăcută, va mai dăinui. Aşa cum reiese din scrisoarea adresată Românilor din diasporă, pe care sperăm să aveţi amabilitatea s'o citiţi şi din adâncul sufletului dorinţa de a ne ajuta, lucrările au ajuns într'un anumit impas, fie datorită posibilităţilor limitate ale enoriaşilor, fie impasibilităţii şi lipsei de sprijin a conducerii locale.

Dacă vreţi, un strigăt în pustiu al neajutoratului, care din dorinţa săvârşirii acestui lăcaş sfânt se leagă de acest ajutor ca de un colac de salvare. Conţinutul scrisorii mi se pare edificator.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Prof. Matei ILIE

Scrisoare deschisă către Românii din diasporă

Iubiţi fraţi,

Necazurile şi greutăţile ne fac să trecem peste bruma de mândrie care a mai rămas în noi şi să apelăm la bunăvoinţa şi dragostea dumneavoastră.

Credincioşii ortodocşi din oraşul Găeşti, judeţul Dâmboviţa, au o mare durere. Biserica lor cea mai veche din oraş, singurul monument istoric, zace încă în ruină. Este vorba despre Biserica Cioflec (cuvânt de origine turcească însemnând *conac, mică fermă*) cu hramul Intrării Maicii Domnului în Biserică.

Actuala clădire, în ruină, datează din anul 1776 şi este zidită de Tănase Petrescu şi Manole Polcovnicul, dar potrivit tradiţiei transmise de preoţii înaintaşi Mihail Ionescu (mort în 1984) şi Lazăr Georgescu (mort în 1931) a existat o altă biserică mai veche şi aici ar fi fost îngropată mama lui Vlad Ţepeş.

Din dragoste de Dumnezeu şi respect faţă de valorile istorice ale neamului nostru, începând din anul 1990 am întocmit acte legale pentru restaurarea monumentului istoric. La puterea de cumpărare a anului 1990 lucrarea ar fi costat 3 milioane, astăzi aceeaşi lucrare s'ar putea executa cu 10 milioane. Lucrările au început destul de greu în cursul anului 1992. Până în prezent s'au investit în această lucrare 1,2 milioane lei. În acest ritm, dat fiind posibilităţile limitate ale enoriaşilor, nu se văd posibilităţi de terminare a lucrărilor.

De asemenea, trebue să menţionăm că din partea autorităţilor locale nu putem aştepta nici un sprijin, ele nefiind în stare să-şi rezolve nici măcar problemele proprii.

Din aceste motive şi altele pe care credem că le cunoaşteţi, vă rugăm ca în măsura în care dragostea şi dorul de ţară şi de neamul din care vă trageţi nu s'au stins, să ne daţi o mână de ajutor.

Cu tot respectul şi dragostea noastră,

Pr. paroh Ion SACHE

Parohia Cioflec, oraşul Găeşti,
judeţul Dâmboviţa, cod 0150, România.
Contul parohiei: Filiala C.E.C. Găeşti, 45 11 0 817

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

ÎNTÂLNIREA

Din cartea în pregătire "Te iubesc Basarabie"

Vadim PIROGAN

A fost o iarnă grea în anul 1944.

Păşeam pe drumul făcut din copacii cioppliţi, care ducea în adâncurile taigalei. Împrejur era o tăcere de mormânt - numai zăpada bătătorită pe drugii cioppliţi, scârţâia sub picioare. În stânga şi în dreapta drumului, cât cuprindeai cu vederea - numai taigaua fără sfârşit, tăcută, tristă, misterioasă, înfricoşându-l pe drumeţul, care se încumetă să apuce această cale. Aflându-se în acest ocean de pădure, simţi cum taigaua te apasă, cum ţi se strecoară fiorul fricii în această linişte fără de margini. Rareori se aude trosnetul vreunei crengi căzute, ce tulbură tăcerea plină de taină, sau zgomotul surd al aripilor vreunui cocoş de munte, care îl face pe drumeţ să tresară. Dar această tăcere este înşelătoare. Alături de drumul de bârne, în adâncul taigalei, se află lagărele şi coloniile, locul de muncă, de trai şi de suferinţe al celor osândiţi, al oamenilor izolaţi de lumea celor liberi. Ei sunt înconjuraţi cu garduri înalte de sârmă ghimpată.

Ceva mai la o parte, la o anumită distanţă, se înalţă turlele de lemn, unde santinelele, îmbrăcate în cojoace să nu îngheţe cu totul, îşi fac serviciul cuvenit, păzindu-i pe cei nenorociţi. La kilometrul 14, pe traseul Taişet - Bratsk, într'o fundătură a taigalei, ascuns de ochii lumii, este situat selihozul 14. Aici, zi şi noapte lucrează oamenii cu gândul la pâine şi libertate. Au nimerit încoace diferiţi oameni şi buni şi răi, şi tineri şi bătrâni, şi tot atât de diferite lucruri fac. Mulţi cred că's fericiţi, că au avut noroc, fiindcă au căzut să muncească în selihoz, unde îşi pot alina foamea fără de saţ cu sfeclă, cartofi, napul furajer, morcovi, când în stare crudă, când uneori fiert. În selihoz sunt multe femei. Ele lucrează la ferme, îngrijind porci, vaci, viţei, găini. O bună parte din ele se trudesc pe pământurile selihozului. Le e felurită şi îmbrăcămintea: cine e proaspăt venit, umblă cu cele aduse de acasă. Cine a gustat deja fericirea zonei interzise, acela demult şi-a uzat hainele şi acum umblă în "uniforma" lagărului. Pentru iarnă li se dau din magazie haine vechi: pufoaice purtate, buşlaturi, pantaloni vătuiţi...

Toată această îmbrăcăminte este de două culori: dacă o mânecă este verde, cealaltă e albă; dacă spatele e verde, atunci pieptul e alb la culoare. Aşa că sărmanii osândiţi pot fi recunoscuţi foarte uşor după haine. Chiar dacă ai fugi de aici în aceste veşminte, departe n'ai să ajungi. După ele o să te găsească fără întârziere. Te vor găsi, te vor bate bine, şi te vor mâna din nou în lagăr. Pe deasupra, te vei alege şi cu un termen nou de osândă. Ca şi alţii, lucram şi eu aici în selihoz, numai că faţă de alţi osândiţi, eu eram "favorit" deoarece aveam permis de trecere liberă, fără pază. Lucram montor la comunicaţiile telefonice de pe acest traseu, facând lucrările de reparaţii şi la selihozul 14. Aveam, aşadar o ocupaţie bună, eram sătul şi îmbrăcat cald. Căci, de ce alta ar mai avea nevoie un biet, un nenorocit de osândit? Principalul e ca să-ţi fie burta plină, să nu-ţi îngheţe picioarele şi să nu lucrezi în viscol...

Termenul îmi era pe sfârşite şi acum aşteptam cu nerăbdare ieşirea la libertate. Pe teritoriul selihozului era o lăptărie, unde din lapte făceau frişcă şi unt. Aici lucra Natalia Stepanovna, o femeie de vreo 40 de ani, micuţă, negricioasă, cu părul deja bine însurit, tăcută, blajină la suflet. Ea mă servea uneori cu zer.

De vreo câteva ori am încercat să vorbesc cu dânsa, să aflu de ce şi cum, pentru ce nimerise ea în lagăr, însă întotdeauna s'a abătut dela vorbă. Aveam pe atunci 20 de ani, mă consideram şi eu om în vârstă - ce mai vorbă...

Şi deci, bărbat fiind, o întrebam cu acea politeţe, rămasă în mine din educaţia căpătată încă în casa părintească şi din cauza căreia îşi băteau joc de mine osândiţii din lagăr, unde cuvântul, vorba erau întotdeauna brutale, fără urme de politeţe.

Natalia Stepanovna nu vorbea niciodată nimic despre sine. În jurul ei stăruia o taină şi nimeni din femeile cu care îşi ducea zilnic viaţa nu reuşise s'o descoase. Cu nimeni din bărbaţi nu avea legături, nu căuta să-şi uşureze viaţa de lagăr, ca să supravieţuiască...

Într'o după amiază, într'o Duminică geroasă, cu ceaţă, am hotărât să mă duc la baraca femeilor s'o văd pe Iulia, o fată cunoscută, care lucra la viţei. Ea îmi făcea uneori rost de făină, pe care o lua din porţia viţeilor. Din făină făcea nişte turte gustoase şi săţioase.

Mi-aduc aminte: în baracă se aflau în acel moment multe femei; unele dormeau pe narele sale (paturi de lemn), altele brodau, coseau vorbind între ele. Se lăsa amurgul. Se întunecase chiar, dar lumina nu o aprindeau. M'am aşezat lângă Iulia, care stătea culcată pe patul de jos, de lângă geam. Vorbeam între noi. Era bucuroasă de venirea mea. Glumeam, râdeam. Trecuse cam o jumătate de ceas de când venisem la ea, când dinspre întunecosul ungher din dreapta, de lângă uşă, s'a auzit un ţipăt de femeie:

- Ajutor! Hoţul!

Toată lumea s'a alarmat, sărind din paturi. Cineva a aprins o aşchie de lemn dela focul ce ardea în sobă, din mijlocul barăcii, şi în faţa noastră a apărut următoarea privelişte:

Aproape de uşă stătea Natalia Stepanovna, ţinând de gulerul cămăşii pe un băieţaş, înalt şi slăbuţ. Avea pe el o cămaşe murdară, mototolită, verde-albă, pantaloni vătuiţi, rupţi, pe cap căciulă-uşancă cu un clapăn rupt. Hoţul avea în mâna dreaptă o bluză, pe care dovedise s'o înşface.

- Mi-a furat bluza mea! - striga Natalia Stepanovna. Dă-mi bluza!

- Netrebnicule!

Băieţaşul, de vreo 12 ani, încerca să scape, din mâinile ei, fără a lăsa din strânsoare bluza furată, dar Natalia Stepanovna îl ţinea bine de gulerul cămăşii. Toată baraca striga:

- Bate-l! Daţi-i bine! Plesneşte-l!

Băieţaşul s'a smuls din mâinile femeii. Gulerul cămăşii s'a rupt dezgolindu-i larg gâtul. Pe podeaua murdară au căzut doi nasturi. Gâtul gol, nespălat, se vede, de multe zile, se întorcea ba la dreapta, ba la stânga, căutând să se ferească de loviturile femeilor înfuriate.

- Opriţi-vă muierilor! Încetaţi! - strident, jalnic s'a auzit glasul Nataliei Stepanovna. Staţi!

Femeile, speriate s'au oprit, tăcând din gură. Natalia Stepanovna desluşise pe gâtul acela, slab, murdar, o alunică cenuşie.

Mâinile ei, cu care ţinea încleştat gulerul cămăşii, au slăbit pe loc, dând drumul celui prins. Cu ochii măriţi, cu o straşnică şi nesfârşită tristeţe în ei, nu-şi putea dezlipi privirea de pe obrazul băieţaşului. Se uita ca vrăjită, văzând nasul, buzele, bărbia dragului şi neuitatului Andrei, bărbatul său, împuşcat ca duşman al poporului în acel groaznic an 1937...

- Nu! Nu! s'a auzit geamătul ei. Nu se poate! Doamne! Fă-ţi milă, Doamne! - tremura glasul ei, răguşit, frânt.

- Aleoşa! Tu! Tu! Copilul meu! Atâta a putut ea să mai şoptească, căzând în genunchi pe podeaua roasă de vremuri. Corpul i se zbătea, parcă avea friguri.

- Aleoşa! Tu eşti?

Hoţomanul, înălţuţ, slab, stătea în mijlocul femeilor, ţinând strâns bluza roşie în mâna dreaptă tremurândă şi cu ochii măriţi de mirare se uita la ea.

Da, îl chema Aleoşa. Aşa îl numeau toţi, acolo la casa de copii, pe malul râului Ciuna, în satul Mironovca, şi aici în lagăr...

Acum el se uita la această femeie şi se chinuia să-şi aducă aminte trăsăturile feţei unei alte femei, care semăna cu asta, una pe care o văzuse cândva, demult... demult. Memoria lui se străduia să-şi amintească când se întâlnise demult, cu mulţi ani în urmă, în timpul unei depărtate, uitate copilării, de care abia îşi mai aducea aminte.

- Aleoşa! Eu... Eu... sunt mama ta; Aleoşenca! Oare e adevărat că te-am găsit? Tu eşti, dragul meu? Alunica! Alunica asta! O ţin bine minte!

- Aleoşa! Eu sunt mama ta! Copilul meu...

I-a îmbrăţişat genunchii şi lacrimile îi cădeau pe pantalonii lui murdari, rupţi. Aleoşa nu o auzea. În memoria lui, se ivea chipul tânăr, al acelei femei, al mamei sale de cândva, pe care şi-o amintea cu greu, căci ea, acea femeie, era tânără, frumoasă, bronzată...

Mama stătea în genunchi şi plângea amar. Aleoşa şi-a desfăcut în sfârşit mâna şi haina furată a căzut pe podeaua neagră. În jurul lor, femeile, înmărmurite, se uitau la ei. Unele plângeau, altele tăceau posomorâte.

- Mamă! A rostit încet Aleoşa, cu glasul tremurând, încercând s'o ridice de pe podea. Natalia Stepanovna, apucându-l convulsiv de mâini, s'a ridicat încet, cu greu de jos, podidită de lacrimi.

Aleoşa, într'un avânt înflăcărat, a îmbrăţişat-o.

- Mama! A strigat el cu glasul răguşit şi lacrimile, multe, fierbinţi, nestăvilite au prins să se prelingă pe obraji.

Mama şi fiul stăteau aşa, îmbrăţişaţi, în mijlocul acelor femei, străine pentru ei, însă care, fiecare, avea soarta sa amară şi nenorocită.

Cu ochii scăldaţi în lacrimi ele se uitau la femeia-mamă, care şi-a regăsit fiul în acest depărtat, pierdut într'un fund de taiga, lagăr. Mama şi fiul s'au aşezat pe patul de scânduri. Îmbrăţişaţi, înlăcrimaţi, mama povestea fiului trista poveste a arestării tatălui său, fost comandant de regiment de artilerie, a bunului părinte şi soţ, a devotatului cetăţean al patriei sale...

Fiul afla acum toate chinurile, lipsurile, înjosirile suferite de mama sa, după cele ce se întâmplaseră cu tatăl lui. Ea, mama lui, nu s'a dezis de soţul ei. Nu putea să se dezică. Ştia că el n'a fost vinovat. NKVD-ul a muncit mult timp, pe urmă au aruncat-o în lagăr, fără judecată, răpindu-i tot ce îi mai rămăsese mai scump pe lume după soţ - pe Aleoşa!

Copilul l-au dat la un orfelinat, departe de baştină, departe de neamuri, unde creştea fără mângâierea părintească. A început războiul şi casa de copii a fost transferată în regiunea Ircutsk, la marginea taigalei siberiene, lângă râul Ciuna...

Peste câţiva ani, Aleoşa a fugit de acolo şi undeva, într'o gară, a furat un geamantan ca să-şi potolească foamea. A fost prins, bătut fără milă şi judecat, deşi abia împlinise doisprezece ani...

Aşa a nimerit în lagărul unde îşi ispăşea osânda mama lui, Natalia Stepanovna Gladîşeva. Aleoşa, ca şi toţi copiii căzuţi în lagăre, nimerise între hoţii recidivişti. Aceştia l-au "educat" în spiritul lor şi acum băiatul umbla prin barăci şi fura ce putea.

Din această clipă, pentru el începea o viaţă nouă. Cea mai mare parte din timp stătea cu mamă-sa, în baraca ei. Arăta curat şi îngrijit. Mâncau împreună şi de fiecare dată mama se străduia să-i dea o bucată de pâine în plus, sau o parte din acea sorbitură, zisă balandă. Femeile din baracă n'au scos nici o vorbă în lume despre cele întâmplate, aşa că nimeni nu ştia că mama şi-a găsit fiul în lagăr. Încetul cu încetul, Aleoşa slăbi legăturile cu hoţii recidivişti, "urcii", cum erau botezaţi în lagăr. De câteva ori l-au ameninţat, chiar l-au bătut, însă el revenea la maică-sa. Dar puteau oare urcii să se împace cu trădarea unuia din ai lor?

Au aflat totuşi că Aleoşa îşi găsise mama, aici în lagăr. Despre asta, după o săptămână, două, au aflat şi mai marii pe lagăr. A aflat şi căpitanul Bulatov, comandantul lagărului.

Puteau ei, oare, admite ca rudele să trăiască împreună în acelaşi lagăr, să aibă parte de o picătură de fericire?

Ştiinţa ticăloşiei, ştiinţa răutăţii, a grosolăniei şi a urii şi-au făcut treaba lor.

Şi într'o zi liniştită, geroasă, cu ceaţă, pe porţile lagărului a ieşit şi a pornit pe drumul cioplit de drugi, un grup de oameni, o etapă, înconjurată de santinele în cojoace albe. În rândul trei din partea dreaptă, păşea Aleoşa Gladîşev, trist, cu lacrimi în ochi. La porţile lagărului o lăsase pe mama sa, pe buna sa mamă, care plângea jalnic. Soarta îi despărţea din nou. Natalia Stepanovna plângea şi se uita printre crăpăturile scândurilor groase ale porţii, cum se îndepărta fiul ei.

Tot mai mult şi mai mult se depărta Aleoşa spre necunoscut, sub ţevile puştilor lungi şi lătratul câinelui-lup, care încerca să se rupă din cureaua santinelei.

Corpul ei firav se zguduia în hohote de plâns, lacrimile o împiedicau să vadă cum se tot îndepărta odorul ei scump. Buzele ei tremurânde şopteau:

- Să fii cinstit! Să fii om, cum a fost tatăl tău! Dumnezeu să te aibă în pază, fiule...

Militarul cu epoleţii roşii, de serviciu la poartă, s'a apropiat de ea şi sub ochii şefului lagărului, căpitanul Bulatov, a îmbrâncit-o pe femeia-mamă dela gardul de sârmă.

- Cară-te de aici, căţea bătrână! Acum te voi trimite la carceră!

Încet, cu pas anevoios, cu ochii înlăcrimaţi, se desprinse Natalia Stepanovna Gladîşeva dela poarta zăbrelită a lagărului.

*
* *

Mie atâta mi-a rămas să adaug la cele de mai sus.

Mulţi acum declară: ajunge atâta vorbă depre lagăre, despre puşcării! Ajunge să vorbiţi despre morţi, despre cei care au avut de suferit într'o ţară duşmană omului, într'o ţară încrâncenată şi setoasă de sânge nevinovat. Mă rog, lor le e frică probabil, de aceste amintiri, pentrucă ei văd în acei călăi pe foştii lor părinţi şi prieteni. Dar aşa cum nu pot fi uitate crimele fascismului, la fel nu putem uita crimele "făuritorilor" de socialism sovietic, căci prea scump este preţul acelor milioane de vieţi omeneşti, îngropate în câmpurile şi pădurile sălbatice ale Nordului rece.

Dumnezeu e mare şi vede: pe toţi criminalii îi aşteaptă răsplata cuvenită, pentru toate fărădelegile săvârşite!

<< ŢARA >>
CUPON DE ABONAMENT

NUME ______
ADRESA ______
ORAŞ ______
PROV. ______ COD ______
TEL. ______

Săptămânalul "ŢARA" este organul de presă al Mişcării Unioniste din Basarabia şi Nordul Bucovinei.
Preţul unui abonament este de Can.$40 pe an.
Cheque sau Money Order se vor emite pe contul: "DEMOCRACY FOR ROMANIA"
Acc. # 502 TD Bank Branch 10482 - 004

FARA ARMÂNEASCĂ

MIHALE HAGI (1921-1992)

Mihai Stere DERDENA

În primăvara anului 1992, cam în acelaşi timp cu Gioga Parizianu, din falnica falangă macedoneană a mai czut un erou anticomunist: Mihale Hagi din satul constănţean Sinoe.

S'a născut la 8 Octombrie 1921 în satul Georgica din Macedonia, nu departe de Săruna (Salonic). Între 1930 şi 1940 a trăit în Cadrilater, iar după aceea, până aproape de moarte, în satul Sinoe din judeţul Constanţa. Avea puţină carte, dar multă omenie.

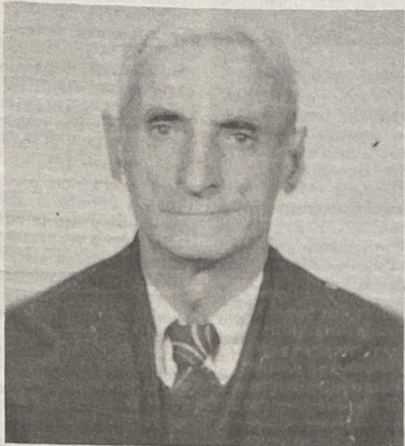
Fiind nespus de milostiv, a oferit merinde unor oameni bravi şi hăituiţi, despre care nu avea cum să ştie că activau ca partizani prin Pădurea Babadagului din judeţul Tulcea. Dar şi de-ar fi aflat dinainte acest straşnic adevăr, Mihale Hagi, ca bun ostaş al lui Iisus Hristos, ce se învrednicea să fie, tot aşa ar fi acţionat, nedezminţind creştineasca ospitalitate a nobilei stirpe grămostene din care se trăgea.

Însă pentru nişte specimene securiste - certate cu Dumnezeu şi trecute definitiv în solda lui Satan, care le-a inspirat, între atâtea alte monstruozităţi, şi inumana teorie a luptei de clasă, adică a omului cu om - un nevinovat gest de omenie constituia o adevărată crimă, un atentat primejdios la diabolica lor ordine socială, prin care intenţionau să împingă omenirea cu milenii în urmă, în sălbăticia preistoriei, a comunei primitive. Drept care, zeloşii judecători dela Tribunalul Militar Constanţa, dirijaţi de Securitatea dejistă, îl condamnă pe ţăranul Mihale Hagi, prin sentinţa nr.256/1952, la 6 ani muncă silnică "pentru uneltire contra ordinii sociale", deoarece "în primăvara anului 1949 a avut legături cu persoane ce au făcut parte din bandele teroriste ce au acţionat în munţii Dobrogei". Aşa, ca să se lecuiască de altruism, de dragoste faţă de aproapele nostru şi să nu mai urmeze pilda samarineanului milostiv din Evanghelie, care-i fusese de atâtea ori citită şi predicată de preotul din sat. Însă Hagi nu era omul care să se sperie. Şi pentrucă în închisoare, descoperind că legionarii sunt cei mai buni Români şi creştini, cei mai demni, mai neînfricaţi şi mai încercaţi deţinuţi, cei mai vechi şi mai consecvenţi luptători anticomunişti, Mihale a devenit fără şovăire simpatizant al acestora, motiv ca să primească, la expirarea pedepsei de 6 ani, un supliment punitiv, concretizat, în 5 ani de domiciliu obligatoriu în localitatea bărăganeana Rubla, sat clădit cu trudă de dislocaţii bănăţeni. Că era fără judecată, asta n'avea nici o importanţă pentru teribila Securitate bolşevică a cărei unică lege o constituia bunul plac.

Însă calvarul din Bărăgan i-a fost sensibil uşurat prin prezenţa continuă a soţiei sale Zoiţa (IŢA), care, ca o veritabilă Penelopă şi ca o autentică Armână n'a conceput în nici o clipă, în cei 11 ani de persecuţii şi privaţiuni inimaginabile, să divorţeze, ci l-a urmat pe soţ şi la rău, nu doar la bine.

Abia acolo, la Rubla, mi-a fost dat să-l cunosc pe Mihale Hagi. În prima-mi noapte de deoist am fost găzduit de studentul medicinist Mihai Serdaru, pe care-l cunoscusem la Gherla. Acesta, ştiind din închisoare că eu sunt Macedonean latin, mi-a dezvăluit din primul ceas că, nu departe de dânsul, pe aceeaşi ulicioară, locuieşte Mihale Hagi, nume ce-mi devenise familiar dinaintea arestării mele (pe când mă aflam în satul Caugagia şi frecventam cursurile Liceului "Spiru Haret" din Tulcea). Auzind această veste preţioasă, mai că-mi venea să plec numaidecât la dobrogenul meu, chit că nu-l ştiam decât din auzite. Însă, dându-mi pe loc seama că nu se cade să deranjezi pe cineva la un ceas de noapte adâncă, mai cu seamă în acea vreme tulbure şi terifiantă, a trebuit să mă abţin. Greu, teribil de greu s'a scurs noaptea cea dintâi. N'am închis o clipă ochii. După o noapte ce-mi păru fără sfârşit (insomnia s'a datorat atât bucuriei că mă vedeam, în sfârşit, nepăzit de nici un gardian, cât şi nerăbdării de a mă întâlni cu primul Armân deoist), mă duc la familia Mihale Hagi, care mă primeşte cu braţele deschise. Am stat la Hagi mai bine de o săptămână, până ce mi se dădu şi mie o casă liberă, de fapt un bordei, intrând astfel în rând cu toţi bordeienii deoişti. Şi după aceea, ba chiar destul de des m'am bucurat de toată căldura ospitalităţii în casa mereu primitoare a admirabililor soţi Hagi. Lui Mihale îi spuneam, dela o vreme, nea Mihale, ţinând cont că era cu 13 ani mai vârstnic decât mine.

E mult de atunci - au trecut, iată, peste trei decenii - însă anumite trăsături şi fapte ale celor din jur nu pot fi uitate nici într'un veac. Îmi amintesc cel mai bine că neastâmpărul (în sensul bun al acestui termen) era însuşirea dominantă a lui Mihale Hagi. Îi venea acest neastâmpăr dela o energie de-a dreptul vulcanică. Dispunea de o vivacitate ieşită din comun. Te minunai văzând cum un om, mărunt la trup, clocotea de energie, de vigoare, de vitalitate, putând să ridice singur o jumătate de căruţă plină, asemenea lui Jean Valjan al lui Victor Hugo. Tot timpul simţea nevoia să umble, să se mişte, să facă ceva. Era ca argintul viu,

mereu activ, într'o perpetuă mişcare. Când pornea la drum "per pedes", rtimului alert pe care-l impunea ca într'o cursă contra cronometru numai unul, Reus, îi făcea faţă cu brio. Pe întinderile nesfârşite ale G.A.S. Rubla - metamorfozată mai apoi în I.A.S. Însurăţei - unde eram siliţi să muncim ca să nu murim de inaniţie, mă întreceam adesea cu el la prăşit, la culesul florii-soarelui sau al porumbului, la tăiat coceni, însă niciodată n'a fost chip să ajung înaintea lui la capătul tarlalei.

Când l-am văzut ultima dată - în vara anului 1991, la biserica Sfântul Dumitru din cartierul bucureştean Colentina, unde se oficiază cununiile mirilor macedoromâni, fiind totodată şi un predilect loc de întâlnire pentru cei vârstnici - avea un facies cadaveric. O boală incurabilă îl rodea încet, pe nesimţite. Numai ochii mai aruncau ceva văpăi din vulcanul Hagi de odinioară.

Chiar şi un ageamiu în medicină, privindu-l cu luare aminte, şi-ar fi dat pe loc seama că Mihale nu mai are într'însul decât puţină viaţă.

Mi-a mărturisit atunci, cu vădită satisfacţie, că mutându-se în Bucureşti, şi-a văzut unicul fiu realizat profesional şi familial, că tot în Capitală a putut să-şi completeze toţi dinţii pe care i-i zdrobiseră securiştii în anchetă şi prin puşcării.

Iată, drag confrate de suferinţă, că nu pot să uit cât ai fost de bun şi de primitor cu mine. Şi mă rog lui Dumnezeu ca să-ţi aşeze sufletul în lumea celor drepţi, în rândul îngerilor din legiunea condusă de Arhanghelul Mihail, al cărui nume te-ai învrednicit să-l porţi în viaţa aceasta pământeană! Să-ţi fie somnul lin şi ţărâna uşoară, iubite nea Mihale!

CUVINE-SE...

Luna trecută s'a stins din viaţă, în vârstă de 78 de ani, D-na **ATHENA RADU** (n. Funda), soţia şi sora a doi vechi luptători naţionalişti: D-nii Radu Leonte şi Dumitru (Tache) Funda.

Aparţinând unei familii suddunărene venite în ţara-mamă după Primul Război Mondial, ilustrând virtuţile legendare ale Românilor macedoneni, Athena Radu a ştiut să fie alături de toţi ai săi în grelele încercări ale istoriei, suferind şi rezistând alături de ei, fără crâcnire, cu credinţă nestrămutată în Dumnezeu şi în Neamul Românesc.

Pătrunsă ea însăşi de spiritul legionar, cu pioasă adoraţie faţă de figura imensă a Căpitanului, Athena Radu n'a săvârşit fapte eroice ieşite din comun, dar a avut tăria să înfrunte eroic vremurile, fiind ilustrativă pentru acel admirabil eroism popular românesc, adesea anonim, care a fost însăşi formula noastră de supravieţuire naţională în ceasurile de răspântie ale istoriei. Dacă poporul român ar fi alcătuit numai din astfel de exemplare umane, atunci i-am putea da dreptate lui Nichifor Crainic împotriva bătrânului Miron Costin: nu este bietul om sub vremi, ci vremile pot sta sub om, căci voinţa de fier a omului adevărat "poate frânge grumazul monstrului"...

Pe Athena Radu n'a înfrânt-o nici prigoana anilor '38 - '41, nici teroarea satanică a comunismului, în ale cărui temniţe s'a purtat exemplar, pierzându-şi în parte sănătatea fizică, dar triumfând moral, şi apucând să vadă, cu câţiva ani înaintea morţii, agonia şi destrămarea Golemului roşu.

Acum, într'o dreaptă retrospectivă, figura Athenei Radu se profilează în smerita ei exponenţialitate; ea a întruchipat, până în ceasul din urmă, o realitate esenţială a dăinuirii noastre: eroism feminin, ce a vegheat discret, dar energic lupta bărbătească a eroilor noştri ştiuţi şi neştiuţi. Păcat că despre Femeia Româncă - s'a scris atât de puţin, fiind până astăzi insuficient înţeleasă şi preţuită atât în drama, cât şi în măreţia ei.

Poate că se va găsi până la urmă cineva care să suprindă într'o carte substanţială tot acest preaplin de dăruire, suferinţă şi demnitate românească şi creştină, mai ales aşa cum s'a manifestat în vâltorile acestui veac, mergând până la experienţa limită a închisorii de femei, cu atâtea cazuri de martiraj vrednice de pomenire.

Athena Radu a plecat dintre noi cu sufletul curat şi cu nădejdea trează a aureolelor viitoare. Evocarea înfiorată a figurii ei exemplare şi a ultimei mărturisiri de credinţă către cei apropiaţi a fost făcută la Sibiu, în faţa trupului neînsufleţit, de către vechiul camarad Gheorghe Brahonschi. "Când rămâi atât de viu în conştiinţa a lor tăi, se cheamă oare că ai murit cu adevărat?!"

Athena Radu rămâne dreaptă şi vie în faţa lui Dumnezeu şi în tainiţele inimilor noastre. Ea a devenit un crâmpei de veşnicie românească.

"PUNCTE CARDINALE"

SOCIETATEA CULTURALĂ "ŢINUTUL HERŢA" BUCUREŞTI ROMÂNIA

Fraţi Români,

Românii din Ţinutul Herţa, care în 1940 (sau 1944) au trebuit să-şi părăsească pământul curat românesc pe care s'au născut şi pe care au trăit din totdeauna, s'au constituit în Societatea Culturală "Ţinutul Herţa". Prima şedinţă cu caracter organizatoric, la care Herţenii au fost invitaţi împreună cu familiile şi prietenii lor, a avut loc la sediul AGIR din Str. M. Eminescu Nr. 8 (lângă Piaţa Romană) în ziua de 29 Mai a.c., orele 10.30.

Preşedintele Societăţii
Prof. Dr. Doc. I. GHERMAN

Secretar,
Av. V. GRIGORIU

Adresa poştală: Prof. Dr. doc. Ion GHERMAN,
Bucureşti II, Of. Poştal 48, C.P.I, cod 72.150;
Tel: 6351987; Cont CEC: 45.110.934

Istorie de ştiut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ (VII)

Mihail Fotin ENESCU

Rareori s'au resimţit mai adânc raporturile dintre două ţări afine ca Italia şi România, de pe urma exceselor temperamentale.

Totuşi, cum se vede procesul verbal din 4 Iulie 1936, al convorbirii cu ministrul României, Ciano precizează că "poporul italian face o netă distincţie între România, faţă de care sentimentele rămân neschimbate şi Domnul Titulescu." Dar chiar dacă Italia ar fi sprijinit revizionismul, decizia nu-i aparţinea ei singură, ci mai mult Germaniei. Iar în ceea ce priveşte politica Germaniei, cel mai important om de stat maghiar, Contele Bethlen, se plânge într'o convorbire cu Mussolini, din 5 Ianuarie 1938, de declaraţiile antirevizioniste ale conducătorilor germani faţă de Ungaria şi de atitudinea presei germane din Transilvania "net anti-maghiară".

Nici în criza din August-Septembrie 1939, nu se manifestă o ameninţare din partea Germaniei, cu toată conduita nesigură a guvernului român. Numai în cazul unei intervenţii potrivnice a României, Germania este hotărâtă s'o lovească.

Hitler, în convorbirea cu Ciano, din 1 Octombrie 1939, la Berlin, este explicit: "În ceea ce priveşte România, este exclus în stare de fapt ("allo stato delli atti") orice atac străin. Aceasta, (excludere a unei posibilităţi de atac n.n) dacă România va menţine o atitudine de strictă neutralitate. Dacă însă Bucureştiul îşi va modifica o astfel de linie politică, atunci Germania va încuraja atacul împotriva României; va ajuta cu toate mijloacele Rusia, Ungaria şi Bulgaria, care ar fi ţările destinate să lichideze situaţia română. Germania nu are ambiţii faţă de România.

Ca şi cu Italia, astfel şi cu Rusia au fost fixate zonele de influenţă şi Germania înţelege să le respecte cu stricteţe". Iar două luni mai târziu, la 6 Decembrie 1939, la o întrebare precisă a Contelui Ciano făcută Doctorului Ley în cursul vizitei la Roma, dacă crede într'un eventual atac sovietic pentru a anexa Basarabia, Şeful Frontului Muncii răspunde că el nu crede că U.R.S.S.-ul vrea să încerce o astfel de acţiune. "Eu nu ştiu ce vrea Moscova, continuă Dr. Ley, dar noi vom face totul pentru a o întoarce spre Asia, căreia îi aparţine prin interese şi formaţie spirituală." O opinie asemănătoare o exprimă însuşi Ministrul de Externe al Reichului, Ribbentrop, în convorbirea din 10 Martie 1940, la Roma, cu Mussolini şi Ciano.

Într'un tur de orizont asupra poziţiei ruseşti, Ribbentrop afirma categoric: "Într'o astfel de situaţie, Ruşii nu reprezintă nici un pericol, nici măcar pentru Balcani. Stalin ar fi dispus, desigur, să încheie oricând un acord cu România, care i-ar asigura în parte sau întreaga Basarabie. Nu s'ar lăsa însă cu siguranţă atras într'un conflict cu România, din cauza consecinţelor incalculabile ce ar avea în alte ţări prin întinderea conflictului ce cu siguranţă ar urma în întregul Orient". Iar în convorbirea cu Ciano, din 19 Iunie 1940, la München, Ribbentrop, întrebat de Ministrul de Externe italian asupra viitoarei aşezări teritoriale a Europei, exprimă intenţia Germaniei de a menţine status-quo în spaţiul danubiano-balcanic, inclusiv în ceea ce priveşte Ungaria.

Şi Italia vedea necesitatea de a nu slăbi România, susţinând, pe cât îi era posibil, poziţia ei de echilibru în Sud-Est. Guvernul italian recomandă moderaţie Ungariei şi în situaţia critică creată de prezenţa activă a Sovietelor, intervine în sensul unei înţelegeri româno-maghiare, de un interes deosebit pentru ambele naţiuni. În convorbirea din 26 Decembrie 1939 la Roma, cu Antonescu, (textul nu precizează care Antonescu n.n.) Ciano promite să intervină la Budapesta, recomandând moderaţiune şi spirit de conciliere. În acelaşi timp, Ciano adaugă că "dacă Rusia ar ataca România nu va lipsi să-i dea asistenţă cu toate mijloacele posibile". Şi în adevăr, în întrevederea dela Veneţia, din 6-7 Ianuarie 1940, cu Ministrul de Externe maghiar, Contele Csaki, Ciano expune punctul de vedere al Italiei asupra situaţiei. Contele Csaki, menţinând integral revendicările maghiare, răspunde Contelui Ciano că guvernul ungar îşi dă seama de necesitatea momentului şi că, deci, nu va face nimic care să poată slăbi rezistenţa românească faţă de Rusia. Prin urmare, Contele Csaki roagă pe Ciano să transmită guvernului României, cele ce urmează: "Dacă Rusia va ataca România şi România va rezista cu armele, Ungaria va lua faţă de România o atitudine de neutralitate binevoitoare. În schimb, Ungaria va interveni imediat dacă s'ar împlini una din următoarele trei ipoteze:

1. Măcelărirea minorităţilor.
2. Revoluţie bolşevică în România.
3. Cesiune de către România de teritorii naţionale Rusiei şi Bulgariei fără luptă.

Csaki adaugă că şi în această eventualitate nimic nu va mai fi făcut fără consultare prealabilă şi înţelegere cu Italia." La urmă, Contele Ciano conchide în procesul-verbal al convorbirii: "Din declaraţiile lui Csaki am ajuns la convingerea că Ungurii continuă şi vor continua să ameninţe pe Români, dar că nu vor face nimic concret şi nu vor lua nici o iniţiativă militară decât dacă vor fi siguri că nu vor întâlni în faţă nici o rezistenţă armată inamică".

De asemenea, Mussolini, în convorbirea cu Ribbentrop, din 11 Martie 1940 la Roma, subliniază interesul Axei ca Rusia să nu întreprindă nimic contra României; dacă Rusia atacă Basarabia s'ar ajunge la o situaţie extrem de complicată şi întreg bazinul danubian ar risca să fie atras în conflict. Mussolini declară în plus că a recomandat Ungurilor să stea liniştiţi şi să nu pună "sul tappetto" chestiunea Transilvaniei" care este de altfel foarte complicată din cauza diferitelor naţionalităţi care intră în consideraţie. Este interesant de notat că minoritatea germană din Transilvania înclină (propende) mai mult spre Români decât spre Unguri. Ministrul de Externe al Reichului a confirmat aceasta şi a adăugat că minoritatea germană din România a avut mult mai puţine reclamaţiuni de prezentat decât minoritatea germană din Ungaria."

După cedarea Basarabiei fără luptă, evident situaţia României s'a agravat considerabil. Îngenuncherea României în faţa Sovietelor întărea revendicările maghiare şi bulgare. Totuşi, Germania şi Italia caută să tempereze pe cât posibil pretenţiile maghiare şi să menţină o poziţie a României cât mai eficace. Hitler, în convorbirea cu Ciano, din 7 Iulie 1940, la Berlin, îşi arată nemulţumirea faţă de "nesocotitele" (incomposte) manifestări de nerăbdare maghiare. În convorbirile dela München, din 10 Iulie 1940, cu miniştrii maghiari, preşedintele Consiliului, Teleki şi Ministrul de Externe, Csaki, în prezenţa Contelui Ciano, Hitler recomandă negocieri cu România, avertizând că în caz de conflict, Ungaria nu are de aşteptat ajutorul Germaniei şi al Italiei.

În convorbirea dela 20 Iulie 1940, dela Berlin, cu Ciano, Hitler declara că atribuie maximum de importanţă menţinerii păcii în sectorul danubiano-balcanic. Este în sarcina Axei să împingă Ungaria şi România la negocieri directe şi a le sfătui să arate moderaţie şi prudenţă. El (Hitler) nu înţelege însă să se intervină, nici măcar indirect în mersul negocierilor, fiindcă "vrea să se abţină dela orice judecată faţă de această chestiune". Hitler se mărgineşte să scrie ex-Regelui Carol pentru a-i arăta, datorită situaţiei, necesitatea de a face concesii "în interesul României şi al Europei".

Dar, când pentru motivele arătate mai departe, Axa hotărăşte să pună capăt tensiunii primejdioase dintre Ungaria şi România printr'un arbitraj, Hitler, în convorbirea cu Ciano, din 29 August 1940, judecă "exagerate şi nelogice pretenţiile maghiare, faţă de care pronunţă cuvinte severe."

Din cercetarea datelor reale ale politicii germane şi italiene în Orient, rezultă aşadar, sforţarea de a domina iritarea provocată de politica în contrapunct a guvernului român şi de a conserva cât mai intact potenţialul României.

Evident, pe măsură ce complicaţiile europene creşteau şi politica românească nu-şi găsea un punct de sprijin în realităţi, situaţia României se agrava constant. Nici după încheierea Pactului Ruso-German din August 1939 nu erau pierdute, după cum s'a văzut, toate posibilităţile de menţinere a integrităţii teritoriale a României. În textul Pactului şi chiar în interpretarea bilaterală a acestui text nu era prevăzut explicit consimţământul german de a limita zonele de influenţă respective pe Prut şi de a ceda astfel Basarabia, Rusiei Sovietice. Şi chiar dacă textul ar fi lăsat deschisă posibilitatea ca Rusia să pretindă în ultimă instanţă Basarabia, acest pas nu putea fi realizat decât printr'o prealabilă consultare cu Reichul.

Din asigurările date lui Mussolini şi din diferite alte afirmaţii ale lui Hitler, Ribbentrop şi alţi conducători germani, ca de pildă Dr. Ley, rezultă că prin Pactul Ruso-German se asigură mai degrabă o neutralizare a României între Rusia şi Germania, sub condiţia firească de altfel, ca România să aibă suficientă forţă să apere această poziţie.

Era însă tot atât de clar că la prima circumstanţă potrivită, Rusia va interpreta Pactul cum îi convine şi fără nici o prealabilă consultare, va pune Germania în faţa unui fapt împlinit, dacă România n'are voinţa şi mijloacele să se opună.

Angajarea forţelor germane în Vest crea tocmai circumstanţa nimerită. Impasul foarte greu, desigur, impunea măcar în acea ultimă oră, un minimum de luciditate şi de putere de decizie. Dar criza unui stat vegetativ părea că a pironit conducerea într'o abolică renunţare la supravieţuire.

Episodul ce urmează este concludent. La 23 Mai 1940, Generalul Florea Tenescu, Şeful Marelui Stat Major, se prezintă la Palat cu un memoriu redactat aproximativ în aceşti termeni:

Pactul Ruso-German lasă posibilitatea Rusiei să atace Basarabia. Este ultimul moment ca guvernul să comunice Marelui Stat Major dacă Basarabia va fi apărată sau evacuată; de o hotărâre sau de alta depinde pregătirea dispozitivului de apărare, sau evacuarea din timp a materialului militar şi a bogăţiilor mobiliare. Răspunsul pretinde o extremă urgenţă. Urdăreanu, însă, n'a fost de această părere. Nici măcar n'a anunţat că Şeful Marelui Stat Major doreşte să-l vadă pe Rege în timp de război european. A trecut o lună. La 23 Iunie, Generalul Tenescu se prezintă din nou la Palat, cu o notă lapidară: cu începere dela ora 24.00, din acea noapte, pregătirile ruseşti sunt terminate şi ofensiva sovietică poate fi dezlănţuită în orice clipă. Marele Stat Major aşteaptă dispoziţii. Nici de data aceasta Urdăreanu n'a găsit destul de importantă problema, pentru ca Şeful Marelui Stat Major să-l deranjeze pe Rege, Comandantul Suprem al Armatei Române. Atunci, Generalul Tenescu a lăsat notă cu o apostilă: "Ministrul Palatului refuză audienţa la Rege. 11 jumătate noaptea". Credem că e de prisos orice comentariu.

Sovietele n'aveau timp de pierdut. Surprinse aproape cu spaimă de rapida cădere a Franţei, a cărei rezistenţă o credeau îndelungată şi profitabilă în timp scopurilor lor de exploatare a conflictului între Puterile Occidentale, Sovietele dau o dublă lovitură, la Nord şi la Sud: la 15 Iunie ocupă Ţările Baltice; două săptămâni mai târziu, lansează faimosul ultimatum cu răspuns în 10 ore. România, izolată total diplomatic, tot atât de total nepregătită milităreşte, descompusă în interior şi dezorientată în exterior, se clatină ca o biată fiinţă încolţită. Rusia ştia bine că în astfel de condiţii n'are de riscat o rezistenţă. Ataşatul Militar Sovietic din Helsinki comunica colegului său japonez la ora 10 dimineaţa, (termenul ultimatumului expira seara) că România a acceptat ultimatumul. Sovietele cunoşteau deci dinainte răspunsul, ca şi cum s'ar fi încheiat un acord prealabil, ca şi cum ar fi avut intuiţia puţinului caz ce făcea Ministrul Palatului, confidentul Regelui României, de avertismentele disperate ale Armatei, când se juca existenţa României. Iar Axa, ocupată în altă direcţie, nelegată de România de nici o obligaţie, din voinţa însăşi a guvernului român, conştientă de incapacitatea dovedită a sistemului român, prevedea şi trebuia să accepte criza teritorială deschisă de Rusia.

DUPĂ MURE

Cu cofiţa subsuoară,
Ghimpii rugilor să'ndure,
A plecat Ileana Voinii
De cu zori s'adune mure...

Iat-o c'a intrat în codru;
Codru'i rar şi plin de soare;
Peste tot e numai cântec,
Numai murmur de izvoare...

Şi Ileana se tot pleacă
După fiecare mură,
Împărţindu-le'n dreptate:
Una'n cofă, şapte'n gură...

Dar, de-odată, la răscruce,
Într'o rarişte de tei,
Uite-aşa pe negândite,
Iese Dinu'n calea ei:

Un flăcău voinic e Dinu,
Blând la grai, cu vorba rară,
Vânător fără pereche
Şi frumos din cale-afară...

Dornic mi-o cuprinde'n braţe
Şi mi-o strânge de mijloc,
Potopindu-i ochii, gura
Cu săruturi lungi, de foc...

Rumenă ca o răsură
Face-mi-se a ei gură,
Iar obrajii ei se fac
Mai aprinşi decât un mac.

Mâniată sare'n lături,
Dojenindu-l fără grai...
Ar fugi şi nu se'ndură:
Cum să fugi, când vrei să stai?

Scapătă pe nesimţite
Soarele şi a'nserat...
Cu cofiţa fără mure
Mi s'a'ntors Ileana'n sat;

Şi'ntâlnind în pragul uşii
Pe mămuca ei tunând,
Abia poate să'i mai spună,
Prefăcută suspinând:

"Tocmai când umplusem cofa
"Şi veneam spre sat pe vale,
"Pe sub teii din răscruce
"Mi-a ieşit un urs în cale...

"Cât p'aci să mor de frică!
"Şi de n'aveam să-i dau mure -
"Nu m'aş mai fi'ntors, mămică,
"Niciodată din pădure!"

Vasile MILITARU

Din volumul de poezii
"Stropi de rouă"

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

LA UN PAHAR DE VORBĂ CU MARIAN MUNTEANU

Ne-am întâlnit din întâmplare, stând alături pe bancă, în biserica din Washington. În altar, părintele Gheorghe Calciu.

Marian Munteanu sosise invitat de "National Forum Foundation", iar eu eram în drum dela cald la căldură, cu popas "tradiţional" la Biserica "Sfânta Cruce".

M'a impresionat privirea-i blândă, cu vorba liniştită a omului cu răbdare şi fără ură ce-ţi transmitea mesajul că duce o viaţă de hristoiţie.

În convorbirea cu liderul "Mişcarii pentru România"- organizaţie căreia i s'a făcut cinstea de a fi declarată "periculoasă" de neocomunişti - am găsit o explicaţie pentru "România P.T." (Post Timişoara).

"În primul rând, - spune Marian Munteanu - eu nu consider o revoluţie în sensul consacrat din punct de vedere al teoriei politice; a fost mai degrabă o restauraţie, după care s'a revenit la un sistem democratic. Din acest punct de vedere, este un lucru foarte bun, în sensul că s'a revenit dela sistemul comunist şi s'a restaurat o democraţie, cu tot ceea ce implică un sistem democrat: cu libertăţile şi responsabilităţile respective.

Problema este că organizarea de care dispune societatea, deşi există libertăţi şi drepturi, acestea nu sunt încă destul de puternice pentru a realiza ceea ce vrem, ca democraţia să devină în adevăr eficientă. Sunt multe realizări obţinute, dar nu că ni s'au dat drepturi, ni s'a dat ceea ce ni s'a luat. De fapt a fost un început de revenire la normalitate.

Mai sunt încă multe lucruri de realizat dar, ca început, totul e bun, depinde de noi toţi să putem construi mai departe un temei românesc, sănătos, o societate în adevăr românească şi creştină".

Cu privire la viitorul D-lui Iliescu, Dl. Munteanu adaugă:

"Rolul său politic e intern, oricum, nu-i prea văd un viitor politic, e un om în vârstă care ar trebui să se retragă din viaţa politică şi ar trebui să lase locul unei generaţii tinere".

Un enoriaş, obişnuit cu "evlavioasele" feţe simandicoase în căutare de suport moral şi material, aflând că Dl. Munteanu este liderul unui partid şi că va sta încă o lună în Washington l-a întrebat cu iscodeală:

- O să mai veniţi şi Duminica viitoare la biserică?

- Eu merg la biserică în fiecare Duminică.

Dl. Munteanu, în vizită pentru a patra oară în Statele Unite, întrebat ce l-a impresionat mai mult în Lumea Nouă, a răspuns: "Luminile!"

Călătorului stându-i bine cu drumul, ne-am despărţit cu speranţa unei noi strângeri de mână.

•••

CE ÎNSEAMNĂ F.D.S.N.?

FURTUL şi DEBANDADA care sfâşie NEAMUL!

•••

NU ERA NEVOIE

Ministrul Justiţiei, Dl. Petre Ninosu, a încercat să oprească răspândirea volumului *"Mein Kampf"*, autor Hitler. Discipolii urii nu duc nici o lipsă pentru a se hrăni cu antisemitism şi alte duzini de "anti". Ei ascultă pe Dl. Gheorghe Funar, Primarul Clujului, şi pe Dl. Vadim Corneliu Tudor, senator, citesc publicaţiile "România Mare", "Politica", "Românul" şi în plus, ascultă la TV emanaţiile "dramacuculului" Everac.

•••

CLAUZĂ SAU PRESTIGIU?

S'au acordat scripcile pe cheia sentimentelor naţionale: să iertăm, să ne pupăm şi să ne opintim ca Ţara Mamă să obţină Statutul de Naţiune Favorizată care va asigura pui prăjiţi şi izvoare de lapte acru.

Să dăm cuvântul cifrelor: pentru ieşirea din camera de urgenţă a Spitalului de Boli Economice, România are nevoie de o transfuzie de circa $3,5 miliarde - cam atâta cât ar fi furat Ceauşescu - în timp ce întregul beneficiu pe un an ce l-ar aduce S.N.F. este de $150 milioane, o bagatelă faţă de cele 3,5 miliarde, dar orice ajutor e bine venit. Problema e că ocupantul din Palatul Cotrocenilor vânează altceva: Dl. Iliescu visează prestigiul ca să poate spune: "Am obţinut S.N.F.!" Recunoaştem că atât Dl. Iliescu cât şi Dl. Văcăroiu au nevoie de obraz internaţional care dacă l-am egala cu 0 (zero) ar însemna un plus.

Când nu vor mai exista hoţia, mita, când cei care au ucis vor fi identificaţi şi traşi la răspundere etc. numai atunci vom fi mândri de cei care ne conduc ţara şi vom cere Preşedintelui şi Parlamentului American să acorde României Statu-tul de Naţiune Favorizată.

Vrem ca din acest ajutor să se înfrupte Românul şi nu să îngrăşăm clica celor ce ne jefuiesc ţara.

•••

INVITAŢI DE PENTAGON

O delegaţie militară română, în frunte cu Şeful de Stat Major al Armatei, a vizitat Washingtonul ca invitaţi ai Departamentului Apărării Statelor Unite. S'a vorbit despre problemele securităţii zonale, precum şi despre o viitoare colaborare în cadrul NATO.

Dela Washington, delegaţia a plecat în Canada, ca invitaţi ai Amiralului Anderson, având ca scop aceleaşi discuţii.

•••

LAPTELE ŞI MIEREA GINTEI LATINE

Mircea ALEXANDRESCU

Se zice că s'a născut la Timişoara, din părinţi români. L-au înţărcat la două luni şi el revendica sân şi la trei ani, fără să-i pese că maica era oarbă şi bolnavă de tuberculoză. A ajuns la Bucureşti într'o Casa Copilului. În timpul săptămânii: varză, fasole şi cartofi.

Sâmbăta îi trimiteau la duşuri şi Duminica dimineaţa erau încolonaţi - buboşi, tunşi chilug, legănându-se de pe un picior pe altul - şi o bucătăreasă din Ilfov le dădea un polonic de lapte, un pumn de hidrazidă, un ou fiert şi un pătrat de marmeladă pe o felie de pâine. Seara, adormea din amintiri: vremea când era sătul, când avea mamă şi tată şi-l plimbau îmbrăcat într'un costum de marinar, între Catedrală şi Operă. Îşi aminteşte de o fântână arteziană cu delfini şi Lupoaica Romană. Într'o zi l-au chemat în biroul directorului.

Cei care făceau pipi în pat sau cei care furau cartofi cruzi, aveau teamă de domnul director. " - N'ai teamă, a venit domnul părinte!" Pentru un copil, părinte înseamnă mamă şi tată şi el a apucat o trăistuţă făcută dintr'o faţă de pernă reformată în care îşi ţinea comorile. Directorul era aşezat la birou, străinul în picioare, între doi civili. " - Este bunicul tău, vine dela închisoare!" Domnul părinte era slab, tuns scurt şi nebărbierit. Domnul director îşi ţinea fruntea în palme. El era descumpănit: şi adulţii plâng şi tuşesc precum cei dela Casa Copilului. Şi a înţeles, cu trăistuţa strânsă în braţe, că nu are nici o scăpare şi că va rămâne veşnic la Casa Copilului... "- Ce ai tu aici?" Domnul părinte căuta în trăistuţă şi aşeza pe biroul directorului câteva creioane, dintre care unul avea gumă, câteva bile de rulment, câteva pietricele colorate, oul păstrat de Duminică, câteva cutii goale de chibrituri, o pereche de şosete nou-nouţe în care ascundea o hârtie de un leu şi câteva fascicule de cărţi dela băieţii mari, dintr'a cincea. Părintele răsfoia paginile, căutând să vorbească despre un subiect neutru. Se găseau şi pagini din manualul de istorie: "...strămoşii noştri au fost Dacii şi Romanii..." se găseau şi ilustraţii cu arme, stindardul cu un cap de lup, busturile celor doi şi triumfătoarea Lupoaică... " - Da, da, dela Roma ne tragem..."

În vacanţă i-au trimis undeva în Transilvania, la Agnita. Era un peisaj cu un fir de apă şi coline împădurite la fel ca în Sudul Parisului, pe la Meudon, Issy les Moulineaux. Ţăranii se numeau Traian şi Vinicius, femeile, Lucreţia sau Cornelia. Când unul din copii murea din întâmplare, boală sau disperare, îl îngropau pe cheltuiala parohiei. Sicriul era din scândură negeluită şi copilul în haine de toate zilele. Un preot îl slujea cu vocea tremurată şi o bătrână din sat îl bocea şi se lovea cu pumnii pe sân ca şi cum îl coborau în ţărână pe cel Mântuitor. Ţăranii din jur dădeau de pomană o canistră de lapte proaspăt muls şi colaci de făină albă, unşi cu miere. Şi atunci, copiii se bucurau de moartea celui din sicriu. Lângă biserică era o lespede scrisă într'o limbă străină. Preotul îi mângâia pe creştet: "E'n limba Romanilor; şi noi dela Roma ne tragem..."

Lângă Biserica Română din Jean de Beauvais se găseşte statuia lui Eminescu, privind spre Sorbonne. Pe aceeaşi stradă, rue des Ecoles, într'un scuar din inima Cartierului Latin, numit altădată square de la Sorbonne, se găseşte un monument puţin cunoscut turiştilor sau parizienilor. Este Lupoaica - La Louve Romaine; aşezată pe un piedestal relativ scund, uşor deteriorată şi acoperită cu grafitti. În chioşcuri nu se găseşte nici o ilustrată cu Lupoaica şi Primăria Capitalei parcă a uitat de existenţa ei.

El o priveşte îndelung, aşa cum priveşte un orfan fotografia alb-negru a unei femei care l-a adus pe lume. "Pe aici au stăpânit Romanii şi noi suntem urmaşii lor..." Coborând înspre bulevardul Saint-Germain îmi mărturiseşte că i se întâmplă şi acum să cumpere un kilogram de biscuiţi, un metru de cârnaţi, un kilogram de ciocolată sau zahăr candel. Cele mai frumoase catedrale sunt în Franţa şi femei frumoase la Paris! Şi eu uit răsfoitul din Freud şi-l observ cum priveşte sânul mic şi ferm al unei trecătoare.

Îl invit "La Cartofi" un restaurant cu autoservire din Maubert-Mutualite, unde se întâlnesc de obicei Românii dela Paris. Aici, în jurul unei porţii de cartofi prăjiţi se hotărau manifestaţii şi se redactau scrisori de protest. Se mănâncă ieftin şi bine "La Cartofi!" Fasolea cu cârnaţi se cheamă cassoulet; ciolanul pe varză, choucroute a l'Alsace; vinul este un Bordeaux rosé. " - Da, se mănâncă bine şi ieftin "La Cartofi"...

Vin o mulţime de Români "La Cartofi"; vorbesc tare şi au un fel de a fi care atrage atenţia clienţilor şi turiştilor nordici. Patronul dela "La Cartofi" este un Francez. Uneori îl înlocuieşte pe casier; şi cu indulgenţă încearcă să facă puţină linişte: "Ah, vous autre latins, les Roumains!"

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	20.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	20.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA! de Gh.Ionescu OLBOJAN	10.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	12.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	28.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	20.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	12.00
BASARABIA SUB SĂPÂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	7.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
PE MELEAGURI STRĂINE de Filon VERCA	15.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	10.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00

TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	$18.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion TOLESCU	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	5.00
VREŢI SĂ RÂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
BISERICA ŞI RELIGIA LA ROMÂNI de Horia STAMATU şi Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
PARMITHI de Victoria BATU	5.00
AGAPE, Poezii de N.NOVAC, D.ICHIM şi F.BATU	6.00
VALEA NISIPULUI DE AUR, Poezii de D-tru ICHIM	2.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BATU	7.00
URMELE, Poezii de Dumitru ICHIM	2.00
PENTRU COPII, Poezii de Florica BATU	8.00
APARIŢIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE de Pr. Dr. Dumitru ICHIM	5.00
MELCUL, Poezii de Dumitru ICHIM	2.00
BOLNAV DE CANCER LA MEDJUGORJE de Florica Batu-ICHIM	2.00
FATIMA, Profeţii de tragedie sau speranţă pentru lume, de Eugenia MUREŞANU	16.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expedinţiei

"Cine predă 'patriotismul' la Academia de Poliţie din România?"

Alexandru SĂNDULESCU

V'aţi întrebat vreodată, stimaţi cititori, cine se ocupă de educaţia moral-cetăţenească a viitorilor poliţişti, studenţii Academiei de Poliţie dela Băneasa? V'aţi întrebat vreodată cine se ocupă de formarea viitorului poliţist democrat al României de mâine? Sau cu alte cuvinte, cine mai populează fosta catedră de socialism ştiinţific a Şcolii dela Băneasa? Poate că v'aţi întrebat, poate nu. Eu m'am întrebat şi, nu numai atât, am reuşit prin intermediul unui fost vecin din România să am şi răspunsul.

Ţin să-i anunţ pe cei care şi-au închipuit că la Şcoala din Băneasa s'au făcut epurări masive în corpul profesoral, că se înşeală. Oricum, cei mai mulţi dintre profesori, instructorii bestiilor cu ochi albaştri, securişti şi miliţieni (nu-i putem numi încă poliţişti), au rămas aceiaşi şi pe aceleaşi scaune. La început, după Revoluţie, au fost ei niţeluş speriaţi, apoi, văzând că nomenclatura P.C.R., aparatul administrativ şi cea mai mare parte din cel represiv au rezistat cu succes, profii "băieţilor", scoşi de fratele odiosului în noaptea de 21 Decembrie 1989 să facă prăpăd în stradă, şi-au recăpătat aplombul de odinioară. Şi totuşi, unele schimbări în atitudinea lor s'au mai produs, de bine, de rău. Par ceva mai îngăduitori cu părerile altora, deşi, în creierul lor, deformat iremediabil, clocesc răzbunări cumplite.

Domnul profesor S. a predat înainte-vreme socialismul ştiinţific. Dl. Maior S. a rămas, însă, în istoria şcolii prin cu totul altceva. Secvenţele pe care ni le-a relatat fostul său elev (fostul său vecin) D.G. depăşesc chiar şi imaginaţia scânteietoare şi, vai!, atât de sumbră, a lui Orwell.

"În timpul orelor sale, atunci când se cita din opera Piticului, domnul profesor se ridica în picioare şi ne punea să aplaudăm sacadat: "Ceauşescu-PCR!", "Ceauşescu şi poporul!" etc. Dacă nu procedam aşa, eram trădători de ţară şi bineînţeles lipsiţi de conştiinţă politică. În 25 Decembrie 1989, după ce dictatorul a fost executat, Dl. profesor S. şi-a scos operele genialului strateg din bibliotecă, le-a dat foc în mijlocul curţii şi a început să se învârtă în mijlocul curţii răcnind: "M'a minţit! M'a minţit!" Chipurile, până atunci nu ştiuse nimic." Acum, Dl. S. recunoaşte că toată ştiinţa Piticului a fost o gogoriţă. Şi totuşi, o umbră de melancolie îl cuprinde atunci când îşi aminteşte de fratele lui N.C., fostul său şef. Crede că dacă mezinul familiei Ceauşescu n'ar fi scos trupe în noaptea de 21/22 Decembrie 1989 să tragă în demonstranţi, n'ar fi păţit nimic. Nu-i exclus ca Dl. S. să aibă dreptate. Nici alţii, la fel de implicaţi în catastrofa naţională care a fost comunismul românesc, n'au păţit nimic după Revoluţie, dimpotrivă, au ajuns deputaţi, senatori, chiar şi preşedinţi. Puterea emanată are memorie slabă.

Dl. profesor simpatizează făţiş cu "România Mare", "Europa" şi bineînţeles cu F.D.S.N.-ul. Dacă-l storci, mare şi gras cum e, ţâşnesc din el citate din Ion Iliescu, C.V. Tudor şi Ilie Neacşu, ca dintr'un burete. În cerebelul lui intoxicat de materialismul şi şovinismul Piticului, nu s'a produs în aproape patru ani de zile nici o schimbare. Trecerea dela o dictatură populară la una originală s'a făcut în mintea lui fără convulsii. Doar stăpânul este altul, nu-i aşa? Ideologia a rămas aceeaşi. Ce nevoie avem noi de Europa? Europa să-şi vadă de-ale ei, noi de-ale noastre.

Toate acestea ne-ar fi lăsat indiferenţi, dacă Dl. S. ar fi un "simplu cetăţean", vorba împuşcatului. Dar Dl. S. este profesor. Şi nu într'o şcoală de provincie, cu pereţi coşcoviţi şi 3 kg de lemne pe zi pentru încălzit, ci la Academia de Poliţie. Actualii studenţi ai D-lui S. sunt poliţiştii României de mâine (sperăm) democrate. Şi mă gândesc că n'ar fi bine ca în cerebelul viitorilor poliţişti să se afle (la fel ca în creierul profesorului lor) ghemotoace din limbarniţa securisto-comunistă a actualului preşedinte, sau din cea a "muntelui de sou" dela "România Mare". Pentrucă poliţistul trebue să aplice legea. Iar legea e una pentru toţi. Ca şi patriotismul, de altfel, ai cărui unici depozitari se cred toţi cei din tagma D-lui SĂLĂGEA!

PROCESUL VA ÎNCEPE DUPĂ DISPARIŢIA MARTORILOR

George DRAGU

A cunoaşte adevărul asupra evenimentelor din Decembrie 1989 şi a şti unde sunt dolarii lui Ceauşescu, e lucru nesănătos.

Marin Ceauşescu, fratele lui Nicolae, care administra rezervele "Fiului Iubit" s'a "sinucis" la Viena... Gică Popa , care a prezidat procesul lui Ceauşescu s'a "sinucis" la Bucureşti. Acum i-a venit rândul Colonelului Gheorghe Ardeleanu, numit de Ceauşescu, şef al USLA (Unitate Specială pentru Luptă Antiteroristă). Oficial G.A. (55 ani) ar fi murit de inimă grea, dar publicaţiile locale sunt de altă părere. Se bănuieşte că a fost puţin otrăvit, deoarece era gata să mărturisească tot ce ştia despre rolul armatei în timpul Revoluţiei.

Au mai rămas câţiva martori de toate ştiutori, dar procuratura, tot de teamă că va afla adevărul, nu se grăbeşte să le ceară vreo declaraţie. Unul e Generalul Iulian Vlad, fostul şef al Securităţii (care împreună cu G.A. cunoşteau basmul cu teroriştii, zişi şi "Cocoşii Roşii") şi celălalt este Generalul Guşe care s'a opus intervenţiei trupelor sovietice. (Pe care le dorea Preşedintele Iliescu, N.R.). Ambii sunt la adăpost de a da vreo mărturie pentrucă procuratura ştie ea ce ştie!

Ambii sunt bolnavi de un cancer avansat, fapt care poate fi şi o coincidenţă neintenţionată.

Când n'o mai fi un martor în viaţă care să contrazică cele spuse de cei care au furat Revoluţia, atunci se va începe procesul în care se afla adevărul...

ANUNŢ

Agenţia de intermedieri afaceri G.J.Co. Impex S.R.L. Bucureşti caută parteneri cu capital, din cadrul exilului românesc pentru investiţii deosebit de rentabile în Bucureşti, precum: deschiderea unui restaurant, cu specific pur tradiţional românesc, în centrul Capitalei (kilometrul "0"); edificarea unui imobil cu 5 nivele în Piaţa Matache destinat deschiderii de magazine şi birouri comerciale; alte afaceri de anvergură în domeniul turismului şi alimentaţiei publice. Relaţii suplimentare se pot obţine la telefonul 40.1.675.5161.

A BIG STEP for small business

FEDERAL GOVERNMENT ANNOUNCES IMPROVED SUPPORT FOR SMALL BUSINESS.

Small businesses are a vital part of our economy, accounting for 80% of net job creation in Canada since 1984. To further stimulate growth in this increasingly important business sector, the Federal Government has made significant improvements to the Small Business Loans Act.

- Eligible business size increased to $5 million in annual revenues.
- Maximum term loan size increased to $250,000 for the purchase or improvement of land, premises or equipment.
- Financing up to 100% of cost of eligible assets.
- Refinancing of assets purchased up to 180 days previously.
- Limitation on personal guarantees to 25% of loan amount.
- All small businesses are eligible except for farming, rental real estate or purchasing real estate for resale, charitable and religious organizations.

Contact your local bank or other financial institution for full details.

Minister for Science and Minister of State (Small Businesses and Tourism)

Ministre des Sciences et Ministre d'Etat (Petites entreprises et Tourisme)

Canada

NUMELE COMPLET AL PREŞEDINTELUI ILIESCU

Aflăm din cartea "Moştenirea Kremlinului" a lui Ion Mihai Pacepa că numele întreg al Preşedintelui român actual este Ion-Ilici Iliescu. Părintele său, un fanatic cominternist, l-a botezat şi Ilici, nu numai Ion, cum au dorit naşii, ca în modul acesta deosebit de concret şi peren să-şi exprime stima, preţuirea, admiraţia şi dragostea fără margini faţă de întemeietorul Internaţionalei Comuniste (Comintern) şi cel mai mare tartor al acestui veac, Vladimir Ilici Lenin.

În fond, Domnul Iliescu nu are nici o vină că se numeşte, prin botez, Ion-Ilici, dar se face cât se poate de vinovat faţă de numeroşii săi alegători, că-şi ascunde un prenume. Faptul că se prezintă cu o identitate falsă constituie, desigur, o gravă dezinformare.

Tot Pacepa scrie că "Ion Ilici Iliescu , expertul în propagandă şi dezinformare, fusese şcolit la Moscova". Aşadar, specialitatea Preşedintelui nostru este **DEZINFORMAREA.** Cât despre specializarea dela Moscova, Domnul Iliescu nici nu vrea să audă.

O ŞTIRE SENZAŢIONALĂ

Începând din 14 Mai 1993 citim înmărmuriţi în cotidianul de mare tiraj *"România Liberă"* că celebrul violator şi omorâtor de femei a fost condamnat şi executat pe nedrept. Adevăratul ucigaş de femei din 1972 se crede c'ar fi fost "prinţul moştenitor" al clanului ceauşist, Nicu Ceauşescu. Acum se dau în vileag toate probele diabolic ticluite de iscusita Securitate, care a ţinut morţiş să facă din bietul Ion Râmaru un ţap ispăşitor pentru "vina" de a fi avut o fizionomie oarecum asemănătoare cu cea a fiului favorit al bâlbâitului cu gura strâmbă. Ca adevărul să fie cât mai adânc îngropat, s'au exercitat ameninţări dintre cele mai terifiante asupra tuturor martorilor, mergându-se până la "accidentarea mortală" a tatălui studentului Ion Râmaru, care nu voia să accepte falsa versiune oficială.

Acum, martorii timoraţi şi siliţi să tacă vreme îndelungată au început să vorbească, dezvelind adevărul cu privire la această înscenare teribilă. Aceasta datorită, în primul rând, cercetărilor pe care le întreprinde curajosul frate al lui Ion Râmaru.

Tot din "România liberă" (numărul din 26 Mai) aflăm că asasinul Nicu Ceauşescu arată excelent din punct de vedere fizic, de când a ieşit din închisoare.

M. Stere DERDENA

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

COMISIA PARLAMENTARĂ LA EXAMEN

În sfârşit o veste bună: Parlamentul Român a făcut cunoştinţă cu "Democraţia". S'au uitat chiorâş, dar şi-au dat mâna, şi-au pus ochelarii pe nas şi şi-au ciulit urechile ca să vadă şi să audă ce scrie şi murmură poporul!

Poate ca "animalele" D-lui Iliescu rămâneau în cuşcă dacă ziarele din ţară, scrutinate peste hotar, n'ar fi provocat un cutremur 8 pe scara Richter, când au citit învinuirile aduse, pe bază de documente, de Generalul Gheorghe Florică. Fostul şef al Gărzii Financiare identifică pe limbricii care sug ţara şi-şi au capetele înfipte în Palatul Cotrocenilor, în Guvern, în Parlament, în Securitate şi în mai toate instituţiile. Acuzele aduse au atras atenţia celor care ţin în mână acordarea ajutorului economic şi ei au cerut (cu "C" mare) ca Bucureştiul să înceapă imediat o anchetă pentru clarificarea acuzelor.

Dl. Adrian Vilău, Preşedintele Comisiei Parlamentare, compusă din toate partidele, a promis că va începe o anchetă şi că va da în scurt timp un raport. Sperăm că promisiunile D-lui Vilău nu se vor asemăna cu promisiunile Procuraturii, care de aproape patru ani întrebuinţează ca pernă pe scaun dosarele securiştilor, ale minerilor şi ale teroriştilor care au ucis tineretul. Acuzatorul recunoaşte greutăţile ce le va întâmpina Comisia Parlamentară: "Unii (din cei acuzaţi, N.R.) care sunt membri cu vechime în guvern şi cei din jurul preşedintelui au încercat să oprească anchetările ce se refereau la cazuri de "corupţie şi neplată a taxelor". Iar Dl. Iliescu pentru ca să nu se împiedice în strungăreaţă, a cerut Parlamentului să iniţieze o lege care să combată corupţia. O lege care şchiopătează aplicarea legilor actuale. De legi avem podul plin, dar e criză de oameni care să aplice legea".

"Adevărul" şi *"Evenimentul zilei"* sunt ziarele care se plasează în fruntea celor ce duc lupta contra corupţiei, Dl. Adrian Dascălu afirmă că nu poate vorbi acum de un cutremur politic, dar dacă acuzele sunt adevărate multe capete vor cădea, iar Dl. A. Vilău adaugă: "Dacă acuzele sunt adevărate atunci vorbim de o responsabilitate politică extrem de serioasă cu implicaţii în scena politică românească".

Ancheta "corupţilor şi a abuzului de putere" nu-i decât un examen de "Democraţie" dat de Comisia Parlamentară în faţa opiniei publice mondiale.

Va trece comisia examenul?

• • •

ÎNCĂ 10 CADAVRE

La cimitirul particular al fostei secţii de interogare a Securităţii dela Căciuleşti-Peleş s'au mai găsit alte 10 cadavre. (În total 300). Până acum tărăgăneală. Nu s'a putut stabili exact data când duşmanii fericirii comunismului s'au sinucis din remuşcare. Unii au fost împuşcaţi de aproape, cu gloanţe de calibru 7,63, iar alţii, după poziţia scheletelor, arătau că au fost schingiuiţi şi aruncaţi în groapă.

Pentru stabilirea exactă a datei (ce se tot discută), s'a apelat la laboratoarele de specialitate din străinătate. O altă amânare ce ne dă totuşi speranţă. Un raport va trebui înaintat până la finele lunii August.

• • •

VERDEŢ NU MINTE

Cu ocazia constituirii Uniunii Tineretului Socialist, a declarat: "Speranţele tuturor Românilor s'au năruit odată cu înlăturarea dictaturii şi a totalitarismului".

Dl. Verdeţ mărturiseşte că a fost şi-a rămas comunist, Dl. Iliescu care a fost comunist şi a rămas comunist, spune că-i democrat.

• • •

ECONOMIA-I PLINĂ DE NEVOI ŞI SPERANŢE

Capitalul străin investit până în luna Iunie se ridică la $656 milioane, dar pentru a completa reconstruirea economică e nevoie de o investiţie de $1,4 miliarde până la 31 Decembrie 1993.

Sunt câteva semne bune în comparaţie cu primele luni ale anului 1992, inflaţia lunară a scăzut dela 11,6 la 9,7, iar numărul şomerilor s'a redus cu 11.000 în Aprilie. În primele patru luni din 1993, s'au creat 130.000 de noi locuri de muncă, iar producţia din Aprilie 1993 a fost egalată cu cea din Aprilie 1992. 30 de mari întreprineri falimentare care nu şi-au plătit datoriile (circa $2,2 miliarde) vor trece de sub controlul băncilor şi vor fi restructurate sub supravegherea statului.

După restructurarea celor 30 de întreprinderi (în decursul unui an) vor fi reorganizate alte 100 de întreprinderi falimentare.

• • •

ŢIGANII ÎŞI CER DREPTURILE

Reprezentanţii celor opt milioane de Ţigani, împrăştiaţi prin Europa, s'au întâlnit la Snagov pentru a protesta contra persecuţiilor. Ucişi, bătuţi, alungaţi din casele lor, zeci de mii de Ţigani au fost siliţi să emigreze, dar nimeni nu i-a primit cu braţele deschise. Ţiganii cer acum un ajutor internaţional, iar guvernul dela Bucureşti este primul din Europa care recunoaşte existenţa lor ca minoritate. Romii au emigrat acum 1000 de ani din India, azi nu mai au o limbă comună şi la congres a fost nevoie de translatori.

• • •

UN BĂTRÂN, O BINEFACERE

Bătrânii şi-au reluat rolul important de altă dată. Acum avem aceleaşi cozi interminabile în faţa magazinelor, iar bunicul sau bunica sunt singurele persoane care au timp să aştepte, ore întregi, la coadă ca să aducă o felie de brânză.

• • •

NU NE-AM SCHIMBAT

Dintre fostele ţări satelite, doar România şi-a păstrat aproape intactă poliţia politică, iar securiştii au ajuns oameni mari. Unul e actualul ministru de Interne, fost colonel de Securitate, alţi opt au fost informatori ai Securităţii, iar privatizarea a fost dată pe mâna altor informatori şi agenţi ai Securităţii, declară Ion Mihai Pacepa într'un interviu acordat ziarului "Lumea Liberă".

• • •

O BANCĂ INTERNAŢIONALĂ

Cercurile financiare plănuiesc înfiinţarea unei bănci care să servească ţările din Balcani şi cele din jurul Mării Negre (BSESO). Bulgaria ar fi ţara favorită: are o lege avantajoasă pentru investiţii şi o situaţie financiară stabilă. Salonic, Istanbul şi Bucureşti sunt pe lista de a fi considerate ca viitor centru financiar. Scopul băncii e de a închega o cooperare economică între cele 11 ţări care formează BSESO.

• • •

Numărul şomerilor pe luna Martie 1.045.531.

• • •

Se va lua în discuţie legea care va permite străinilor să aibă proprietăţi în România.

• • •

Dl. Napoleon Pop este şeful noului departament de Integrare a României în sânul ţărilor europene!

• • •

Deputatul Vasile Văcaru (FDSN) l-a acuzat pe deputatul Nicolae Mischie (FDSN) că i-a furat din birou 400.000 de lei. Poliţia l-a găsit vinovat, aşa că deputatul Mischie îşi va urma cariera...

• • •

Pentru o mai bună rezonanţă, Dl. Petre Roman şi-a rebotezat FSN-ul în "Partidul Democrat Român" (P.D.R). Membrii se vor numi... pederişti.

• • •

Autorul volumului "Orizonturi Roşii", Colonelul Ion Mihai Pacepa, va scoate un nou volum "Moştenirea Kremlinului".

• • •

Profesorul universitar Ion I. Inculeţ din Canada şi fiul preşedintelui Sfatului Ţării din Basarabia în 1918 a fost numit Membru al Academiei Române.

• • •

Dela Comisia Naţională de Statistică: o familie cheltuieşte 56% din salariu, pentru hrană.

• • •

Furt premieră: trei muncitori din portul T.F. Mangalia au fost trimişi în judecată pentru sustragerea şinelor de cale ferată. Ei au socotit că 34 metri de şină le aduce un profit de 134.000 de lei.

• • •

În Bucureşti s'a instalat a doua centrală telefonică digitală care permite altor 14.000 de abonaţi să intre în circuitul internaţional.

• • •

Numărul Ţiganilor se apropie de un milion. 35% din copiii lor nu merg la şcoală, iar 15% vizitează şcoala când au timp şi voie.

• • •

Ministerul Finanţelor anunţă: la sfârşitul anului rata inflaţiei va fi de 100%.

• • •

La Policlinica de diabetologie din Bucureşti lipseşte doar insulina, iar autorităţile nu ştiu când vor primi medicamentele necesare.

• • •

Dl. Gheorghe Antoniade a fost numit Şeful Casei Regale a României.

• • •

Dolarii falşi continuă să invadeze piaţa.

• • •

Din cauza apei ce conţine concentraţii neadmise de pesticide organoclorurate se aşteaptă o epidemie de hepatită. O singură picătură de ulei de motor aruncată în Dâmboviţa deteriorează 100 de litri de apă.

• • •

Din motive financiare, Ministerul Sănătăţii va pensiona 1857 de persoane. În majoritate, medici de dispensare, specialişti şi doctori primari.

• • •

Ungaria a introdus la vamă un control sever al autoturismelor. Trebue să ai cauciucuri la fel, becurile şi culoarea farurilor la fel, centura de siguranţă, apărătoare de noroi la roţi etc.

• • •

Ce-aduce ziua, n'aduc cinci luni. Bursa de mărfuri a tranzicţionat într'o singură zi o valoare de 1.540 miliarde lei mai mare decât toate cele efectuate de când a fost înfiinţată. Este vorba de 6 avioane de tip Antonov 24, construite de TAROM şi vândute unei societăţi românoruse.

• • •

Animalele, păsările vii şi laptele de vacă au rămas încă subvenţionate. Pentru un litru de lapte, statul acordă o subvenţie de 30 de lei.

• • •

Muncitorii dela Întreprinderea de Autocamioane Roman S.A. Braşov au refuzat să lucreze Sâmbăta şi Duminica, deşi li se oferise o plată mai mare.

• • •

România are cel puţin şapte companii dedicate turismului.

• • •

Pentru $200 poţi petrece un weekend în castelul lui Dracula.

• • •

Numărul întreprinderilor particulare cu capital străin a crescut în fiecare an. În prezent, numărul lor trece de 25.000.

• • •

În comparaţie cu alte ţări, România are un procentaj scăzut de bolnavi de SIDA. 94% din bolnavi sunt copii din orfelinate. Acesta este un caz unic şi se datoreşte neglijenţei.

• • •

Federaţia Română de Fotbal a dat afară pe antrenorul Cornel Dinu pe motiv că a pierdut multe meciuri şi a scăzut şansele de a participa în meciul semifinal.

• • •

CU TOŢII ÎN PAGUBĂ

Din cauza embargoului impus Iugoslaviei, ţările danubiene au pierdut $13 miliarde, dintre care România, $7 miliarde, în timp ce Belgradul numai $4 miliarde. Portul Giurgiu, care servea în medie 8 vapoare pe zi, acum e plin cu vase ancorate, fabricile sunt închise pentrucă nu primesc materii prime şi lucrătorii din port stau cu braţele încrucişate. La Rusciuc, aceeaşi situaţie.

• • •

EXACT CE NE LIPSEA

Statele Unite au oferit României şi Bulgariei câte trei vase, neînarmate, ca să înforţeze embargoul impus Iugoslaviei. Bulgaria întrebuinţează una din nave pentru amuzamentul schiorilor pe apă, iar România a mutat o navă pe lacul Snagov ca să plimbe turiştii.

• • •

DUNĂREA SUB CONTROL

După ce Sârbii au ocupat cam tot ce-au vrut, s'au luat măsuri serioase pentru impunerea sancţiunilor: cinci nave de patrulă(două cu echipaj german, două cu echipaj italian şi una cu Spanioli), vor inspecta la Galaţi vapoarele de mărfuri.

Uniunea Europei de Vest, compusă din 11 ţări, va contribui cu 300 de vameşi şi poliţişti pentru întărirea blocadei.

• • •

"AURUL NEGRU"

Producţia de petrol a crescut şi se speră că va atinge cifra de 7 milioane tone anual. Cum rezervele interne sunt pe terminate, se intensifică extracţia de petrol din Marea Neagră care contribuie cu 12-13% la întreaga producţie.

• • •

TIMPURI CRITICE

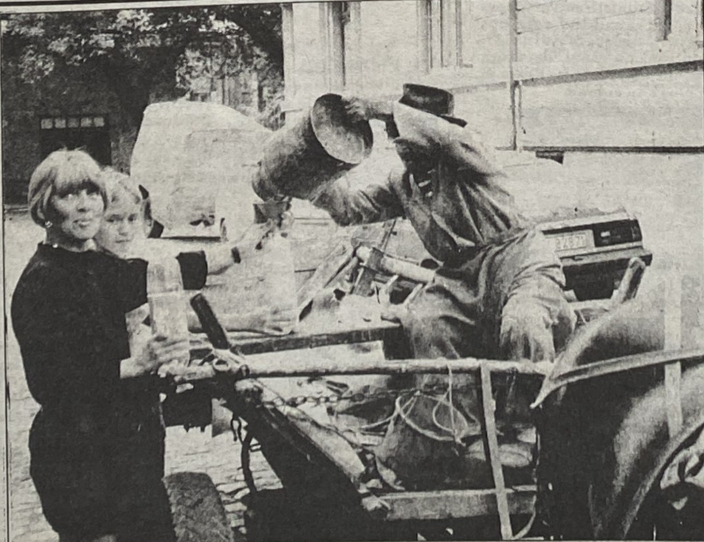
Ţările foste comuniste se plâng că Vestul nu le ajută. La conferinţa dela Luxemburg, s'a hotărât suprimarea unor taxe vamale şi de asemenea, li s'a reamintit că şi Europa de Vest trece print'o criză economică. Totuşi li s'a promis, cu condiţii, acceptarea lor în "Comunitatea Europeană".

• • •

UN SPITAL ROMÂNESC ÎN SOMALIA

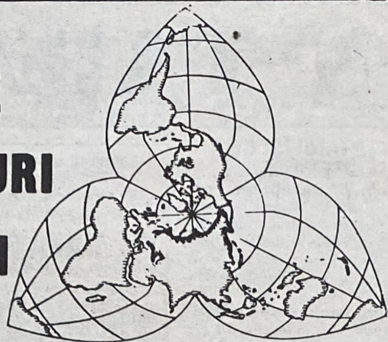
230 de doctori civili şi militari, având în dotare echipament necesar pentru un spital de câmp de 100 de paturi, au plecat din portul Constanţa către Somalia, ca ajutor trimis de România în cadrul organizaţiei UNOSOM (ONO în Somalia). În grupul trupelor internaţionale care menţin pacea în Somalia nu se găseşte nici un soldat român.

• • •

Laptele a revenit în Bucureşti în căruţele ţăranilor

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ABANDONAREA TREPTATĂ A BOSNIEI

Președintele Izetbergovici

Felul cum se desfășoară evenimentele din fosta Iugoslavie, ca și reacția majorității puterilor occidentale, arată că Bosnia este treptat abandonată și probabil va înceta să apară pe harta Europei ca un stat independent în viitorii ani.

Pe teren, au continuat bombardamentele și atacurile asupra orașelor și satelor complet încercuite ale Musulmanilor bosniaci. Croații, care și-au părăsit foștii aliați, caută și ei să-și extindă cât mai mult zonele ce consideră că trebue să le aparțină. Noua poziție croată, pare să adeverească zvonul lansat încă cu doi ani în urmă, că Președintele Serbiei Milosevici și Președintele Croației, Tudjman, ar fi semnat un acord secret de împărțire a Bosniei-Herțegovinei.

După ce Lordul Owen a anunțat că planul Vance-Owen (pe care s'a mizat de luni de zile) este nerealizabil, el și noul sponsor, Suedezul Stolenberg care l-a înlocuit pe Vance, au îndemnat pe Bosniaci să accepte un plan de împărțire a Bosniei, plan propus de Milosevici și Tudjman(!). Planul propune crearea a trei state separate, sârb, croat și musulman, într'o confederație. Sârbii ar urma să dețină 50% din teritoriu, Croații 30%, iar Musulmanii doar 20%, cea mai mare parte în centrul Bosniei și o mică enclavă în Nord-Vest, în zona orașului Bihac. Croații au anunțat că vor accepta un coridor de trecere până la M. Adriatică.

Planul a fost respins de Președintele Bosniei, Izetbergovici ca inacceptabil, deoarece recunoaște dezmembrarea prin forță a republicii și contravine rezoluțiilor Consiliului de Securitate.

Administrația Clinton a avut din nou o penibilă schimbare de poziție, anunțând că ar putea să accepte o astfel de împărțire, dacă cele trei părți ajung la o înțelegere.

De reamintit că președintele declarase până atunci că nu va recunoaște niciodată modificarea frontierelor cu forța, iar în campania electorală l-a acuzat pe George Bush de pasivitate în problema Bosniei și a cerut ca SUA să impulsioneze Consiliul de Securitate să autorizeze lovituri aeriene.

Administrația americană, după ce prin Secretarul de Stat, Christopher, nu a reușit să convingă țările Comunității Europene să accepte nici atacuri aeriene limitate, nici ridicarea embargoului de arme pentru Bosnia ca să permită acesteia să se apere, s'a retras într'o condamnabilă expectativă.

SUA nu a mai avut ca altă dată rolul de lider, iar Cristopher, ca și șeful său, a făcut declarații în care adopta de fiecare dată altă poziție. De altfel Secretarul de Stat american a avut mai mult sarcina de curier între țările vestice și administrația americană. In problema Bosniei el a jucat rolul pasiv al unui cioclu diplomatic.

Planul Milosevici-Tudjman, de împărțire a Bosniei

La întrunirea liderilor Comunității Europene s'a văzut la majoritatea membrilor o poziție precautǎ, ei fiind pur și simplu iritați de poziția cancelarului Kohl care a declarat că singura soluție corectă este să se dea posibilitatea Musulmanilor bosniaci să se apere singuri. El a spus că prin faptul că Germania are 350.000 de refugiați și 800.000 de emigranți din fosta Iugoslavie, ea se simte oarecum identificată cu conflictul. I s'a mai reproșat cancelarului că Germania a fost aceea care a recomandat comunității să recunoască noua republică, ceea ce a dus la actualul conflict. Franța și M. Britanie au fost categoric împotriva unor măsuri energice, ambele temându-se pentru trupele lor din forțele ONU. De reamintit că în contrast cu atitudinea lui Major, fostul Prim-ministru Margaret Thatcher a acuzat încă de anul trecut de lașitate pe liderii vest-europeni, pentru lipsa lor de decizie în curmarea masacrului din Bosnia. Aceleași divergențe de păreri s'au semnalat și la nivel NATO.

În disperare de cauză s'a produs o separare de opinii în președinția colectivă a Bosniei. După ce Președintele Izetbergovici a refuzat să se ducă la Geneva să discute cu partea croată și sârbă planul Milosevici-Tudjman de împărțire a Bosniei, șapte din membrii au fost de acord să se prezinte pentru discutarea acestui plan.

Statele Unite și puterile europene au arătat până în prezent că nu sunt în stare să asigure mult trâmbițata ordine mondială, acolo unde li se opune o forță bine organizată și ele nu au interese majore. Neutralizarea bandelor desculțe din Somalia sau bombardarea Irakului sunt încercări de a abate atenția publică dela probleme importante care însă nu pot fi rezolvate ușor.

În Consiliul de Securitate, la propunerea de ridicare a embargoului de arme pentru Bosnia, numai SUA și cinci state nealiniate au votat pentru. Neîntrunind cele opt voturi necesare (din 15), moțiunea a căzut, deoarece M. Britanie, Franța, Rusia și China s'au abținut.

Președintele Milosevici

UN NOU ATAC AERIAN ASUPRA IRAKULUI

Statele Unite au lansat un atac aerian prin surprindere, cu rachete, asupra Bagdadului, având ca scop distrugerea Cartierului General al Serviciului Secret de Informații irakian.

Atacul a avut loc pe data de 27 Iunie, Duminică noaptea, când 23 de rachete Tomahawk lansate de pe distrugătorul Peterson (M. Roșie) și crucișătorul Chancellorville au ajuns la ora 2 noaptea deasupra Bagdadului, după două ore de zbor. Racheta Tomahawk (care costă 1,1 milioane dolari) are șapte metri lungime, o viteză de 800km/h și are o rază de acțiune de 1.100 km.

S'a comunicat că 16 rachete și-au atins ținta, patru au lovit clădiri mărginașe ale complexului, iar trei au explodat într'un cartier rezidențial, omorând șase civili și rănind alți zece.

La o ședință specială a Consiliului de Securitate, delegația americană a invocat articolul 51 al Cartei ONU care dă dreptul la autoapărare în cazul unui atac asupra unui membru ONU.

După cum se știe, serviciile de informații kuweitiene au anunțat cu două luni în urmă că au descoperit pe data de 14 Aprilie pregătiri pentru o încercare de asasinare a fostului președinte american George Bush, care se găsea atunci într'o vizită în Kuweit. Erau implicați 11 Irakieni și 3 Kuweitieni.

Delegația americană a declarat că serviciile de informații ale SUA au verificat și au găsit ca fiind autentice descoperirile kuweitiene. Au fost prezentate o serie de fotografii de bombe și dispozitive de declanșare electronică. Președintele Clinton a considerat că o încercare de atentat asupra unui președinte american, este o încercare de atac direct asupra SUA și a dat ordin de contraatac conform articolului 51 al Cartei.

Ambasadorul Irakului a respins acuzațiile declarând că totul a fost o înscenare făcută de către Kuweit.

Trebue remarcat că la început Americanii și-au exprimat scepticismul asupra aserțiunilor kuweitiene, considerând că a fost o acțiune de evidențe planificate de către Kuweit, pentru a pune astfel SUA în situația de a ataca Irakul. Au fost dubii și asupra felului cum s'au obținut declarațiile de vinovăție a celor suspectați.

Liderii guvernelor occidentale au aprobat acțiunea americană cu excepția unor personalități din opoziție.

Țările arabe, în afară de Kuweit, au avut în general o atitudine critică față de noul atac aerian asupra Irakului, remarcându-se în același timp lipsa de fermitate pentru împiedicarea genocidului din Bosnia. La Bagdad au avut loc mari demonstrații antiamericane.

Unii critici consideră că Președintele Clinton a vrut să-și îmbunătățească imaginea șubrezită în urma atitudinii șovăitoare în politica externă și cea oscilantă în problemele domestice.

Un oficial american a declarat după atac, că CIA nu a putut dovedi concludent, până în prezent, că Saddam Hussein sau șeful Serviciilor de Informații ale Irakului ar fi ordonat o acțiune de atentat asupra lui Bush.

La trei zile dela bombardament, în zona de zbor interzis din Sudul Irakului a fost atacată cu rachete o baterie antiaeriană irakiană care își îndreptase radarul spre un avion american de patrulare.

Clădire a Serviciului de Informații irakian

Americanii au căutat să pedepsească Irakul pentru acte de terorism dar neglijează Iranul care subvenționează toate mișcările teroriste ale fundamentaliștilor musulmani din o serie de state arabe, culminând cu acțiunile din Egipt și cu un început chiar în SUA.

COMUNITATEA EUROPEANĂ PRIMEȘTE NOI MEMBRI

CE a invitat șase țări din fostul bloc comunist ca să devină membre ale acestui grup regional economic. Astfel Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia, România și Bulgaria au posibilitatea să adere la CE înainte de anul 2000, dacă condițiile lor economice și politice vor permite acest lucru.

Intrarea este condiționată de o democrație stabilă cu respectarea drepturilor omului și a minorităților conlocuitoare. Totodată, se cere o economie de piață liberă cu produse competitive pe piețele vestice.

Austria, Suedia, Finlanda și Norvegia se vor alătura comunității până la 1 Ianuarie 1995. Dacă cele șase țări fostcomuniste vor îndeplini condițiile de primire, în Europa se va creea o adevărată uniune, care se va întinde dela Cercul Arctic până la Marea Neagră.

CE a fost de acord să facă noi concesii comerciale în ceea ce privește reducerea cotelor și taxelor pentru produsele de bază care vin din cele șase țări est-europene. Se duc negocieri și pentru condițiile de participare ale Rusiei.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

ÎNTOARCERE SPRE DREAPTA

Lucian G. COSTI

Scena politică franceză a fost dominată, în toată perioada de mari transformări ce marchează deceniul al optulea al secolului, de guvernarea socialistă. Apartenenţa politică a însuşi Preşedintelui Mitterrand la partidul socialist este încă o probă că opţiunea electoratului francez s'a îndreptat preponderent spre stânga, în contratimp cu evoluţia generală a stângii pe continentul european. Prăbuşirea partidului comunist din URSS şi lanţul de evenimente declanşate de răsturnarea bolşevismului rus au constituit o veritabilă surpriză pentru Francezi, care au reacţionat tardiv, abia în primăvara lui 1993, când alegerile legislative au măturat practic pe socialişti dela conducerea Franţei. Există desigur numeroase explicaţii asupra cauzelor acestei lungi domnii socialiste în Franţa. În primul rând, stânga a apărut, în accepţiunea sa modernă, odată cu Revoluţia Franceză, al cărei bicentenar fusese sărbătorit în vara lui 1989, în timpul guvernării socialiste, desemnându-se în felul acesta o lungă continuitate a prevalenţei aceleiaşi mentalităţi politice pe parcursul celor două secole. Franţa acceptă dreapta nu neapărat ca o alternativă care să reflecte o preferinţă ideologică, ci mai degrabă ca o pedepsire a exceselor sau corupţiei de care dădeau dovadă guvernanţii de stânga. Doar timpul ne va spune dacă zdrobitoarea înfrângere a socialiştilor francezi din acest an oglindeşte o schimbare de fond în preferinţa politică a Francezilor, sau este vorba de o îndepărtare dela putere a reprezentanţilor unui partid care excelase în scandaluri de proporţii şi corupţie generalizată, în sensul punitiv amintit mai sus.

Preponderenţa stângii franceze în viaţa politică a ţării a fost pregătită de filosofii raţionalişti şi materialişti ai secolului al XVIII-lea şi îmbrăţişată cu fervoare de o mare parte a elitei intelectualităţii franceze pe tot parcursul a două secole; s'a cristalizat astfel o doctrină politică ce a influenţat profund întreaga evoluţie a gândirii social-politice europene. Dacă pe plan social-economic, stânga a profesat ideea egalităţii de avere şi a redistribuirii bogăţiei înspre cei defavorizaţi, pe plan ideologic ea a dus o luptă acerbă contra religiei creştine, introducând noţiunea de stat neutru, practic ateu, care cel mult tolerează practicarea religiei. Stânga a reuşit astfel să modifice radical alcătuirea de principiu a statului european tradiţional de tip creştin, aşa cum fusese stabilit încă din secolul IV, de Constantin cel Mare. Din acestă perspectivă, opţiunea politică de dreapta însemna în primul rând o reechilibrare a valorilor tradiţionale aflate în permanentă defensivă şi regres.

Ideile profesate de stânga franceză au ajuns să reprezinte etalonul modern al conceptului de stat, opus celui de tip tradiţional. Îmbrăţişând noţiunea de libertate umană într'un spirit ateist, ideologia stângii a impus conceptul libertăţii individuale până la absurd: se proclama libertatea totală a persoanei umane, mergându-se până la dreptul femeii de a ucide pruncul nenăscut. Avortul a devenit, mai întâi în Franţa, nu o crimă, ci un drept. Plata n'a întârziat să apară: din cea mai numeroasă naţiune europeană, Franţa a devenit o naţiune de rangul doi, depăşită numeric şi de Anglia (care era de cinci ori mai puţin populată decât Franţa în ultimii ani ai monarhiei franceze, la finele secolului XVIII), şi de Germania, mai apoi de Rusia. Lupta pentru supremaţie politică în Europa avea să fie din ce în ce mai dură pentru Franţa. Consecinţele dezastruoase pe plan istoric ale ideologiei antitradiţionale de stânga sunt greu de măsurat; cert este că cea mai importantă ţară latină, de care soarta noastră este strâns legată, a pierdut singură cursa pentru supremaţie în Europa, înainte de a fi învinsă pe câmpurile de luptă de către puterile rivale.

Dacă Franţa a pierdut rolul de putere politică de prim rang, influenţa majoră exercitată de ideile politice născute acolo nu poate fi neglijată; revirimentul dreptei franceze poate fi acompaniat de o modificare a gândirii politice a intelectualităţii franceze. Aceasta ar însemna un recul important al stângii în tot Vestul Europei, la unison cu cele ce se petrec în Est unde respingerea ideologiei de stânga este umanimă. Gestul disperat al Primului ministru socialist Beregovoi este aşadar în concordanţă cu starea de spirit generală a stângii franceze. Ceea ce este mai greu de explicat este acceptarea de către Biserica Catolică să oficieze serviciile funerare în catedrala din Nevers unei personalităţi ce a ales să se sinucidă, ştiută fiind poziţia oficială a Bisericii. Este foarte probabil că şi catolicii încearcă să se adapteze timpurilor spre a fi placul stăpânirii lumeşti, care pune Biserica Catolică pe plan de egalitate cu animismul african, spre exemplu. Privită din perspectiva istoriei, formula modernă pe care au născocit-o Francezii este o negare a propriei istorii, în care s'au scris pagini glorioase pentru apărarea creştinităţii contra invaziei islamice a Maurilor, mai apoi pentru salvarea catolicismului şi păstrarea sa ca religie oficială a statului francez. Este prematur să afirmăm că victoria dreptei franceze, reunită în coaliţia numită Uniunea pentru Franţa, înseamnă o vindecare a răului ce a cuprins societatea franceză, dar e un început promiţător.

Răsturnarea dela putere a socialiştilor vine să complice eforturile grupărilor internaţionaliste de a construi suprastatul european, care e un fel de lume a marii finanţe, fără nici un punct de referinţă cu neamurile europene. Speranţele de progres în direcţia Maastricht se bazează însă pe prezenţa a numeroşi adepţi ai internaţionalismului în rândul politicienilor de dreapta, ceea ce face ca spectrul politic să nu fie net diferenţiat, tonurile de gri fiind suficiente spre a nu permite delimitarea tranşantă a liniei politice.

Dacă ceea ce s'a petrecut în Danemarca nu este o lecţie pentru cei care mai au iluzii despre "democraţia" ce se prepară Europei occidentale, atunci vraja exercitată de prosperitatea materială a Vestului poate fi luată drept etalon moral-politic. Este eroarea fundamentală a oamenilor din Răsărit, abia scăpaţi din coşmar, care pun semnul egalităţii între abundenţa materială din Vest şi ideile politice dominante acolo în acest fine de mileniu. Realitatea este cu totul alta: progresul material este dublat de un declin notabil al ideilor politice. Cum se poate explica oare încăpăţânarea cu care s'a nesocotit votul negativ al Danezilor privitor la Tratatul dela Maastricht, aducându-se din nou tot poporul la urne, spre a fi salvate aparenţele democratice (după un scenariu binecunoscut nouă şi de sumbră tradiţie) ca să se obţină acea aderare la un stat supranaţional, care înseamnă dispariţia suveranităţii Danemarcei. Sinistra farsă a democraţiei începe să-şi dea arama pe faţă; vai celor care se îndreaptă cu bună ştiinţă spre un asemenea liman.

Dacă naţiunile importante ale Europei de Vest au căzut deja în cursă, mirajul noului internaţionalism poleit cu gijă de presă şi televiziune poate să fie molipsitor şi pentru deposedaţii Europei de Răsărit. N'a fost oare comunismul cel mai reuşit laborator pentru crearea omului de tip nou, fără Dumnezeu şi indiferent faţă de neamul din care face parte? Chiar dacă reacţia de echilibrare a avut în fine loc, nu e mai puţin adevărat că experimentul malefic şi-a atins de cele mai multe ori scopul, omul din lagărul comunist devenind un robot insensibil, preocupat de lipsa hranei, cazat în celule de bloc, deposedat de tradiţia neamului său şi menevrat fără greutate de statul anticreştin. Calea deschisă Vestului a fost mai nuanţată şi lipsită de brutalitate. Acolo omul a căzut pradă numeroaselor tentaţii oferite cu generozitate de societatea de consum: i s'a creat iluzia că progresul tehnologiei va aduce un paradis material, terestru şi uşor accesibil. Ce rost mai are să fie urmată dificila cale a mântuirii personale propagată de Biserică, care şi aşa nu promite nimic de pământ, ci doar undeva în nişte ipotetice Ceruri pe care simţurile umane le ignoră? De aici până la marasmul ideilor politice şi confuzia în care se complace omul Vestului nu mai e decât un pas. Ceea ce e demn de subliniat e faptul esenţial că la baza ambelor căi, cea brutală, din Est, sau cea blândă, amăgitoare din Vest, stă aceeaşi doctrină a stângii, ce-şi are originea în Franţa, odată cu seismul anticreştin declanşat în 1789. Revenirea trebue aşadar să o facă chiar cei care au întors spatele tradiţiei şi au instaurat Cultul păgân al Raţiunii.

EFEMERIDE

De peste cinci decenii, România trăieşte sub zodia blestemelor pentru păcatele omuciderilor de stat nepedepsite, a desfrânării conducătorilor ridicată la rangul de virtute, a corupţiei îmbrăcată în hainele cinstei, a trădărilor numite patriotism, a ierarhilor ipocriţi, a haosului organizat.

Se răsucesc sub ţărână ostaşii făuritori ai României Mari când peste moaştele lor calcă cizmele moscovite, iar vânzătorii de ţară au ajuns să hotărească destinele unei patrii pentru care nu au nici un pic de sentiment, alături de indivizi care nu au nici un strop de sânge românesc în vinele lor.

Ca şi Carol al II-lea, Iliescu ar vinde întreaga ţară pentru a-şi păstra scaunul. Datorită lipsei de conducători, Românii au fost vânduţi ca vitele la abator mai întâi de către gansterii dela Moscova şi Berlin, mai târziu de către cei trei geambaşi ai secolului la talciocurile dela Teheran şi Yalta, au fost de curând târguiţi şi la Malta şi nu au fost uitaţi nici la Vancouver, în anul de graţie 1993, când ciolovecul din Moscova a cerut mai marelui dela Casa Albă desfiinţarea Organizaţiei Naţiunilor Captive, asociaţie scoasă cu forcepsul în idilica moşire a Preşedintelui Eisenhower.

Faptul că marile puteri dau cu tifla tratatelor şi declaraţiilor internaţionale de drepturi ale ţărilor şi indivizilor după cum le dictează interesul lor, nu poate justifica acceptarea lor de către cei lezaţi, aşa cum nu se poate justifica înjugarea pe motivul că la vecini este mai rău.

Lecţiile de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial nu trebuesc uitase. Să ne amintim doar de Liga Naţiunilor, Înţelegerea Balcanică şi Mica Înţelegere din care făceau parte România, Iugoslavia şi Cehoslavacia. Pact încheiat, parafat şi şnuruit de insistenţa lui Titulescu de a împiedica expansiunea Germaniei (nu şi a Uniunii Sovietice). Celebra Mică Înţelegere a plesnit ca un balon de săpun când Germanii au anexat regiunea Sudeţilor din Cehoslovacia, iar când din această ţară, mai târziu, nu mai rămasese decât un Protectorat al Boemiei şi Moraviei, din Mica Înţelegere nu rămăsese decât dureroasa amintire a multi-milioanelor cheltuite cu mână de nabab Titulescu, din sudoarea stoarsă a ţăranilor care din cauza crimelor mondiale nu-şi puteau plăti nici datoriile pentru pământul care le-a fost dat. România a plătit prea scump ridicola aventură a lui N. Titulescu de a face o politică "europeană".

După drama Cehoslovaciei, n'a întârziat atacul nici împotriva României, a cărei politică era a unei bărci fără lopeţi şi cârmă prinsă de furtună în largul mării.

În acele vremuri, în locul unei politici naţionale de salvare a ţării ameninţată la toate hotarele ei, Carol al II-lea, după ce desfiinţează partidele politice, îşi face propriul său partid, secondat de nefasta figură a Chiorului în fruntea tuturor departamentelor cheie, fără a ţine seamă de furtuna ce se ridica la frontiere.

Opunându-ne Ruşilor în 1940, la cererea lor de cedare a Basarabiei şi Bucovinei de Nord, chiar dacă am fi fost învinşi, nu am fi avut o soartă mai rea decât aceea de după dezastruoasa capitulare necondiţionată dela 23 August 1944, dar s'ar fi scris o pagină de bravură în istorie. Mult citatul exemplu al Finlandei este o întărire a acestei credinţe.

După 53 de ani situaţia din România este mai rea decât atunci.

Fără nici un ultimatum din partea Ruşilor, Iliescu s'a dus şi a semnat la Moscova, alături de Gorbaciov, cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor şi numai norocul Românilor ca să intervină puciul din Rusia, a făcut ca acest act de trădare naţională să nu fie adus spre ratificare în faţa unui parlament lipsit de orice spirit naţional. Ce se întâmplă însă în România dela Răsărit de Prut, care îşi zice Republica Moldova, este încă tot mai îngrijorător.

Politica antinaţională dusă de comuniştii din România (vechi sau noi) este aceea de a se lepăda de toţi Românii care nu sunt cuprinşi în teritoriul administrat cândva de PCR, iar acum FDSN. Românii din afara actualelor hotare ale ţării sunt consideraţi ca etnii aparte: Moldveni, Aromâni, Timoceni, Bănăţeni etc. cu intenţia vădită de a ajunge ceea ce vor duşmanii Românilor, a fi consideraţi etnii de limbă latină dar nu Români, rupţi din trupul şi sufletul României de invaziile barbare.

Nerozia aceasta a prins şi la unii semidocţi, încât un imbecil, ajuns prin politică şi cadru universitar la Belgrad, pretins filolog român, afirma într'o conferinţă la universitatea de acolo că a "considera vorbirea aromână a fi un dialect al limbii române, ar echivala cu a spune că limba sârbă este un dialect al limbii ruse"...

Dacă din laşitate sau interes Iliescu nu intervine în conflictele din Basarabia, nu are nici un cuvânt de spus când Grecii invadează comunităţile aromâne din Albania, după ce i-au adus la tăcere pe cei din ţara lor, iar Sârbii sunt gata să mute focul din Bosnia în Macedonia şi Timoc, nici Opoziţia nu are chiar nimic de spus?

Zahu PANĂ

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamani inainte.

CRONICA VREMII

OFENSIVA ADEVĂRULUI

——Ion BOIERU——

Premizele problemei.

Adevărul este o categorie a realului, este imperceptibil dacă nu apare în cuprinsul realităţii sau al realităţilor. Adevărul nu poate fi acoperit sau falsificat, decât în anumite împrejurări şi numai de o categorie de oameni. Pentru acei care au accesc la "realitate", adevărul se descoperă fără mare greutate. Deci, pentru a cunoaşte adevărul este uneori nevoie de un contact substanţial cu realităţile, sub orice formă s'ar prezenta ele. Mai există câteva corelative, care ajută la perceperea adevărului, cum ar fi obiectivitatea şi buna credinţă, adică elemente caracteristice demnităţii umane. Aceste elemente ţin de categoria eticii, în lumina căreia se desfăşoară existenţa umană, care pe lângă adevăr, implică şi binele, impus de condiţia existenţei umane. De demnitatea omului este legată şi valoarea libertăţii, al cărei izvor este dragostea. Condiţia omului în viaţa socială se poate concepe numai ca "rodul comuniunii sufleteşti între cetăţeni, a simpatiei şi dragostei din care naşte familia şi apoi CETATEA" (Traian Brăileanu). Aceste câteva note preliminarii ne ajută să înţelegem mai bine problema pe care o evidenţiază acest scurt articol introductiv, la o serie de analize pe care le vom face unor cărţi apărute recent, care cer imperios o severă obiectivitate şi bună credinţă, care ar trebui să fie la îndemâna oricui om (era să spun a oricărui intelectual, dar nu este cazul).

Perspectiva istorică.

Ţara românească a fost stăpânită de invazia comunistă timp de 40 de ani. Această invazie a fost o amalgare de mediocrităţi, de laşităţi umane, de înstrăinaţi de neamul românesc, de duşmani de moarte ai neamului, de incompetenţi şi de ucigaşi în sensul deplin al cuvântului, care au întronat genocidul culturii, civilizaţiei şi al naţionalităţii române. În mod deliberat, cei mai mulţi dintre ei, au falsificat adevărul asupra trecutului românesc şi asupra realităţilor naţionale şi au pângărit sufletul naţional, prin ideologia marxistă, care nu avea nici un fel de legătură cu sufletul românesc. Dar, pe lângă acestea, au fost ucişi zeci de mii, dacă nu sute de mii de Români, din toate straturile sociale, şi mulţi dintre ei aruncaţi în gropi comune, fără nici o liturghie şi fără de cruce, la capătul mormântului. Toţi marii conducători de astăzi, care au fost membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist, din România, au fost asociaţi cu crimele care s'au săvârşit pe întreg cuprinsul ţării, pentrucă nimic nu se făcea fără ştiinţa Comitetului Central.

Toate crimele şi asasinatele din cei 40 de ani de guvernare dictatorială comunistă s'au făcut sub tutela partidului comunist, prin diferitele agenţii care au lucrat după indicaţiile centrale ale partidului. Din perspectiva naţională, politică şi, mai ales, morală, acest partid comunist nu mai are dreptul de guvernare sau de încriminare a celorlalte formaţiuni politice. Prezenţa foştilor comunişti în conducerea politică a ţării este o sfruntare morală a naţiunii române. Este o adevărată ruşine naţională, o capitulare neînţeleasă a personalităţilor care n'au ieşit în arenă să vorbească pe limba adevărului, să arate naţiunii "starea reală". Să fie scoase la iveală contradicţiile, nepotrivirile între conducerea politică şi nevoile şi aspiraţiile poporului. Căci nomenclatura operează cu sloganuri, etichete şi soluţii, ca şi pe vremea dictaturii lui Ceauşescu. Victimele din perioada celor 40 de ani de înjugare comunistă, de teroare, de abuz, de imoralitate, de crime şi de satanism intelectual, sunt şi astăzi în postura de victime. Glasurile lor sunt simple strigări în pustiu. În timp ce nomenclatura jubilează în fiecare clipă sub umbrela binefăcătoare a lui Iliescu.

Ce este de făcut? Este greu de răspuns la o astfel de întrebare. Căci dacă este posibilă o răsturnare a actualelor stări de lucruri, aceasta se poate realiza numai prin voinţa poporului de a-şi hotărî propria sa soartă. Şi, desigur că şi acest moment va veni la vremea lui.

Ofensiva adevărului.

Până la "plinirea vremii" se întâmplă ceva deosebit de semnificativ în viaţa de azi a poporului român. Se scot la suprafaţă, în forme directe, mărturii despre cele ce s'au săvârşit în cadrul genocidului naţional, adus în România şi aplicat de partidul comunist român. Adică, se publică fragmente, mai mult sau mai puţin legate între ele, din "cronicile trăite, şi nescrise până astăzi". Poate, în special responsabilii din nomenclatură, credeau că toate faptele trecutului, pline de sânge şi moarte, vor fi îngropate sub linţoliul tăcerii. Şi nimeni nu va putea reconstitui acest trecut. S'au ars dosare întregi din arhivele partidului comunist, s'au ars documente uluitoare din arhivele Securităţii, s'au schimbat nume de persoane, pentru a-şi ascunde identitatea, acei care au făcut parte din crime. Genocidul a avut atâtea ramificaţii, şi a fost înscris cu toate detaliile pe răboaje multiple, încât nu a fost posibil să se piardă, sub nămolul aşa-zisei "civilizaţii marxiste".

Documentele care dau socoteală despre dezmăţul criminal al partidului comunist din România sunt aşa de grăitoare şi aşa de multe, încât nimeni nu va mai putea să-l acopere cu minciuni şi falsificări, produse de propaganda comunistă sau de propaganda celor ce s'au ataşat partidului comunist, dintr'un motiv sau din altul.

Vom aduce mărturii zdrobitoare, care vor lumina cele mai întunecate zone din activităţile partidului comunist, şi vom aduce mărturii care vor lumina întunericul din minţile altora, care au fost de rea credinţă şi au contribuit la răspândirea neadevărurilor, şi la confuzia generală din minţile oamenilor. Nimeni nu va putea rămâne indiferent faţă de probele care se vor prezenta cititorilor. Căci vom lua o sumedenie de cărţi şi publicaţii, în cuprinsul cărora s'au adunat elementele prin care se poate reconstitui "adevărul".

Dela bun început se va vedea raza mare, orizontul larg, în interiorul căruia se vorbeşte despre rezistenţa omenească faţă de "invazia comunistă", pe întinsul pământ românesc, se va vedea calvarul poporului în perioada de dictatură comunistă. Literatura închisorilor este extrem de bogată şi nu se limitează la poezii, ci cuprinde fapte extraordinare şi revelaţii uluitoare.

Este greu de înţeles de ce nu s'a scris până acum, mai mult despre genocidul comunist, dar există o explicaţie care rezidă în psihologia autorilor despre care vom vorbi. Aceşti autori vin dintr'o lume care a fost condamnată la moarte şi fiecare îşi aştepta ziua de execuţie. Toţi aceştia îşi încheiaseră bilanţul vieţii lor, şi nici prin cap nu le trecuse ideea de a scrie despre cele trăite şi văzute în temniţele comuniste. Mulţi dintre ei nu erau scriitori şi nu nutreau ambiţia de a deveni scriitori. Erau resemnaţi în viaţa lor, pe temeiul unei credinţe creştine. Eliberarea de sub dictatura lui Ceauşescu i-a dezmeticit numai parţial, căci s'au îngrozit când au văzut aceleaşi fiare sălbatice ajunse în fruntea ţării, ca şi când nu ar fi fost tot ei torţionarii de până atunci. După o leacă de răgaz, şi-au dat seama că evoluţia evenimentelor va duce la un final de lichidare a regimului comunist şi au trecut la "ofensiva adevărului", adică la ceea ce ştie fiecare dintre ei, mai bine, să facă: "să depună mărturie" despre cele văzute şi trăite. Cu convingerea că nimeni nu va putea tăgădui sau revizui "istoria" cea adevărată a lor şi a celor ce au fost cu ei în fundul temniţelor.

Într'un şir de articole viitoare vom da seama de aceste mărturii, pentru ştirea tuturor şi vom căuta să scoatem lumea din confuziile în care au domnit până acum. Toate acestea vor fi numai pentru oamenii de bună credinţă, nu şi pentru falsificatorii mercenari, ai adevărului, care se întâlnesc în toate mahalalele şi încrucişările de drumuri.

NOTE ŞI COMENTARII

ROMÂNIA - O HIROŞIMĂ MORALĂ

Ceea ce se petrece astăzi în România lui Ion Iliescu, este de neconceput. E mai degrabă de domeniul coşmarului. Un vis urât. Niciodată în istoria poporului nostru nu s'a pomenit ca oamenii care deţin puterea să fie implicaţi în acte compromiţătoare şi murdare ca acum, sub domnia neo-comuniştilor. Şi nu numai unul sau doi, ci întreaga plevuşcă de miniştri, secretari de stat, directori de birouri etc., toţi, dar absolut toţi neisprăviţii şi incompetenţii, ridicaţi peste noapte şi puşi în posturi de conducere, se dedau la acte incompatibile cu poziţiile pe care le ocupă. Toţi fac averi şi devin milionari pe spinarea sărmanului popor.

Dezvăluirile Generalului Gheorghe Florică, fost Comisar Şef al Gărzii Financiare, sunt - şi rămân deocamdată - doar vârful gheţarului.

Elocvent pe această temă este articolul semnat de Dl. Bogdan Burileanu şi publicat pe prima pagină a ziarului "România Liberă" în numărul 945 din care reproducem mai jos câteva fragmente:

"O listă întreagă - adevărat pomelnic politic - pare a fi scăpat de sub controlul vigilent al celor ce se regăsesc în ea. Lovitura Generalului Gheorghe Florică, ex-comisarul şef al Gărzii Financiare, este mult mai devastatoare decât îşi închipuie cei arătaţi cu degetul pentru hoţiile săvârşite. Documentaţia vastă şi profundă scoate la iveală putreziciunea întregii guvernări post-decembriste, închegată într'un sistem pe care-l alcătuiesc şi-l reprezintă oameni de genul Triţă Făniţă, Cornel Dinu şi restul. Ministrul Finanţelor, Florin Georgescu (acelaşi care dăscălise naţia la TV în privinţa noilor preţuri şi a revendicărilor sindicale) sare acum ca ars, străduindu-se să arunce pisica moartă înapoi în ograda expeditorului. Domnia sa încearcă să-l înfrunte pe "dezvăluitor", reproşându-i "lipsa cunoştinţelor de specialitate şi de eficienţă." Eficient a fost Dl. Văcăroiu, când l-a dat afară din funcţie pe năbădoiosul comisar. Şi la fel de eficienţi se vor a fi cei care-l ameninţă că-l omoară dacă nu-şi ţine gura."

Şi Dl. Burileanu îşi încheie astfel articolul: *"...ce-o fi zicând Dl. Iliescu de "bomba" Florică? Şi, mai ales, cum o va dezamorsa dumnealui? Că doar n'o să-l lase pe ex-şeful său de campanie electorală, Dl. Viorel Hrebenciuc - actualul Secretar general al guvernului - să fie acuzat şi (Doamne fereşte!) cercetat, cot la cot cu Doamnele Andronic şi Stolojan!..."*

Cu toate că Dl. Ovidiu Gherman, Preşedintele Frontului Democrat al Salvării Naţionale, deci partidul dela guvernământ, a cerut anchetarea imediată a cazurilor de corupţie, n'ar fi exclus ca totul să fie muşamalizat.

Cu era şi de aşteptat, partidul dela putere, FDSN, s'a grăbit să dea un "Comunicat" publicat de ziarul "Evenimentul zilei", în numărul 267, în care se spune, printre altele: *"...Conducerea FDSN este hotărâtă să nu intervină în desfăşurarea cercetărilor şi să pună la dispoziţia organelor abilitate probele şi declaraţiile solicitate."* Şi asta, după ce mai înainte se spusese că FDSN-ul *"...urmăreşte depistarea faptelor de corupţie indiferent de nivel şi persoană..."*

Până aici, "toate-s bune şi frumoase". Numai că, după ce ni se spune că partidul n'o să intervină şi că urmăreşte "depistarea şi sancţionarea faptelor", se adaugă în zisul "Comunicat" că: *"... FDSN se pronunţă pentru respectarea principiului prezumţiei de nevinovăţie împotriva acuzelor nefundate şi neverificate..."*

Şi comunicatul se termină, după cum urmează:

"Subiectul se pretează foarte bine la speculaţii şi dezinformări. (Dezinformările bată-le norocul să le *bată, de care puterea a făcut şi face caz, ori de câte ori se află în corn de capră), dar Biroul Executiv Central al partidului este hotărât să nu menajeze în nici un fel pe cei a căror moralitate se va dovedi îndoielnică şi este hotărât să acţioneze pentru instaurarea unui climat de legalitate şi transparenţă în viaţa politică şi socială a ţării."*

Asta chiar că am vrea s'o vedem şi noi. Şi, odată cu noi, întreaga ţară. Şi chiar, întreaga lume democrată. Cu adevărat DEMOCRATĂ şi nu spoită numai cu o "democraţie originală" care s'a dovedit în aceşti trei ani şi jumătate inefectivă, bună doar de adormit prostimea şi sugacii.

Dar, îndopaţi, ani şi ani la rând cu comunismul imoral şi deşănţat, ca nişte gânsaci pregătiţi pentru zile mari, nu te poţi aştepta la altceva dela cei ce au transformat România într'o Hiroşimă morală.

Zadarnic se miră şi se mai întreabă "tovarăşii" de ce România nu-i primită în rândurile popoarelor civilizate, când ştiut este că, aşa cum e Turcul, e şi pistolul.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

NOU   REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE..

PRENUMELE..

STRADA/Nr. ....

ORAŞUL........................STATUL/PROVINCIA..................

COD POŞTAL.....................ŢARA..................

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)